HET ONTSTAAN VAN HET HEELAL

DOOR

J. RULOF

HET ONTSTAAN VAN HET HEELAL

JOZEF RULOF

HET ONTSTAAN VAN HET HEELAL

DEEL III

DE WEDERGEBOORTE OP AARDE

N.V. BOEK- EN KUNSTDRUKKERIJ V/H MOUTON & CO.

'S-GRAVENHAGE

Uittreden.

ANDRÉ kreeg opnieuw het bericht dat hij zou uittreden. Vier weken waren er voorbij gegaan en in dien tijd had hij alles overdacht en zich eigen gemaakt, wat hij op zijn laatste reis had ontvangen. In niets had het hem gestoord, hij was innerlijk rijker geworden.
Hoe wonderbaarlijk was alles wat hij van zijn leider had ontvangen. De diepte van het zieleleven, het geboren worden en sterven en het terugkeeren op aarde, dat alles was geweldig. Hij had niet verwacht, dat hij dit zou beleven en thans was hij alweer gereed om met Alcar mee te gaan en nieuw geestelijk voedsel te ontvangen. Hij was vroeg naar zijn kamer gegaan en wachtte af wat zou geschieden.
De laatste dagen had hij echter weer nieuwe dingen beleefd. Het was zeer eigenaardig, wanneer hij aan alles dacht en opnieuw beleefde, in het diepe verleden afdaalde, dan kreeg hij een merkwaardige gewaarwording. Het kwam uit zijn diepe innerlijk of onderbewustzijn voort en naar boven, doch alleen dan, wanneer hij mediteerde, hij aan al die wonderen dacht die hij had mogen beleven, anders voelde hij niets en was hij zichzelf.
Hij voelde duidelijk, alsof er een ander in hem leefde. Daalde hij in het verleden af, dan voelde hij dat hij grooter en breeder en een geheel andere persoonlijkheid was. Het was wel heel vreemd. Dit was geen trancetoestand, want wanneer hij in trance was, dan ging hij uit zijn stoflichaam en wist hij van niets meer af. In dezen toestand was hij zich bewust van zijn eigen leven en toch was die andere persoonlijkheid in hem. Het was een wonderbaar-

lijk gevoel dat hij nog niet had beleefd. Wanneer hij zich thans niet heel innig op zichzelf concentreerde, dan overheerschte die andere persoonlijkheid zijn eigen ik, hij zelf zakte dan in een ander leven terug en die andere persoonlijkheid ging bewust in hem over. Dit was nu het vreemde dat hij nog niet had beleefd.
Hij voelde duidelijk, dat wanneer hij dit niet wilde, hij zichzelf bleef en hij nog steeds heer en meester over zijn eigen lichaam was. Maar vond hij dit goed en wilde hij deze verschijnselen beleven, dan kwam die andere persoonlijkheid in hem en met die persoonlijkheid verschijnselen en gevoelens, die niet van hem waren. Dan handelde hij anders en hij voelde dat hij een baard had. Wilde hij dien baard verwijderen, dan bleek hem dat dit niet mogelijk was, daar hij bij die andere persoonlijkheid behoorde.
Telkens viel het hem op, dat hij met zijn hand langs zijn kin streek en dat maakte hem kwaad. Dan slingerde hij alles van zich af en dacht hij aan zijn eigen aardsche leven. Doch ongemerkt keerde die persoonlijkheid weer in hem terug.
Er waren gevoelens en verschijnselen in hem, die niet alléén hij voelde, doch zijn vrienden en kennissen voelden dit ook. Overheerschte die andere persoonlijkheid, dan kwam er een zeer beschaafd gevoel in hem en dan sprak hij anders dan hij gewoon was te spreken. Op ieder woord lette hij en het vreemde was, dat hij dan een andere taal kon spreken. Liet hij zich dan gewillig gaan, dan voelde hij duidelijk dat deze beschaving en die andere taal bij deze persoonlijkheid behoorden.
Hij kreeg tevens het gevoel dat hij naar een ander land werd getrokken en wel steeds in de richting waarheen Alcar met hem was geweest, toen hij hem het verleden van zijn vriend had getoond en duidelijk maakte. Het waren merkwaardige gevoelens en het éene nog vreemder dan het andere.
In zijn eigen leven hechtte hij niet aan aardsche dingen, dat alles kon hem niet schelen, maar in dezen toestand hechtte hij daar wel waarde aan.
Liet hij zich dus gewillig gaan en gaf hij zich aan die persoonlijkheid over, dan kwamen er vele andere dingen en gevoelens

in hem, die met dien anderen mensch hadden te maken. Hij voelde zich dan als iemand die heel rijk was en dat drukte hem zeer zwaar. Dan wilde hij een andere woning bezitten, dan was de woning waarin hij reeds vele jaren woonde, niet goed genoeg meer. Ook was er een hevig verlangen in hem om te mogen paard rijden. Zijn vrienden, die hem vroegen wat er met hem gaande was, durfde hij dit alles niet te zeggen. Hij was beangst dat zij aan hem zouden twijfelen, aan dàt zouden gaan twijfelen, wat met zijn gaven, zijn leider en gene zijde te maken had. Voor hem was alles heilig, maar dit was zeer vreemd.
Moest hij tot hen zeggen, ik ben André niet, maar ik ben een ander? Kon hij dit, als André, zeggen?
Zij zouden hem voor gek verklaren en alles, alles wat hij door zijn leider Alcar had ontvangen, had dan geen waarde meer. Neen, hij kon hun niets zeggen en hield alles voor zich. Hij wilde er zelf meer van weten en dit kon alleen zijn leider hem duidelijk maken. Thans kon hij hun heelemaal niets zeggen, omdat er weer nieuwe gevoelens in hem waren gekomen. Doch van deze gevoelens rilde en beefde hij en nu slingerde hij alles van zich af, wat met deze persoonlijkheid had te maken.
Hij zelf, als André, was in zijn aardsche leven heel gelukkig. In hem lag het gevoel van voldaanheid, van overgave, geduld en tevredenheid en hij kon zich in alles beheerschen. Het aardsche leven zeide hem niets. Hij leefde voor zijn gaven en voor zijn leider en was heel gelukkig met hetgeen hij in al die jaren had ontvangen en tot stand had gebracht.
Maar nu die andere persoonlijkheid in hem was, voelde hij zich niet meer voldaan, hij zocht en zocht en wilde alles wat het aardsche leven kon veraangenamen, bezitten. Waar was zijn eigen persoonlijkheid gebleven? Dit was niet André, dit was iemand anders en deze andere gevoelens wilde hij niet bezitten, want met die gevoelens was al zijn innerlijk geluk verdwenen. Toen deze gevoelens in hem kwamen, schrok hij van zichzelf en dacht, nu heeft mij iemand beïnvloed, nu ben ik bijna bezeten.
Toch was dit niet zoo, want hij voelde zich aanstonds weer rus-

tig, wanneer hij zich anders en op zichzelf ging instellen. Toch begon hij weer opnieuw te denken en te voelen. Hij had Alcar willen vragen wat dit beteekende, doch hij had het nog niet gedaan en geen verbinding ontvangen. Wanneer hij echter trachtte het gelaat van dezen merkwaardigen mensch te zien, dan loste het beeld voor hem op en verdween die gestalte. Hij dacht aan verbeelding en toch was ook dit niet waar. Zich iets verbeelden dat deed hij niet, daarvoor was hij veel te nuchter.
Dan dacht hij, zou dit alles met hetgeen ik aan gene zijde heb beleefd te maken hebben? Of was het omdat hij teveel had beleefd, al die geestelijke wetten hem te machtig werden en dat het zijn eigen gedachten waren? Was dit dan toch verbeelding, of beïnvloeding van den één of anderen geest? Stond hij daarvoor open? In al die jaren dat hij met Alcar in verbinding was, had hij iets dergelijks nog niet beleefd. Dit was nieuw voor hem en vreemd, heel vreemd. Dit was geen trancetoestand, want het was tè bewust in hem, zoodat het een zeer vreemd verschijnsel was en het dus van hemzelf niet kon zijn.
Alcar had hem gezegd dat hij nu in alles bewust was en de geestelijke sluier die om hem lag, nù weggenomen was. Dat beteekende dat hij geheel bewust was en men hem van gene zijde alles kon geven. Nu zag hij overal door heen, niets was er meer dat hem in den geest tegen hield. Hij begreep thans alles, kon alles verwerken, had goed kunnen slapen en was zeer rustig. Toch leefde die andere persoon in hem, trok hij dien tot zich wanneer hij alles overdacht. Dagenlang had hij er mee rond geloopen. De laatste dagen, toen hij gereed was om opnieuw uit te treden, had hij hem niet meer zoo gevoeld en was hij geheel zichzelf. Toch was hij zeer nieuwsgierig of dit soms een beteekenis had en hij zou het aan Alcar vragen.
Hij voelde reeds dat zijn leider Alcar in aantocht was en lang zou het wel niet meer duren, of hij was weer in het leven na den dood. Ja hij had goed gevoeld, daar was Alcar. Onmiddellijk hoorde hij zijn leider zeggen: „Daar ben ik weer, André, spoedig zul je bij mij zijn. Ik ga je dadelijk van je stoflichaam vrij maken.”

André voelde dat zijn geesteslichaam optrok en hij viel in een diepen slaap. Dan wist hij niets meer en ontwaakte in den geest. „Zoo, mijn jongen, weer zijn wij tezamen in het leven na den dood, waar je opnieuw geestelijk voedsel zult ontvangen en ik je veel duidelijk zal maken. Wij gaan spoedig heen, dan kan ik je onderweg het een en ander vertellen en waarheen wij allereerst gaan. Kom, André, zwevende gaan wij verder.”

André's Mediumschap.

André was weer bij zijn leider in de sferen en was zeer gelukkig.
„Ik heb zulke vreemde dingen gevoeld, Alcar."
„Vreemde dingen, zeg je?"
„Ja, misschien kunt u mij daar een verklaring voor geven. In de eerste dagen was ik heel gewoon. Hoe dieper ik echter alles naging en overdacht, hoe meer bouwde zich een andere persoonlijkheid in mij op en ik kon mij daarvan niet vrij maken. Het waren merkwaardige verschijnselen, maar ik vond alles heel vreemd. Heeft dit een beteekenis? Weet u soms iets daarvan?"
Alcar keek zijn instrument aan zeide: „Heb je dit goed en duidelijk gevoeld?"
„Ja, Alcar en het trok mij naar die plaats waar wij op onzen eersten tocht zijn geweest. Waren het soms mijn eigen gedachten?"
Opnieuw zag Alcar hem aan en zeide: „Het is wel wonderlijk."
André voelde, dat zijn leider er niet op in ging. Zou hij zich dan iets verbeeld hebben? Alcar wist het misschien ook niet. Toch was het heel vreemd, want hij wist precies hoe het in hem was gekomen. Hij had dit niet kunnen fantaseeren, want het had hem zelfs overrompeld. Waarom ging Alcar er niet op in, mocht hij hem dit niet vragen? Was het dan zoo vreemd? Dagen lang had hij het gevoeld. Een heel ander mensch leefde in die dagen in hem en hij zelf wist er geen raad mede. Opnieuw zeide hij tot zijn leider: „Heb ik mij dan iets wijs gemaakt, Alcar?"
„Ik denk van niet, André en wij zullen het op deze reis onderzoeken. Heb dus nog wat geduld, straks, wanneer ik zoo ver ben, kan ik je daar wellicht een antwoord op geven. Ik ben nu met

andere dingen bezig en in gedachten. Kun je dit aanvaarden?"
„Natuurlijk, Alcar en ik dank u."
Toch was hij niet geheel voldaan. Dit was niet het antwoord dat hij gehoopt had te ontvangen, want het was geen verklaring. Alcar zou toch wel weten wat hij in al die dagen had beleefd? Hij zou echter afwachten, misschien loste dit raadsel zich aan deze zijde op.
Maar, dacht hij, daarom kreeg ik in mijn stoflichaam er ook geen antwoord op. Ik zou het zeer zeker hebben ontvangen, doch het was misschien niet mogelijk. Dat had hij wel eens meer beleefd en dan loste later dat probleem op. Wellicht zou dat ook nu gebeuren en hij dacht er verder niet meer aan.
„Waar gaan wij heen, Alcar?"
„Ik ga je met mijn eigen verleden verbinden en zal je eenige levens toonen die ik heb beleefd. Dan gaan wij verder."
„Zal ik ook iets van mijzelf zien?"
„Ook dat zal geschieden."
Hij was zeer gelukkig, want wat zou hij zien, wat zou hij beleven? Hij zou zijn eigen levens zien, levens die hij had beleefd. Wat een wonder zou dat zijn, hij zou zichzelf dan geheel begrijpen. Hoe had hij zichzelf al leeren kennen, maar alleen door zijn leider. Alles moest hij ontvangen en dat was een groote genade. Hij had begrepen dat alles van het begin af met een vast doel was geschied. Zijn mediumschap was anders dan van vele anderen op aarde. Hij zag, omdat hij zou zien. Hij ontving, omdat hij moest ontvangen en trad uit, omdat hij door zijn leider uit trad. Hij schrok thans van zijn eigen gedachten. Bezat hij gaven? Hij voelde nu eerst dat hij eigenlijk niets bezat. Vooral den laatsten tijd had hij dit duidelijk gevoeld. Ook hierin lag iets, wat hem met het verleden verbond en waarachter hij een onbekend probleem voelde.
„Is je mediumschap je niet duidelijk, André?"
„Neen, eigenlijk niet, Alcar. Ik weet wat ik ben en op aarde zou kunnen en toch voel ik dat mij niets toebehoort zooals al die andere media hun gaven bezitten. Het maakt mij angstig, Alcar."

„Je behoeft je niet angstig te maken, André. Toch heb je dit duidelijk gevoeld, heel goed gevoeld. Luister, dan zal ik je dat eens uitleggen, ook dit is nu eerst mogelijk.
Toen ik aan deze zijde was en mij het leven in den geest eigen maakte en over de aarde zwierf, dacht ik aan al deze dingen. Ik had dus een vast doel voor oogen en mijn plannen gemaakt wat ik zou doen, wanneer ik daar zou werken om den aardschen mensch van ons leven te overtuigen. Ik heb je reeds daarvan verteld. Toen ik gereed was met mijn onderzoekingen op aarde, keerde ik naar de sferen terug. Ik kwam met de meesters in verbinding en vroeg hun mij een aardsch instrument te geven, waardoor ik mijn belevenissen zou kunnen doorgeven. De hoogere meesters, waaronder Ubronis, gaven mij raad en ik wachtte af. Ik wist van te voren dat je mijn instrument zou worden, doch ik moest afwachten totdat die tijd zou komen en ik kon inwerken. Ook daarvan heb ik je verteld.
In jou waren deze krachten aanwezig. Er zijn veel helderzienden op aarde, doch iedere helderziendheid is anders en dit heeft met den zieletoestand van den mensch te maken. De meer geestelijk aangelegde mensch voelt anders en ziet anders dan het stoffelijke individu en heeft daardoor een geheel andere verbinding met deze zijde. Een mensch kan dus gaven bezitten die zijn eigen bezit zijn. Hij ziet wanneer hij wil en daarbij worden al deze helderzienden door hun geestelijke helpers geholpen. Wanneer zij zien, geeft de contrôle door, wat hij aan deze zijde waarneemt en het medium vertolkt dus op aarde wat de geest ziet en wil doorgeven. Dat zijn meestal boodschappen van deze zijde, van geliefden die hier in onze wereld leven. Al deze menschen hebben verbinding met deze wereld en zijn instrumenten, maar blijven zooals zij zijn, kennen ons leven niet, want hun verbinding is anders. Ons geestelijk leven, ook al ontvangen zij berichten, blijft voor hen gesloten.
Is je dat duidelijk, André?"
„Ja, Alcar."
„Er zijn echter tevens menschen, die denken en voelen medium

te zijn; ook zij zijn gevoelig, doch die gevoeligheid is van dien aard dat zij voor ons niet kunnen dienen. Toch stellen zij zich voor onze wereld open en dan ziet de menschheid dat ons leven wordt bezoedeld. Welnu, ik had echter andere bedoelingen. Ik wilde al die gaven in eigen handen houden, dat wil zeggen, mijn medium zou alleen dan zien en beleven, wat ik aan deze zijde zag en wilde doorgeven. Maar ik ging nog verder. Ik maakte je open en bracht onze verbinding tot stand. Je weet dat, wanneer ik niet inwerk, je niets kunt waarnemen, niet kunt zien, noch schilderen, noch uittreden, omdat je niets alleen kunt. En juist daar ging het mij om. Wanneer ik dat kon bereiken, dan zou je naar mij moeten luisteren en zelf niets kunnen doen, waardoor ik bereikte dat je mij in alles zou volgen en je gaven niet zouden versnipperen. Hoe meer je je nu inspande om ons leven te leeren kennen, des te meer kon ik je geven en ontwikkelden je gaven, die als gevoel in je lagen. Je was en bleef dus van mij afhankelijk en dat zou je blijven. In waarheid dus heb je geen gaven, die behooren mij toe. Wat je hebt is gevoel, is je eigen leven en van dat leven maakte ik gretig gebruik en kon ik mij verbinden. Je hebt alleen dàn gaven, wanneer ik mij met jou heb verbonden. Voel je dit, André?"

„Ja, Alcar."

„Dat is nu het vreemde gevoel, dat je den laatsten tijd voelt, ik bedoel, het gevoel niets te zijn. Wat bereikte ik echter daarmede? In de eerste plaats dat je gaven zuiver zouden blijven en in de tweede plaats, dat je niet alleen medium bent, doch ook vooral dat je dat, wat ik je leerde, eigen zou maken en dat dit geestelijk bezit voor je zou beteekenen. Ik wilde dat je iets werd en dat, wanneer je zou overgaan, je hier in ons leven iets zou bezitten, wat je door mij te volgen en je geheel te geven, had verdiend. Maar dat was niet zoo eenvoudig. Je kent je eigen strijd op aarde, om jezelf als persoonlijkheid te verliezen en vooral, een andere persoonlijkheid te verdienen. Daarvoor moest je je geheel afleggen. Er zouden geen verlangens meer in je mogen zijn, wilde ik je in korten tijd ontwikkelen en jij mij in alles kunnen

volgen. Meermalen was het zoo verschrikkelijk, dat je geen raad meer wist hoe onze wereld van je aardsche leven te kunnen onderscheiden en daarin toch jezelf te blijven. Je weet hoe je hebt geleden, hoe verschrikkelijk je strijd is geweest, maar ook daarin heb ik je geholpen. Dat voelen en beleven al die andere media niet, zij blijven zichzelf en kennen dezen strijd niet. Voor jou echter was dit je leerschool, je occulte leerschool op aarde kan ik wel zeggen, maar tevens, om bewust in dit leven te kunnen binnentreden nu je nog in je aardsche leven bent en op aarde als instrument dient. Maar wat je thans bezit en van ons leven weet, is je eigen bezit, is je geestelijke eigendom, is je innerlijke leven, maar meer ook niet. Het klinkt hard, André, maar toch, ik en niet jij heb die gaven, ook al leef je door mij en zijn die krachten in je aanwezig. Want wat deed ik?
Ik bracht je tot bewustzijn. Ik wilde dat je mensch werd, dat je ons leven ging aanvoelen en eigen zou maken. Als ik je op aarde iets gaf, mededeelingen van deze zijde overbracht en je van ons leven vertelde, dan zou jij dat alles in je stoffelijke organisme moeten verwerken, wat het moeilijkste leven is dat wij op aarde kennen waarin een stoffelijk mensch kan leven. Ik wilde tevens dat er geen aardsche verlangens meer in je zouden zijn, ik wilde je aardsche leven dooden en je gereed maken voor ons leven en daarin trachtte ik heel veel te bereiken. Je hevige strijd begon eerst goed toen ik zoo ver was en je zou uittreden. Je weet hoe alles is geschied en dat ik je eerst van al die geestelijke wetten moest overtuigen, daarin steeds verder ging, totdat wij naar de derde sfeer konden gaan. Doch dat geschiedde allemaal op mijn krachten, maar langzaamaan ging je ons leven aanvoelen en in je aardsche leven beleven en dat werd je innerlijke bezit en je leven op aarde. Daarin zou je jezelf moeten vinden en dan eerst had je dat verdiend.

Ik liet je echter alles beleven, gaf je geestelijk voedsel, maar wanneer ik nu was doorgegaan met je physische gaven te ontwikkelen, in den tijd dus dat je werd gedématerialiseerd en alles wat op je donkere zittingen door mij tot stand werd gebracht,

dan was je een physisch instrument gebleven en zou je van ons leven, van sferen en hellen, van de diepte der ziel en al het schoone dat wij aan deze zijde bezitten, niets hebben gezien, noch beleefd, omdat deze krachten tot de psychische gaven behooren. Doch je weet, André, ik legde die gaven stil en ging je psychische gaven ontwikkelen. Later eerst begreep je waarom ik dit had gedaan, toen ik door je ging schrijven. Ook dat behoort je niet toe, als ik of een intelligentie van deze zijde je niets geven, niet op je inwerken, dan zou jij zelf geen woord op het papier kunnen vastleggen, dat met ons leven heeft te maken.
Ik bereikte dit, André en tevens bereikte ik daardoor, dat ik je eens alles en wel het laatste probleem aan deze zijde zou kunnen geven, wat deze drie uittredingen bevestigen. Als ik zoo door kon gaan en jij naar mij zou luisteren, mij in alles zou blijven volgen, dan kon ik je rustig meer en meer geven, je geheel openen en de eene uittreding zouden wij na de andere kunnen maken.
Je maakte je dat alles eigen, je zette je eigen leven er voor in, want je wilde dienen en je geheel voor ons werk geven. Toch voelde je dat je niets was en niets kon zijn, omdat je in alles van mij afhankelijk bleef en dat juist wilde ik.
Want daardoor kon je zelf niets doen, niet fantaseeren en bleven je gaven zuiver. Je kunt geen geestelijke boodschappen doorgeven wanneer ik ze jou niet geef. Je weet van genezen niets af, als ik de diagnose niet zeg. Je zou niet kunnen uittreden wanneer ik dat niet wilde en je van je stoflichaam bevrijdde. Je bent niets, alleen dàt, wat je van mij en door mij hebt beleefd en ik je in al die jaren heb gegeven, wat je door al die uittredingen van mij ontving en ik in je leven op aarde liet beleven. Al die toestanden, zooals de verschillende problemen waarin ik je hielp en de vele sterfbedden die je mocht waarnemen, werden je eigen bezit en ontwikkelden je innerlijke leven. Alleen dàt is dus je eigen bezit en kan geen geest, noch mensch je ontnemen, daarvoor heb je jezelf geheel afgelegd. Het is je bezit in ons leven en je diende mij en tevens den mensch op aarde.
Toch keert straks alles in je terug, ga je dus bewust in ons leven

over en maak je je ook dat eigen. Je gaat bewust ons leven voelen, terwijl je nog op aarde leeft. Dat is mijn bedoeling, dat verdien en ontvang je, zooals anderen gaven bezitten. Ook zij maken zich veel eigen, doch van wetten en geestelijke problemen weten zij weinig af, omdat de verbinding anders is.
In het begin van je ontwikkeling legde je jezelf, je geheele wezen en persoonlijkheid in mijn handen, je leefde door mij, doch daarvoor in de plaats kreeg je geestelijk bezit. De anderen die op aarde als instrument dienen, hebben een andere leerschool, doch ik wilde dat je je van ons leven alles zou eigen maken. Dat is een groot verschil en geschiedt bij vele media, doch het meerendeel heeft een andere verbinding.
Ik maak je dus duidelijk, André, dat ik je in de eerste jaren je geheele zelf heb ontnomen, dat je door mij werd geleefd, doch dat je niet achter bleef. Maar steeds was je bereid mij te volgen en wanneer ik gereed ben en je alles van deze zijde af duidelijk heb gemaakt, weet je wat anderen niet weten en niet kunnen weten, wat God met de schepping heeft bedoeld en hoe alles is geschied. Wat dus voor een leerling op aarde noodig is, dat hij zijn leeraar in alles moet volgen, om zich diens bekwaamheid eigen te maken en waarvoor hij zich moet inspannen, is tevens voor jou en daarvoor ontvang jij ons leven. Voor jou is dit een geestelijke studie en daarin zul je een graad behalen. Daarvoor zal ik zorg dragen, André.
Hoe dieper ik dus in ons leven kan afdalen, zoodat je alles met mij kunt beleven, zoo kom ik eens aan het einde en dat einde zal ik je op deze reis duidelijk maken. Nu is dat mogelijk, in al die jaren kon dat niet, maar nu zijn wij zoo ver. Wat voor den student op aarde het einde van zijn studie beteekent, zoo is dit voor jou het einde van je geestelijke studie. En dit is een groot wonder en heeft met dàt, wat je op aarde voelde, te maken. Ik zal je dus wanneer ik zoo ver ben, alles duidelijk maken wat je de laatste dagen, voordat je uittrad, in je hebt beleefd en gevoeld. Je instrument zijn op aarde is dus, om bewust in ons leven over te gaan. Wat andere media bezitten, bezit ook jij, doch ik heb die gaven

in handen gehouden om je geheel zuiver te houden. Wanneer de menschen op aarde dit nu weten, dan moeten zij tevens ons leven en alles wat je door mij hebt ontvangen kunnen aanvaarden, omdat jij het niet bent doch ik, die van dit leven heb verteld. Begrijp je mij, André?"
„Ja, Alcar en toch zijn er menschen die zeggen dat ik een fantast ben en dit uit mijn onderbewustzijn voortkomt. Zij kunnen het niet aanvaarden en denken dat ik mij dat maar wijs maak. Zij kunnen het niet gelooven en toch wist ik dat ik alles door u mocht beleven en zelf niets kon. Maar zij willen dit niet aanvaarden."
„Laat hen begaan, André. Wie dit niet kan en niet wil aanvaarden, moet het zelf weten. Wij weten dat alles zuiver is en daar hield ik van het begin af rekening mede. Alles wat je door mij van het leven na den dood vertelde, is zuiver, moet waarheid zijn, of ik zou je niet hebben kunnen bereiken, zoodat je hiervan nooit iets had geweten of had kunnen ontvangen. Had ik niet ingewerkt, al bezat je het gevoel voor al deze gaven zooals andere media, dan had je niet deze diepte, deze verbinding gekregen. Je zag en hoorde, je had wellicht kunnen genezen, maar toch wist je dan van ons en mijn leven en al de geestelijke wonderen en wetten niets af, omdat ik je dat niet gaf en die uittredingen niet tot stand had kunnen brengen. Begrijp je dat dit een heel ander mediumschap is, dat dit met je zieleleven heeft te maken en je hierdoor geheel in ons leven overgaat?"
„Als u er nu eens niet was geweest, had een andere contrôle mij die boodschappen dan niet kunnen geven, Alcar?"
„Je wilt zeggen of je dan toch medium was geworden?"
„Ja, Alcar."
„Ja, dat was mogelijk geweest, doch je had niet ontvangen wat je thans van ons leven weet. Ik zelf sta onder contrôle, ben aan een geestelijke orde verbonden en daardoor ontvang ook ik hoogere hulp. Je voelt zeker het groote verschil van verbinding en ook dat heeft een beteekenis, wat ik je op deze reis duidelijk zal maken.

Hoe dieper ik dus in ons leven afdaalde, beleefde je dit niet alleen aan deze zijde, maar tevens op aarde. Juist op aarde zou je dus ons leven moeten leeren kennen, zoodat dit in je zieleleven overging. Langzaam maar zeker ging ik dieper en dieper en ik kon dit doen, omdat je steeds gereed was om jezelf geheel voor ons te geven.
Nu zijn wij reeds zoo ver gekomen, dat ik je het ontstaan der schepping heb mogen toonen, wat maar weinig media kunnen beleven. Niet alleen voor jou een groote genade, doch tevens hebben wij daar beiden mede te maken, het is ons werk, mijn en jouw werk, wat je eerst later duidelijk zal worden.
Wat ik dus van ons leven weet, al die gaven en wijsheid, leg ik in je handen naarmate je ontwikkeling hooger komt. Dat is ook voor alle media die hun gaven zuiver weten te houden, dan kan de geestelijke hulp steeds verder gaan en handelen, naardat de taak is die hem of haar van deze zijde af is opgelegd. Hoe meer media zich van aardsche banden en leven kunnen vrij maken, zich op ons leven gaan instellen, zooveel te meer kunnen wij hun geestelijk voedsel brengen, dàt brengen, wat de aarde noodig heeft. Er is een groot tekort aan goede krachten en zij die gaven bezitten, moeten weten dat dit alles heilig is en zij daarvoor moeten offeren. Wie in het bezit is van deze geestelijke schatten, moet zich van al dat aardsche gedoe los maken en zich op ons gaan instellen. Wie denkt het aardsche leven te kunnen beleven en tevens instrument te zijn, zal beleven dat vroeg of laat zijn gaven versnipperen, omdat wij hem van al die aardsche invloeden niet kunnen vrij houden. Wij helpen hen in alles, ook in het aardsche leven, brengen hun geestelijke wijsheid, lossen hun narigheid en ellende op, doch wij vragen aan hen ons te volgen en zich geheel voor ons werk te geven. Wie dit niet kan en toch zich het aardsche geluk eigen wil maken, gaat onherroepelijk verloren. Zij zullen beleven dat hun geestelijke verbinding verzwakt, hun geestelijke leven en alle berichten die zij ontvangen aan kracht en waarheid inboeten. Dit kan dus niet goed zijn, want wij geven ons geheel, staan dag en nacht gereed hen te helpen, doch daar-

voor vragen wij hun volle overgave. Jij hebt dat steeds gekund, André en daarvoor ben ik je dankbaar. Dat is tevens het moeilijkste mediumschap dat er is, want zij die op aarde als instrument dienen, moeten niet alleen hun eigen leven beleven, wat reeds in dien chaos zeer moeilijk is, doch vooral dàt verwerken, wat hun van deze zijde wordt gegeven. Dat beteekent, zooals ik reeds zeide, zichzelf te kunnen offeren.
Wij daarentegen geven ons ook geheel en helpen hen in alles. Er zijn vele media op aarde en al die media die een taak hebben te volbrengen, die in verbinding zijn met onze zijde, die duidelijke en waarachtige berichten kunnen opvangen, zijn in onze handen. En dat is een zware en groote taak die op hun schouders rust. Zij hebben het lief en leed van duizenden menschenkinderen in handen. Dat alles gaf God, hebben zij van hun Vader in den Hemel ontvangen en is een groote genade. Al die media staan onder één leiding en zijn over de geheele aarde verspreid. En het merkwaardige is, dat wij allen één leven beschrijven, de één in het Fransch, de ander in het Engelsch, en weer een ander in een andere taal die men op aarde kent, omdat wij allen aan één orde zijn verbonden en ons dus in geen geval zouden kunnen tegenspreken. Maar er zijn millioenen geesten in de sfeer der aarde, dus zij die als astrale wezens tot de aarde terugkeeren, maar die soms van ons leven niets weten en levend dood zijn, evenals zij die hen aantrekken. Dan worden geestelijke boodschappen bezoedeld, dan dienen zij zichzelf en heeft het geen beteekenis in den geest.
Hier in ons leven, André, ligt alles vast. Ik wist van tevoren wat ik tot stand zou brengen en kon bereiken. Nu zul je zeggen, was dan alles zoo moeilijk?
Ja, want vergeet niet, wanneer de ziel in een aardsch leven overgaat, zij zich niets meer herinnert en dat alleen het gevoelsleven wakker is en de mensch van vorige incarnaties niets meer weet."
„Houdt mijn mediumschap dan met de wedergeboorte verband, Alcar?"
„Ik heb je reeds duidelijk gemaakt, dat geen mensch op aarde is,

of zij hebben met vorige levens te maken en dat alles vast ligt. Dit is wel geen rechtstreeksch antwoord op je vraag, dat weet ik, doch ik kan daar nu nog niet op antwoorden en zal dat eerst doen, wanneer die tijd daarvoor is gekomen en ik zoo ver ben. In ieder geval begrijp je, dat je mediumschap op aarde in mijn handen ligt en dat ik zorg draag je dit te geven, naarmate je ontwikkeling vordert. Jij moet dus dit mediumschap verdienen. Maar er is nog meer. Ik zeide reeds dat ik van tevoren mijn berekeningen had gemaakt en niet alleen ik, doch tevens de meesters aan deze zijde. Wanneer wij dit niet hadden gekund, dan zouden wij niet hebben kunnen inwerken, omdat wij dan meer verkeerd dan goed deden en daarmede is de menschheid niet geholpen. Ik kan je dan ook zeggen dat er gewikt en gewogen is, voordat mijn werk zou beginnen en in alles gereed moest zijn, wilde ik mijn taak naar behooren kunnen verrichten. Eén verkeerde stap van jouw zijde, of mijn werk en dat van de meesters was vernietigd en dat zou geen vooruitgang voor de menschheid op aarde zijn, doch bij al die ellende die er reeds is, nog meer ellende brengen en daar voelden wij niets voor.
Het zal je dus duidelijk zijn wat er van mij en van jou werd verwacht en dat alles een diepe geestelijke beteekenis heeft, die ik je eerst dan duidelijk kan maken, wanneer ik zoo ver ben. Maar weet, André, dat niet ieder dit ontvangt, doch alleen geschiedt met een vast doel, zooals alles wat van deze zijde voor de aarde wordt gegeven. Ik kan hier niet verder op doorgaan, maar je zult groote oogen opzetten en ik voorspel je nu reeds, dat ook dit wonderen voor je zullen zijn, hoewel geheel andere wonderen, dan die je in al die jaren hebt mogen ontvangen en beleven."
„U maakt mij zeer nieuwsgierig, Alcar?"
„Dat kan ik mij voorstellen, maar je zult toch je nieuwsgierigheid nog moeten bedwingen. Jouw leven op aarde moest dus worden zooals wij het zouden willen. In de eerste plaats je volle overgave, dan je algeheele liefde voor ons werk en de menschheid."
„Wist u dan zoo zeker Alcar, dat die krachten in mij waren?"

„Ja, dat wist ik, doch het stoffelijke leven heeft duizenden gevaren en die gevaren konden je eigen verlangens zijn om, zooals anderen, te willen bezitten. Vergeet niet, dat ik niets aan je eigen wil kon veranderen en moest toezien hoe je je werk zou verrichten en tevens in het aardsche leven zoo zou leven, dat het leven dáár in harmonie zou zijn met onze wereld en ik je kon bereiken. In het aardsche leven kon ik niets, maar dan ook niets doen en moest je geheel aan jezelf over laten. En hoeveel media gaan er niet ten onder? Hoevelen hebben hun taak begrepen?
Terwille van het bezit hebben zij zich vergeten en trokken zij dat tot zich, dat mij en andere contrôles deed afsluiten, zoodat die media in andere handen overgingen en hun werk vernietigd was. Dat alles moest ik zien te voorkomen en jij zelf hebt mij daarin gesteund."
„Hoe ontzettend moeilijk lijkt mij nu uw leven, dit van te voren te hebben geweten en dan te moeten toezien hoe ik mijn leven zou beleven."
„Dat was een zeer diep en groot raadsel, André. Dat is zoo diep, dat ik je daarvan op deze reis zal vertellen en je die toestanden duidelijk zal maken. Dit was daarom zoo diep omdat, ik zeide het reeds, van te voren was gewikt en gewogen, zooals Gerhard het heeft beleefd toen hij in de hel in ons leven zou afdalen en hij dacht te zullen bezwijken. Voor dit werk moet men kunnen offeren en dat is geschied. Men moet zich geheel kunnen geven of de kern van ons voedsel heeft geen beteekenis. Ik kon dan niet die diepte bereiken die ik wilde bereiken voor het geestelijke voedsel dat je van mij ontving en jouw ontwikkeling op aarde is."
„Het wordt steeds ingewikkelder, Alcar."
„Ja, dat wordt het en dat heb je duidelijk gevoeld. Dit is het moeilijkste probleem dat er is en ooit zal zijn. De mensch kan op aarde een kunstenaar zijn, zich de eene of andere studie eigen maken, doch om als medium en als aardsch mensch tusschen twee werelden te moeten leven, is het moeilijkste wat er is.
Ik bracht je de werkelijkheid en juist omdat alles waarheid is, is het moeilijk en dit moet je daar overwinnen. Er zijn heel veel

menschen die zich voor een aardsche studie bekwamen en daarin reeds bezwijken, toch staan zij nog steeds met beide beenen op den grond. Doch jij moest in gevoel van de aarde afscheid nemen, je zweefde al die jaren tuschen hemel en aarde en bent toch daarin je zelf gebleven. In niets is je zenuwgestel gestoord, maar het bracht je ook geestelijke wijsheid. Was ik nu niet diegene geweest voor wien ik mij uitgaf, dan was je onherroepelijk verloren geweest en in handen van het kwaad terechtgekomen. Aan je eigen toestand, je eigen leven op aarde reeds, kan de mensch voelen dat dit echt en zuiver moet zijn en de waarachtige waarheid is.
Doch al die wetten en krachten kent men daar niet, zij weten er niets van en voelen de diepte niet van hetgeen ik wil geven en tot nu toe heb gebracht. Daarom was je leven zoo moeilijk, maar nu ben je door alles heen en geheel open. Dat geheel open zijn heeft een eigen beteekenis en ook dat kan ik je eerst straks duidelijk maken, wanneer ik ook daarmede zoo ver ben. Daarom hebben wij aan deze zijde onze maatregelen getroffen. Niets van alles wat je op aarde zou kunnen leeren, mocht je bezitten. Ik wilde niet dat je je in de stoffelijke dingen ging bekwamen, daarom werd je in dat stadje geboren. Je ouders zouden geen aardsch bezit hebben, niets, om je niet dat te kunnen geven wat voor de aarde de eene of andere studie is. Je zou geheel leeg zijn, eerst dan kon ik je als instrument gebruiken, of je eigen verkregen bezit had het mijne vernietigd. Ook daarvan zal ik je vertellen."
„Het schrijven dus, Alcar, daarvoor moest ik dienen en is het noodzakelijkste?"
„Inderdaad, André, alleen dat, alleen onze boodschap. Je andere gaven die je thans bezit, zijn maar bijzaak. De mensch heeft meer behoefte aan innerlijk en geestelijk voedsel, dan voor zijn stoffelijke en lichamelijke ziekten. Wij hebben heel veel menschen mogen helpen en menschelijk lijden mogen verzachten, doch dat wat ik heb te vertellen, is het voornaamste. Wanneer ik maar één mensch kan overtuigen, ik heb je dat reeds meermalen gezegd, dan reeds is ons werk beloond, doch het zijn er reeds

duizenden. Je boeken zoeken hun eigen weg en zijn niet tegen te houden. Daarin vertel ik de heilige waarheid, alleen de waarheid, ik zou niet anders kunnen. Ook je schildersgave die je bezit, is maar bijzaak, ook al is die gave nog zoo mooi. Nog worden wij niet begrepen en dit is ook niet mogelijk, maar wij gaan verder, rustig verder en allen die met ons op aarde werk verrichten. Men is reeds duizenden jaren bezig en toch is er nog zoo weinig bereikt, maar je weet waarom en hoe dat komt.

Ik had dus van te voren mijn berekeningen gemaakt. Toen je nog een klein kind was stond je reeds onder mijn leiding. Van dien tijd af ben ik begonnen. In de eerste jaren van je jeugd bracht ik je geestelijke kinderen en daarmede heb je gespeeld. Ik den tempel der ziel heb ik je dit getoond. Eens ben je bijna verdronken en ook toen kwam ik je te hulp en tevens in vele andere dingen."

„Wist u dat ik in dat stadje zou worden geboren?"

„Ja, André, dat wist ik. De meesters hebben mij dat getoond en toen wachtte ik af."

„Wonderlijk is het, Alcar en dat ik zelf daar niets van weet, ik bedoel van een ander leven."

„Ook dat is niet mogelijk, maar dat zal ik je op deze reis duidelijk maken. Het was onze bedoeling dat je niets, ik zei het zoo even reeds, van al de aardsche kennis zou eigen maken. Je zou dus bij ouders worden geboren, die de middelen niet hadden om je te laten studeeren, want alles wat je van de aarde zou kennen en bezitten zou je maar tegenwerken en een belemmering zijn voor je mediumschap. Hoe minder je wist, des te beter voor mij. Jij zelf behoefde dan niet te wikken en te wegen en je af te vragen of je het zelf was, of dat ik het was die je alles gaf. Voor jou beteekende alles winst, je ontving het van mij en je kon je daardoor geheel overgeven. Wie geleerd is kan daarom voor dit mediumschap geen instrument zijn, want zij weten te veel en dan staat die geleerdheid hun in den weg."

„Wist u ook dàt van te voren, kon u dat berekenen? Hadt u dit in handen?"

„Neen, berekenen kon ik dit niet en in handen had ik dat ook niet, doch God komt de ziel te hulp in alles.”

„Wanneer ik u dus goed en duidelijk heb begrepen, dan kunt u daaraan niets doen?”

„Neen, André, niets. Dat zijn Gods heilige wetten en wij moesten afwachten.”

„Voor mij was het dus een genade dat ik bij arme ouders werd geboren, Alcar?”

„Heel goed, André, inderdaad is dit een groote genade.”

„Hoe is het mogelijk, Alcar, hoe diep is dit gebeuren.”

„De ziel, mijn zoon, althans de mensch die naar de aarde terugkeert, trekt dit tot zich, met andere woorden: hij zal ontvangen waarnaar dit wezen verlangt, maar dat is alleen mogelijk, wanneer het wezen op aarde een taak heeft te volbrengen. Moet de ziel naar de aarde terugkeeren om het een of ander goed te maken, dan regelt zich dit vanzelf en dat zijn Gods wetten.”

„Heb ik hiernaar verlangd en kende u mij reeds, voordat ik in dit leven op aarde werd geboren, Alcar?”

Alcar keek naar zijn instrument en zeide: „Dat zal ik je straks duidelijk maken, dus wacht nog wat, dan kan ik ook deze vragen beantwoorden.”

Merkwaardig is ook dit, dacht André. Doch hij vroeg: „Dus tusschen de wereld van het onbewuste en de aarde houden de krachten van u en de meesters op te bestaan en kunt u niets meer doen?”

„Heel goed, André, neen, niets, daarvan heeft Lantos verteld. Meester Emschor maakte hem dit duidelijk en dat is tevens voor mij en iedereen die aan deze zijde leeft. Wanneer de mensch daarin afdaalt en van te voren vastligt dat deze ziel op aarde iets heeft te brengen, dan geschieden deze onbegrijpelijke wetten, die wij niet kennen, noch voelen en waarvan wij niets weten. Maar wat wij wel weten is dit, dat alles op aarde in harmonie is, niets verkeerd is en de ziel dàt zal ontvangen, wat wij of anderen voor ons werk noodig hebben. Wat had ik moeten beginnen wanneer je bij ouders was geboren die wilden dat jij je voor de

eene of andere studie zou bekwamen? Wat had ik moeten doen wanneer je ouders een geleerde van je hadden willen maken, wanneer je vader of moeder slecht waren en je als deugniet was opgegroeid? Ik had dit nog kunnen voorkomen, doch die omgeving had je innerlijke leven bezoedeld. Maar al die mogelijkheden hadden mij en mijn werk onmogelijk gemaakt.
Van te voren wist ik dus, en dit is een genade Gods, dat je daar in dat stadje zou worden geboren en dat dit is geschied, daar zijn wij dankbaar voor. Ik zal je nog meer vertellen en dat zullen wonderen voor je zijn. Reeds toen je moeder je droeg, wist ik reeds dat je mijn instrument zou worden en daar zou worden geboren.”
„Wat zegt u? Toen reeds?”
„Ja, de meesters zeiden mij van tevoren bij wie en waar je zou worden geboren en dat ik mij gereed kon maken.”
„U gaat steeds dieper, Alcar.”
„Ja, dat doe ik, ik heb daarvoor mijn redenen.”
Wat een probleem, dacht André. Waar gaat dat naar toe?
„Waar dat naar toe gaat, André?”
„Ja, Alcar, dit waren mijn gedachten.”
„Naar de heilige waarheid, mijn zoon. Je hebt het immers beleefd. Is alles dan niet geschied zooals ik mij dat wenschte? Is God niet in alles Liefde?”
„Het is wonderbaarlijk, Alcar. Als ik u goed heb begrepen, dan wist u dat u dit alles zoudt bereiken en ik die hoogte als medium zou behalen?”
„Ja, hoe verschrikkelijk je strijd ook is geweest, hoe vaak je ook dacht niet meer voort te kunnen, toch wist ik dat wij zouden slagen en door al dien strijd zouden heen komen, om ons doel, mijn werk en dat van de meesters te volbrengen.”
„Heeft daar mijn lieve moeder iets mede te maken?”
„Ook dat, André, jij bent zooals zij is, deze beide gevoelens zijn één.”
„Is dat een heilige wet? Ik bedoel, trok zij mij aan?”
„Ja, zoo is het, alleen daardoor.”

Mijn God, dacht André, hoe wonderbaarlijk. Al mijn vragen worden beantwoord en toch is dit een groot raadsel voor mij. Hoe diep is weer alles.

„Was ik innig met haar verbonden, Alcar?"

„Heel innig, mijn zoon, heel diep was deze verbinding en zieleeenheid."

„Begrepen wij elkander daarom zoo goed?"

„Ja, André."

„Moeder is iets bijzonders, Alcar. O, zij is zoo goed, zoo rein, zoo groot. Wat heeft die brave ziel voor mij en honderden menschen niet gedaan? O, als zij dit alles zou weten. Ze heeft mijn boeken gelezen, ze voelt mij en zegt, dat ik dit van onzen Lieven Heer heb ontvangen. Ze bad dag en nacht, was niet angstig en toch keek ze mij soms aan als wilde ze zeggen, waar gaat dat met dien jongen naar toe? Ik heb haar naar al die dingen in mijn jeugd gevraagd, Alcar. Er waren menschen die mij wilden koopen. Daar is iets, zeiden zij, met dien jongen. In een roode kool zag ik in mijn jeugd den Hemel en wanneer ik het haar vroeg of dit mogelijk was, dan schudde zij met haar hoofd en liep weg. Weet u daarvan?"

„Ik weet alles, want ik legde die gedachten in je."

„Toen reeds?"

„Ja, André, ik was toch steeds bij je."

„Och, wat moet u het dan moeilijk gehad hebben met mij. Waren al die ingevingen van u?"

„Alles wat je met onze wereld in verbinding bracht."

„Dan had u zich geen betere moeder voor mij kunnen denken, zij bezit nu net alles."

„Ook dat weet ik."

„Wat zit dat allemaal in elkaar, Alcar, niets kun je er tusschen krijgen, alles klopt, het is haast niet te gelooven en toch moet ik het aanvaarden. Als de menschen dit maar konden doen, dan zou er geluk aan deze zijde zijn. Maar hoevelen willen geestelijk voedsel? Zij denken dat ik dit alles kan en fantaseer, Alcar, dat alles uit mijzelf komt! Ik die nergens van wist, nooit heb gewe-

ten wat u mij heeft gegeven. O, als dat nog eens komt. Als de menschen hier eens op in gaan en zich dit eigen wilden maken, dan zouden ze wel anders worden. Wat jammer dat ze van hun andere levens niets weten. Niets kunnen zij zich herinneren, steeds vragen zij mij: waarom weten wij dan niets van onze vorige levens? Maar niets, niets is er in hen, niemand die er ook maar iets van weet. Alles is weg, van al die honderden levens is niets meer over."

Alcar hoorde hoe André vol vuur sprak en zeide: „Je denkt dat alles weg is?"

„Ja, Alcar, ze weten er immers niets meer van."

„Laat ik je dan zeggen dat er niets, niets weg is. Je had dit moeten weten, André. De ziel daalt in dat aardsche leven af en gaat in een ander leven over. Als de ziel in het eene leven in het mannelijke kleed is en in het andere leven in het vrouwelijke gewaad afdaalt, hoe zouden zij dat kunnen aanvaarden, terwijl ze reeds den dood niet kennen? Hoe kunnen zij op aarde de diepte van het zieleleven kennen, wanneer zij zichzelf niet eens voelen? Alles is er, diep in hen, daar ligt het. Dat zul je op deze reis beleven en dan zal je ook dit duidelijk worden."

„Is dat op die hoogere planeten ook zooals op aarde, Alcar?"

„Neen, daar weten zij waar zij hebben geleefd en kunnen dat beleven en verwerken, kennen de diepte van hun eigen leven. Al deze menschen zijn cosmisch bewust, zijn helderziend, bezitten verschillende gaven, dus alles is daar anders. Wacht maar af, André, men kan dit op de planeet aarde nog niet aanvaarden en toch, eens komen die tijden. Dan begrijpen zij niet dat er in dien tijd media waren die reeds zoo ver waren en dit op aarde hebben ontvangen."

„Komt die tijd, Alcar?"

„Inderdaad, die komt en moet komen."

„U bent eenige honderden jaren te vroeg?"

„Ja, André, ik heb je dat reeds gezegd, dat ben ik en ook de anderen met mij. Toch dringt dit tot hen door en eens zullen zij dit alles aanvaarden. Ons werk is niet voor niets, vergeet dat nim-

mer. Velen hebben wij er reeds mogen overtuigen en er zullen er nog bij komen. Langzaam maar zeker dringt dit tot het zieleleven door en gaan zij zich deze schatten eigen maken."

„Wat zeggen de meesters hiervan, Alcar?"

„Mijn meesters zijn tevreden en wel zeer tevreden. Alles gaat naar wensch, wij vinden nergens storing, jij doet je best."

„Ik ben dus alleen op aarde gekomen, om voor u te dienen?"

„Neen, tevens om goed te maken."

„Dus ik heb veel fouten begaan en moet die nu goed maken? Kent u mijn fouten, Alcar?"

„Ja, althans één groote fout."

André boog zijn hoofd. Dat dacht hij wel, niets voor niets. Werken en bidden. Goed maken en dienen. Hoe kon het ook anders?

„Zou ik u een vraag mogen stellen, Alcar?"

„Zeker, André, vraag gerust."

„Dan zou ik u dit willen vragen, of ik aan die groote fout bezig ben en zoo niet, of u mij dan daarin wilt helpen, zoodat ik die nog op aarde kan goed maken?"

„Een mooie vraag, André. Je bent er reeds aan begonnen."

„Goddank en zal ik het bereiken?"

„Niet alleen bereiken, maar tevens alles overwinnen. Iedereen, wie het ook is, is voor een doel op aarde, of zij zouden daar niet meer zijn. Allen maken goed, doen daar iets voor anderen en zijn daar of voor ons of voor zichzelf. Zijn zij daar voor ons, dan wordt dat leven benut doordat de mensch dient. Tevens wordt er iets goed gemaakt en ook jij bent bezig goed te maken. Je ontvangt dus en dient mij en niet alleen mij, doch tevens jezelf en anderen."

„Heerlijk is het, dat ik dat mag weten. U kent tevens die groote fout, Alcar?"

„Ja, ook die ken ik."

„Merkwaardig toch dat u mij geheel kent en alles van mij weet. U kunt het mij zeker niet zeggen?"

„Jawel, doch later kan ik je dat eerst duidelijk maken, als ook daarvoor de tijd is gekomen."

„Dan wacht ik af, Alcar en ben u reeds hiervoor zeer dankbaar en toch, hoe wonderlijk is alles, hoe zullen de menschen dit kunnen aanvaarden? U gaat steeds dieper. Komt er wel een einde?"
„Ja, dat einde komt, wanneer ik je van deze zijde af alles heb gegeven. Dan komt er een einde aan mijn taak en is hetgeen wat de meesters hebben gewild en zich voorstelden op aarde te zullen brengen, geschied."
„Is uw werk dan af?"
„Niet geheel, want er zijn nog andere dingen die ik moet doen en waarvoor ik je noodig heb."
„O, u bedoelt alleen met schrijven?"
„Ja, dat is mijn bedoeling. Dat wat ik zou geven en jij zou ontvangen en tot mijn taak behoort, is dan af."
„Zijn dit dan die negen boeken?"
„Al dit werk, André, behoort daartoe. Dat is hetgeen de meesters zich hebben voorgesteld en ik je zou doorgeven, daarvoor ben je mijn instrument en dan is dat bereikt."
„Er zijn dus geen diepere problemen meer aan deze zijde dan deze waarover u spreekt?"
„Ik zou nog tientallen boeken kunnen vullen, want er is hier zooveel te zien en te beleven, om daarvan te kunnen vertellen, doch dit is voldoende. In al deze boeken vindt de mensch een duidelijk beeld van hun sterven op aarde, het terugkeeren en geboren worden op aarde en het wonderlijke probleem, hoe God alles heeft geschapen en je nu in drie deelen zult ontvangen. Meer is er niet noodig en als ik je nog iets zal vertellen en door jou wil vastleggen, dan komt het, doch weten doe ik dat nog niet, want ook ik ben maar een instrument. Dit echter moest en zou geschieden, dit stond voor de meesters vast."
„Het is toch wonderlijk, Alcar, dat u reeds zoo ver bent gekomen en steeds dat weten aan deze zijde wat moet en kan geschieden, maar ook op aarde dat vragen, „waarom en waarvoor". Hier weet men wat men wil en kan doen, daar komen zij niet verder."
„Neen, maar zij willen ook niet en dat heb ik je duidelijk gemaakt. De menschen moeten aanvaarden en zij zullen straks

aanvaarden, wij hebben dat alleen maar af te wachten. Vraag dus niets, ook onze hoogste Meester vroeg niets en men sloeg Hem aan het kruis. Wat zouden wij dan willen? Ik zeide toch, één mensch is reeds voldoende, doch wij hebben er reeds duizenden overtuigd en ben je daarom niet gelukkig? Als je voorgoed hier bent, zul je eerst je geluk goed voelen en later zal men ons begrijpen. Dan ben je hier bij mij en gaan wij opnieuw groote reizen maken en zullen dat vele jaren lang doen. Ga zoo verder, André, dan zijn wij beiden gelukkig, Je weet nu waarvoor je op aarde bent. Straks, ik heb je dat beloofd, zal ik je je eigen levens toonen, enkele dan, want alle kun je niet verwerken en ik niet meer volgen. Ook mij zul je leeren kennen en nog vele andere wonderen meer."

Alcars verleden.

„Op deze reis wachten je vele wonderen. Ik heb je telkens met het verleden verbonden en kan dat steeds doen.”
„Waar gaat u thans heen, Alcar?”
„Naar Egypte. Daar heb ik geleefd en daar wil ik je mijn leven toonen en dat van mijn vriend. Ik zeide je reeds op onzen vorigen tocht, dat ik hem daar heb ontmoet. Een twist scheurde ons uiteen en daarbij verloor hij zijn leven. Doch op dien tijd ga ik eerst later over, ik moet je eerst eenige andere toestanden duidelijk maken. Ik ga nu duizenden jaren terug en in die duizenden jaren was ik verschillende malen op aarde. Het eerste leven dat ik ga volgen, daarin bezat ik het moederlichaam. Het is een wonderbaarlijk en ongeloofelijk probleem, doch een ieder die hier binnentreedt zal dat beleven.
In andere levens ging ik eveneens over en dit is juist het ongeloofelijkste van alles en toch de waarheid. Het is echter alleen voor de ziel, de ziel moet dat beleven, anders komen wij niet verder. Ik heb je dat al duidelijk gemaakt. Het gevoelsleven zal ontwikkelen en dat is alleen mogelijk, wanneer wij het scheppingsplan kunnen beleven en daar zijn lichamen voor noodig.”
„Dan is toch eigenlijk dat aardsche lichaam maar bijzaak, Alcar?”
„Ja, André, maar weet je dat niet reeds lang? Hoe groot en machtig dat aardsche lichaam ook is, het heeft verder geen beteekenis meer en zal sterven. Er komen steeds nieuwe menschen op aarde, steeds nieuwe stoffelijke lichamen en daarin zijn steeds dezelfde zielen, nooit anderen. Wij weten dat het zieleleven op den eersten stoffelijken graad is geboren en dat millioenenpro-

ces heeft moeten volgen. Het aardsche, stoffelijke kleed ondergaat het verrottingsproces, de ziel keert naar de sferen terug en wacht af. En dat gaat door, millioenen jaren lang reeds door en is nog bezig. Toch kunnen de menschen op aarde dit niet aanvaarden. In de natuur zou ik hen op duizenden wedergeboorten kunnen wijzen; in de kiem, dat nietige zaadje, ligt en leeft een volmaakte bloem in duizenden kleuren. Zij weten dat alles, doch denken niet na, voelen niet dat ook dat wonder de wedergeboorte voor het plantenrijk is. En ook voor de menschen en voor het dierenrijk is het niet anders. Maar hier ben ik waar ik wilde wezen. Hier heb ik geleefd, André. Hier baarde ik twee kinderen."

„Wat zegt u? U baarde twee kinderen?"

„Is dit voor jou onbegrijpelijk?"

„Neen, dat niet, Alcar, doch het is zoo machtig."

„Hier, André, vervloekte ik mijzelf en anderen. Dit is mijn leven geweest en hier begon ik goed te maken.

Zie daar, André, in deze stille omgeving, aan den rand van dit bosch, leefde ik."

André voelde zich diep wegzinken, de aarde van nu verdween voor zijn oogen, een andere wereld, het verleden, openbaarde zich voor hem. Daarna ging hij waarnemen. Mijn God, dacht hij, hoe is het mogelijk. In een eenvoudige hut zag hij een mensch en links en rechts hingen dierenvellen. Hij begreep wat dit beteekende.

„Ik heb je dus met het verleden verbonden, André, zie nu deze moeder."

Het was een oude vrouw, zij zat daar stil neder. Een berg van ellende lag om haar heen, arm en verbitterd was zij. In haar lag haat, dat voelde hij duidelijk. Stil was het en hij keek naar zijn leider op. Geen woord durfde hij nu te spreken en wachtte af wat zou geschieden.

Dan zeide Alcar: „Ik ga je met haar verbinden. Voel goed aan en vraag mij als je iets wenscht te weten."

André voelde, dat hij in dit wezen nederdaalde. Wat ga ik nu beleven, dacht hij? In haar lag een verschrikkelijke haat. Zij

dacht er aan om een einde aan haar leven te maken, want zij was hier alleen en verlaten. Waar waren haar kinderen? Nu hij daaraan dacht, zag hij onmiddellijk een ander tafereel. Hij hoorde Alcar zeggen: „Ik ga veertig jaren terug en je zult zien wat ik in de sferen heb mogen zien en de meesters mij toonden."
André zag nu, dat zij veel jonger was en hij zag twee kinderen, een jongen en een meisje. Nu vervaagde dit beeld. Dan zag hij dat er eenige jaren voorbij waren gegaan. Het meisje was ziek en de moeder zat aan haar ziekbed. Zij was bezig eenige kruiden op een vuur te bereiden.
„Nu een ander beeld," hoorde hij Alcar zeggen; „dat kind gaat over."
André zag dat dit geschiedde. Hoe verschrikkelijk was dit voor haar. Toen trad er iemand binnen. Het was een forsche gestalte, die om zich heen keek en op haar toe trad. Een wonderlijk gebeuren ging hij nu beleven. Hij sprak tot deze vrouw en die woorden kon hij verstaan. Dit geschiedde doordat hij voelde wat dit wezen zeggen zou. Voordat hij zijn woorden had uitgesproken, wist André reeds wat hij zou zeggen. Hij vroeg aan Alcar hoe dit mogelijk was.
„In den geest kennen wij geen talen, André. Aan onze zijde is het voelen, is het beleven, dus alleen voelen en met die gevoelens zijn wij verbonden en gaan dus in den mensch over. Of dit in het verleden is geschied, dat geeft niet en ook al zijn dit vreemde talen, het is allemaal geen belemmering in ons leven, wij gaan in gevoel over en weten wat zij denken en hebben te zeggen. In al zijn gevoelens kun je hem nu volgen.
Ook hem heb ik eens vernietigd. Nu zal hij haar vernietigen, door leed en ellende gaat zij ten onder. Al die ellende doorstaat zij niet, het breekt haar hart. Hij jaagt op wild en was in zijn tijd daarin beroemd. Dit leven ligt duizenden jaren terug, André en toch zien wij daarin terug, kunnen het opnieuw beleven.
Dit kind gaat dus sterven, André en ook dit ligt vast en op tijd, geen seconde te vroeg of te laat, gaat dit jonge leven over. Haar man, die steeds en eeuwig weg was, bleef weg toen dit kind over-

ging. Hard, heel hard was dit en dat zal ook hij eens goed moeten maken.
Hoe kunnen menschen zich op deze wijze vergeten? Een ander had hij lief en liet haar met al haar ellende alleen achter. Zij ontving echter wat zij hem eens had aangedaan, doch hij deed opnieuw verkeerde dingen en zoo zijn wij als menschen, wanneer wij ons zelf niet begrijpen. Hij had moeten blijven en zijn einde afwachten, God alleen had hem dit, wat hij gaarne wilde bezitten, kunnen geven. Doch hij nam het tot zich, beleefde zijn eigen leven en dacht aan niets anders.
Eenige jaren gingen er voorbij. Haar jongen groeide op en ook dit kind werd haar ontnomen. Door een wild dier werd het verscheurd. Nu had zij niets meer, was geheel alleen en verlaten. Zal zij dit kunnen verwerken? Zal zij zich staande weten te houden? Is deze ziel reeds zoo ver en zijn die krachten, wat geestelijk bezit is, in haar? Is dit leven niet verschrikkelijk? Maar wij kennen de diepte van het zieleleven niet en den put die overvol is van zonden willen wij niet zien en toch, die zonden moeten wij goed maken. Zij kon dit echter niet dragen, André, en maakte een einde aan haar aardsche leven. Zie en neem waar, mijn jongen."
André zag dit afschuwelijke tafereel. Zij had zich opgehangen. Mijn God, wat een ellende en hij keek naar zijn leider. Alcar was in gedachten verzonken.
Lang duurde het voordat hij kon spreken, dan zeide André tot Alcar: „U heeft dit moeten beleven, Alcar? U maakte eens een einde aan uw leven? En thans bent u in de vijfde sfeer?"
„Ik schaam mij er niet voor, André, want ik heb goed gemaakt en dien langen weg bewandeld. Dit is eens geschied. Dit alles zag ik in den tempel der ziel en heel veel andere ellende meer, toen mijn eigen levensflim werd afgedraaid."
André kreeg tranen in de oogen. Dit ontroerde hem diep. Zijn leider was een engel van het licht en toch eeuwen geleden had hij dit gedaan. Alcar zag op zijn eigen verleden terug en daar was moed voor noodig.
„In dit aardsche lichaam, André, leefde ik als de astrale mensch.

Ik, als een deeltje van God, leefde daarin, want ik ben geest en mensch, ik ben ziel en leven. Als mensch voelde ik geen liefde en mijn ziel, ik zelf dus, zou dit moeten beleven. Ik leefde, doch ik begreep dat leven niet. Dat zou ik mij echter eigen moeten maken en daarvoor waren vele andere levens noodig. Hier was ik teruggekeerd om goed te maken, doch al dat leed brak mij doormidden en daarom maakte ik een einde aan dat leven. Hierdoor en dat zal je thans duidelijk zijn, ik heb je van de ziel verteld die wij volgden, ook zij ging telkens en telkens ten onder, deed ik meer kwaad dan goed en deze afschuwelijke fout moest ik beleven. Mijn ziel, ikzelf, verteerde van haat jegens hem die mij dit aandeed. God kon geen liefde bezitten, want dit was niet te dragen en ik vervloekte Hem en allen die van Hem spraken. In mij was er een geloof en toch was de Christus nog niet op aarde. Doch er waren andere profeten en wij hadden een God leeren kennen.
Kun je mij nu voelen, André? Ik zal tot dien tijd terugkeeren, dan kun je aanvoelen dat ik het ben, die in dit stofkleed, het moederlichaam leefde. Wat voel je André?"
„Ik kom van haar tot u, Alcar, dat voel ik heel duidelijk."
„Zoo is het, André. Ik daalde in dien tijd af en aanvaardde voor een kort oogenblik dat leven, mijn gevoelswereld dus uit dien tijd. Wij kunnen daarin overgaan en dan zijn wij dus zooals wij toen voelden. Ik ga nu verder en zal je nog meer toonen en duidelijk maken.
Hierin vergat ik mij en wat ging er thans geschieden, wat gebeurde er met mij en mijn stofkleed? Met mij geschiedde, wat met iedereen zal gebeuren die een einde aan zijn leven maakt. Ik zat aan dit stofkleed vast en zou het verrottingsproces, dat Lantos heeft beschreven, beleven. Dit was mijn einde op aarde en het binnentreden in de geestenwereld. Zie nu naar dit lijk, André. Naast het stofkleed zie je het andere wezen, het astrale en dat is het geestes- of zieleleven, ben ikzelf dus. Ik beleefde het loskomen van mijn stofkleed en moest dus wachten, tot dat stofkleed verteerd was.

Dit lijk werd eerst maanden later gevonden en begraven. Hieronder ligt mijn stoffelijke lichaam en toen dit was begraven, brak men deze hut af en was ik vergeten. Dit beteekende het einde van een aardsch leven als mensch. Maar toen mijn stoffelijke lichaam na vele jaren was verteerd—ook dat heeft Lantos beschreven en hij beschreef dit voor mij, omdat ik je daar anders een volledige verklaring van had moeten geven — dwaalde ik in de astrale wereld, in een leege ruimte rond en ook daaraan scheen geen einde te komen. Toch kwam dat einde en loste ook die wereld voor mij op en trad ik de wereld van het onbewuste binnen. Daar wachtte ik op een nieuw lichaam, want ik moest verder en opnieuw worden geboren om goed te maken. In dit leven echter had ik meer vernietigd dan goed gemaakt en toch was dit leven niet voor niets geweest, maar waarvan ik niets begreep, noch voelde. Ik zou in dat leven heel oud zijn geworden, maar op vier en zestig jarigen leeftijd maakte ik er een einde aan en ik heb toen vijftien lange jaren, de jaren die ik nog had moeten leven, in de stilte loopen ronddwalen. Ook daarvan heeft Lantos verteld en dat behoef ik je dus niet duidelijk te maken.
Begrijp je, André, waarom, als ik hier even op doorga, Lantos van zijn leven mocht vertellen? Dat deed hij voor mij, omdat ik teveel ander werk had te verrichten. Daarbij komt, dat hij zijn eigen belevenissen kon vertellen, want in zijn leven lag diepte en een groot wonder, wat de wedergeboorte op aarde is en wij in Marianne vertegenwoordigd zien. Hij vertelde van zijn aardsche leven, het binnentreden in de astrale wereld en daarna wat hij in het leven van den geest beleefde.
Ik zeide, na die lange wandeling loste ik in de wereld van het onbewuste op en wachtte ik op een nieuwe geboorte. Als de wedergeboorte geen feit was en voor de ziel niet was geschapen, als God ons deze groote genade niet had kunnen geven, geloof mij, dan had ik daar in die leege ruimte alleen en verlaten moeten blijven voortleven en was er voor mij en voor hen die een einde aan hun aardsche leven maakten, geen verandering gekomen. Want hoe zou ik daaruit zijn gekomen? Wie kon mij daar-

van bevrijden? Geen mensch en geen geest, alleen God. Doch ik zou een nieuw lichaam ontvangen, want ik had nog goed te maken en daarvoor kwam ik weer op aarde.
Na dus te hebben geboet, eerst die ellende te hebben beleefd, omdat dit, die daad dus, met dat leven had te maken, keerde ik op aarde terug en werd opnieuw geboren. Doch daar straks over. Wij zullen nu eerst dit astrale beeld volgen, dan kun je zien wat ik heb beleefd. Ik ga dus in een anderen toestand over.
Thans zie je dat ik van mijn stofkleed ben bevrijd; wij zullen het volgen."
André ging waarnemen. Hij zag het astrale wezen naast het lijk en zag tevens dat in die levenlooze massa nieuw leven kwam. Dan zag hij dat dit wezen heenging en volgde Alcar zijn eigen schim.
„Een wonderbaarlijk gebeuren André, maar verschrikkelijk voor hen die dit in werkelijkheid moeten beleven."
Daar wandelde de astrale mensch en tevens wandelde hier zijn leider in zijn eigen geestelijke afstemming die hij nu bezat. Een ongeloofelijk tafereel. Alcar bleef zijn eigen schim volgen. Als hem ooit een wonder was getoond, dan was het nu. Als hem iets ontzag deed inboezemen voor Gods heiligheid, dan was het dit gebeuren. Mijn God, hoe diep is alles, hoe waar is uw leven. Een mensch als geest, als leven, volgde de ware en waarachtige werkelijkheid, het verleden liep daar voor hem. Ongeloofelijk en toch zoo natuurlijk. Hij voelde beide wezens, van het wezen daar voor hem, kwam hij bij dien anderen mensch, zijn leider Alcar. Een geest van het licht was zijn leider, want hij leefde in de sferen van licht, in een toestand van rein geluk, maar daar wandelde niets dan ellende en narigheid; van onkunde en gebrek zou dat wezen moeten omkomen. Ach, hoe afschuwelijk, dacht André. Toch voelde hij de diepe waarheid van deze gebeurtenis.
André zag, dat zij zich neer zette en onmiddellijk in slaap viel. Zoo had Lantos het beleefd, zoo had Alcar het beleefd en wellicht ook hij. Nu zag hij, dat zij ontwaakte en opnieuw ging zij voort, het onbekende tegemoet.
André zag haar gaan en volgde haar. Hij durfde niet meer op-

kijken, want was dit Alcar? Hij kon er nog steeds niet over uit, kon het bijna niet gelooven, maar hij moest het wel aanvaarden. Dan keek hij weer naar haar en zag dat zij neerviel en van vermoeidheid voor de tweede maal in slaap viel. Och, och, dacht hij, wat een ellende. Was dit zijn leider in de sferen getoond en had hij dat daar moeten beleven? Het was verschrikkelijk. Dit wezen lag daar, maar hij durfde nu geen vragen te stellen. Toch kwam er een drang in hem en hij voelde dat Alcar wilde dat hij het deed. Toen vroeg André, maar bleef voor zich kijken: „Hoelang duurde deze slaap, Alcar?"
„Maanden lang, André."
Ongeloofelijk is het, ontzettend en afschuwelijk, dacht hij. Nu zag hij een ander tafereel. Hij zag dat zij weer opstond en opnieuw haar waanzinnige reis ging aanvaarden.
Dan zeide Alcar: „Deze reis duurde vijftien lange jaren, André. Ik heb dat beleefd, mijn zoon en daarom weet ik ook wat leed en smart en alle andere ellende op aarde beteekent. Er is geen leed op aarde, of ik heb het beleefd. Toch was dit nog niet genoeg voor mij. In vele andere levens had ik te lijden, omdat in al die honderden levens het kwaad zich zoo angstwekkend had opgestapeld, dat ik meermalen terug zou moeten keeren, wilde ik mijn eigen geestelijke schaal in evenwicht brengen. Ik had levens vernietigd, anderen ongelukkig gemaakt en dit moest ik goed maken. Daarvoor keerde ik naar de aarde terug en zou dit nog vele malen doen. Al deze ellende en dit is het verschrikkelijkste dat wij kunnen beleven, was toch nog niet voldoende, want dit deed ik zelf, behoorde dus niet bij mijn carma. Er zou nog meer komen, want alles, tot zelfs de laatste verkeerde gedachte, zou ik goed moeten maken.
God overziet alles, God alleen weet wat zijn kinderen met al die levens hebben gedaan. In het eene leven was ik rijk, hier arm en later bezat ik weer heel veel aardsch bezit en door dat bezit ging ik weer ten onder, wat ik je straks zal toonen.
Toen die vijftien jaren voorbij waren, André, loste ik op, een andere wereld trok mij nu aan. Een ander wonder geschiedde

er, mijn zoon en je zult ook dat wonder zien en beleven. Zij, André, daar voor je, deze mensch loste op en je weet reeds welke wereld haar aantrok. Daar zal zij leven en afwachten. Vele honderden jaren moest zij afwachten, om opnieuw te worden aangetrokken. Toch moest zij terug naar de aarde, want op de planeet aarde leefden al die menschen waaraan zij had goed te maken. En dit wonder geschiedde.
Zie nu hoe natuurlijk alles is. Je hebt waargenomen hoe zich het universum verdichtte. Dàn heb ik je getoond hoe het embryonale leven zich verdichtte en oploste, toen het eene in het andere leven overging. In alles hebben wij dat van het beginstadium af kunnen volgen. Verdichten en oplossen, verbinden en aantrekken, geboren worden en sterven, dat is Gods schepping. Ook nu loste deze ziel op en werd door een andere wereld aangetrokken. In slaap, van niets meer bewust, zou zij zich gereed maken, om straks opnieuw te worden geeboren. Nog is zij een schim van de werkelijkheid. Zie, André, hoe zij oplost, hoe zij langzaamaan verdwijnt, aanstonds zie je haar niet meer."
André nam dit waar. Een ander wonder had hij leeren kennen. Dit was geweldig, zooals alles geweldig en wonderbaarlijk was.
„Nu is zij heengegaan, mijn zoon, weg in deze diepe duisternis. Dit alles heb ik je reeds duidelijk gemaakt, thans echter heb je ook dit groote wonder mogen beleven. Zij, deze ziel, keert tot het eerste stadium terug, doch is op aarde geweest als mensch. Ik zelf daalde daarin af en wist van niets meer af. Een andere wereld nam mij op, daarin leefde ik, daarin kwam ik tot rust. Je zult het nu voelen, André, let goed op en stel je op mij in. Zet je neer, André."
André deed wat Alcar wilde. Hij zette zich neder en voelde dat een slaap hem overviel. Nu keek hij naar zijn leider en Alcar zeide: „Voel je dat de slaap je overvalt?"
„Ja, Alcar, heel duidelijk."
„Ik heb je met deze wereld verbonden en dat kan ik, omdat ik dit heb beleefd. Is je dit duidelijk?"
„Ja, volkomen."

„Welnu, dan ga ik je geheel verbinden en zul je voelen wat deze wereld eigenlijk is en beteekent."
André voelde zich nog dieper wegzinken, zoodat hij van niets meer afwist. Daarna voelde hij zich weer tot bewustzijn komen, maar deze geheimzinnige kracht hield hem toch gevangen. Hij hoorde als van verre tot hem zeggen: „Hoor je mij, André?"
Wat was dat? Hij hoorde zijn naam fluisteren, maar wist niet wat dit te beteekenen had. Weer hoorde hij: „André, hoor je mij spreken? Ik ben het, je leider en . . . ." toen hoorde hij niets meer. Hoe lang het had geduurd wist hij niet, maar toen hij ontwaakte en zijn oogen opsloeg, zag hij Alcar.
„Waar zijn wij, Alcar? Wat heb ik geslapen!"
„Wij zijn nog steeds op dezelfde plaats en zijn dus niet weg geweest. Wat heb je gevoeld, André?"
„Slaap en toch weer niet. Het is of je bewusteloos raakt, zoo iets moet het zijn, Alcar."
„Heb je mij hooren spreken?"
„Ja, doch niet duidelijk, het was heel zacht. Als van verre kwam het tot mij."
„Weet je nu wat deze wereld beteekent? Je wist niet eens meer waar we waren en hoorde mij niet duidelijk spreken en toch sprak ik heel hard."
„Ik wilde luisteren en 't was net of u afbrak, maar toen zakte ik weg. Kan dat Alcar?"
„Ja, zoo was het en nu ben je maar enkele seconden in deze wereld geweest, dan eenige eeuwen, of voor anderen nog langer in een bewusteloozen toestand. Eindelijk wordt dan de ziel aangetrokken en zal op aarde worden geboren. Een zalige stilte ligt in dit zieleleven, van niets weet dit leven meer af. Niets dan stilte en rust en toch ligt in dit zieleleven een hevige brand, ligt haat, hartstocht en geweld. Toch is die rust noodig, want wanneer dit zieleleven bewust zou zijn, ik heb je daarvan verteld, smoorde het 't embryo waarin het nederdaalt en werd de vrucht vernietigd. Nu kun je dit wonder overzien, nu ligt ook dit voor ons open. De ziel daalt in het embryo neder als de vonk Gods

en ook dat heb ik je op onze vorige reis duidelijk gemaakt. Begrijp je nu dat dit noodig is en dat de nieuwe geboorte een genade beteekent? Maar voel je ook dat dit van het begin der schepping af zoo is geweest en dat daarom de menschen niets meer van al die levens kunnen weten? Dat tevens het zieleleven in het moederlichaam zal ontwaken en alleen dáárin kan ontwaken, naarmate het kind bij de moeder opgroeit? Is dit nu geen groot wonder? Je hebt het zelf gevoeld en hebt het kunnen volgen.
In deze wereld leven dus millioenen levens, vonken van God. Allen zijn menschen, hebben op aarde geleefd en allen zullen dit beleven, maar weten in hun volgend leven op aarde daar niets van. Hier heb je dus een machtig wonder, een natuurproces beleefd en dit is de astrale wereld en de wereld van het onbewuste. Heb je mij in alles kunnen volgen, André en heb je daarover nog vragen te stellen, want aanstonds ga ik in een anderen toestand over."
„Ik heb dit kunnen volgen, Alcar, toch zou ik u dit nog willen vragen. Hoe komt het en waardoor valt men hier in slaap?"
„Een zeer goede vraag, André. Ik zal je ook dat duidelijk maken. In de eerste plaats weet je dat deze wereld onbewust is. Dat zegt, niets meer te kunnen voelen, met andere woorden: wij verliezen daarin ons leven en ons bewustzijn. Een wereld dus waarin geen bestaan mogelijk is. Maar toch weet je nu nog steeds niet, waardoor die toestand gekomen is, nietwaar?"
„Neen, Alcar, dat weet ik nog niet."
„Ook dat is heel duidelijk. Deze wereld, André, is die wereld — je had het kunnen weten, want ik maakte je dat duidelijk — toen wij den eersten cosmischen graad gingen bezoeken. Toen er nog niets leefde, de planeet dus nog niet gereed was, het embryonale leven nog zou worden geboren, was deze wereld reeds gereed. Voel je nu, wat deze wereld beteekent?"
André dacht lang na, doch kwam er niet achter. „Ik weet het niet, Alcar, wellicht vindt u het verschrikkelijk, maar ik kom er niet achter."
„Ik dank je, mijn zoon, voor je eerlijke bekentenis. Je kunt het

echter weten, want ik heb je daarvan verteld. Je hebt het gezien en beleefd."
„Ik heb die wereld gezien en beleefd, zegt u?"
„Ja, zelfs op verschillende wijze."
„Op de eerste planeet, Alcar?"
„Ja, daar en ergens anders."
Opnieuw dacht André, ging alles en alles na, doch kwam er niet achter. Hij keek naar zijn leider en zeide: „Neen, hoe ik ook denk, ik weet het niet, het lijkt mij een raadsel, voor mij een nieuw probleem."
Alcar glimlachte en zeide: „Ik zal je maar helpen, André, ga maar niet verder. Je had dit echter kunnen weten, toch kan ik mij je onwetendheid voorstellen."
„U begrijpt dus dat ik het niet meer kan voelen of weten?"
„Ja, André, je leeft nog op aarde, als je hier was, je stoffelijke kleed had afgelegd, was alles anders. Doch luister. Toen wij in den tempel der ziel waren en de meesters ons met het begin van de schepping verbonden, wat zag je toen als eerste verschijnsel?"
„Ik weet het reeds, Alcar. U bedoelt de duisternis, den onzichtbaren cosmos?"
„Juist, je ziet dat je het weet, doch dat wij zoo ver en zoo diep voor dezen toestand moesten terugkeeren, daaraan dacht je niet en toch, dàt is de beteekenis van deze wereld. Je keert dus tot het niets terug. Is je thans alles duidelijk?"
„Het is een groot wonder, Alcar en ik heb er geen woorden voor. Hoe is het mogelijk, wie zal daar nu aan denken? Zoo ver terug, tot het allereerste stadium van alles, neen, daaraan heb ik niet gedacht."
„Je ziet, toch moeten wij in vele toestanden tot het beginstadium terugkeeren, willen wij vele vragen kunnen beantwoorden, want daarin ligt en leeft het antwoord, ligt de heilige waarheid van alles. De ziel moet tot het eerste stadium terugkeeren wil het innerlijke leven in het embryo kunnen overgaan. Ik heb je dat duidelijk gemaakt, daarover behoef ik het dus niet te hebben. Maar dat eerste stadium behoort tot de duisternis, voordat God

zich openbaarde. Er was dus nog geen bewustzijn — ik spreek nu niet van God, doch van het menschelijke stadium — en omdat er geen bewustzijn is, overvalt de ziel deze werking, wanneer wij hier als mensch, als geest dus, binnentreden. Jij hebt het kunnen voelen, een bewustelooze toestand overviel je. Is je dit nu zoo vreemd?"

„Neen, Alcar, ik begrijp u thans volkomen. Het is voor mij een openbaring, een groot en heilig wonder."

„Nu nog meer dan ooit tevoren, zul je het met mij eens zijn, dat wij menschen als innerlijk en bezielend leven, tot de vonk Gods terug keeren, om in het embryo te kunnen overgaan."

„En wat is nu de werking van mijn eigen stofkleed? Waarom dacht ik hier niet aan, wat is de stoornis, Alcar?"

„Je kunt beter spreken van belemmering dan van stoornis. Het stoffelijke organisme heeft nog steeds die kracht om jou, als denkend en voelend wezen, voor algeheelen overgang te kunnen belemmeren, ook al ben je thans uitgetreden. Voel je ook dit?"

„Ja, Alcar, nu is het mij duidelijk. Ik voel dat ik daardoor tot deze diepte niet kan doordringen, omdat mij eigen organisme dit belet, er gevoelens en werkingen tot mij komen."

„Inderdaad, zoo is het. Ik ben geheel van aardsche en stoffelijke trillingen vrij. Ik kan mij verbinden, kan diep in het verleden afdalen en voel niet de minste stoornis, omdat ik tot dit leven behoor. Voor mij ligt de geheele schepping open, ik kan door één toestand het begin en het einde van het menschelijke leven volgen. Dit zal je nu duidelijk zijn en thans gaan wij verder. Nu ga ik je even met een ander probleem verbinden en ook dat is een wonder. Ook dat heb ik beleefd, doch in mijn laatste leven op aarde, waarin ik kunstenaar was. Ik ga je met hem verbinden dien wij zooeven hebben gezien en die heenging. Van deze plaats af is dat mogelijk. Zie dus, André, hij die mij verlaten heeft en niet meer terugkeerde. In dit leven was hij verschrikkelijk, doch in het leven dat voor dit leven ligt, was ik het, die hem vernietigde. Tientallen van levens had ook hij nog te beleven, voordat hij in zijn laatste leven op aarde overging.

Maar in mijn laatste leven op aarde, in dat waarin ik kunstenaar was, dus vele en vele eeuwen verder, was deze ziel mijn meester in de kunst. Wie had dit kunnen denken, wie zal dit kunnen weten en wie zal dit aanvaarden?"
„Hoe is het mogelijk, Alcar."
„In de sferen van licht heb ik dat alles kunnen volgen. Hij werd een beroemd mensch en men zal hem thans op aarde niet meer vergeten. Doch denk je nu eens in en blijf bij dezen toestand. Wie zou daaraan kunnen denken? Als dit leven voor hem en voor mij het laatste was geweest, als er geen wedergeboorte was, waren wij beiden geen kunstenaar geworden. Zie dit toekomstbeeld, voel aan hoe machtig, hoe diep dit is. Als God ons de genade van de wedergeboorte niet had gegeven, was er voor hem en voor mij geen verandering gekomen.
Zie hem gaan. In hem ligt nu reeds een bruisende natuur en hij bezit alles om kunstenaar te worden. Daar gaat deze ziel, die menschen niet kunnen peilen. Nu jaagt hij en blijft tot zijn einde jagen en toch zal hij eens beroemd in kunst worden.
Eerst in de zeventiende eeuw waren wij tezamen op aarde en was hij mijn leermeester. Doch daarvoor leerden wij elkander in de sferen reeds kennen en ook daar was hij mijn meester. Dan werden wij geboren en hebben beiden een zending volbracht. Denk je dit nu eens in, André, die zending zouden wij eerst duizenden jaren later volbrengen. Zouden wij dan God niet dankbaar kunnen zijn? Zie in mijn leven en zie in dat van hem. De aarde vergeet ons niet, onze kunst is daar en zal daar blijven.
Wij beiden gingen echter onzen eigen weg, in al die eeuwen had ik hem niet meer gezien. Toen dit leven voorbij was, werd zijn ziel, hijzelf, door andere levens aangetrokken en zou hij goedmaken. Daarvoor moest hij van het eene leven in het andere, van het mannelijke in het moederlichaam. Hij zou terugkeeren om alles, al zijn fouten en zonden goed te maken en in het laatste leven op aarde iets achter te laten. Dat nu is het wonder van de wedergeboorte op aarde, dit is omdat onze groote Vader in den hemel ons die genade heeft gegeven."

„Wat een wonder, Alcar. Wist u op aarde dat u hem eerder had ontmoet?"
„Neen, eerst toen ik de derde sfeer had bereikt, werden mij al mijn levens getoond en ook dit leven. Op aarde wist ik er niets van en ook hij niet, omdat wij zoo ver nog niet waren."
„Als alles is goed gemaakt, wat geschiedt er dan, Alcar?"
„Dan scheuren aura's vaneen en lost haat, jaloezie en alle kwaad op en kunnen wij gaan waarheen wij willen. Dan trachten wij iets te verdienen, van ons zelf iets te maken en dan eerst komt leed en smart, dan moeten wij dragen en beleven, want dat is het aller, allerlaatste goed maken."
„Is het nog mogelijk, wanneer wij voor nieuwe ellende komen te staan, dat wij weer een einde aan ons leven maken?"
„Neen, dat is beleefd. Hoe duidelijk heeft Lantos dit beschreven. Hij voelde in het zieleleven van die arme moeder, dat zij aan zelfmoord dacht. Toch zag Lantos dat dit niet mogelijk was, Meester Emschor liet het hem voelen. Zij kon geen tweeden keer een einde aan haar leven maken, zij deed het reeds en daardoor leert men. In mij lag tevens die wijsheid, want vele malen stond ik weer voor zelfmoord, omdat ik in die andere levens had goed te maken en voor veel ellende kwam te staan. Toch kon ik er niet toe besluiten en beleefde al die ellende. Een dergelijke daad en beleven slaat diepe wonden in de menschelijke ziel. In ons ligt die strijd en al dat leed, toch weten wij er niets van, maar ons diepe innerlijke weigert echter, het roept den mensch een halt toe, omdat wij die verschrikking hebben beleefd. Hoe ontzettend het aardsche leven ook kan zijn, geen zelfmoord overvalt ons, wanneer wij dat verrottingsproces hebben beleefd, dat een diepe wond in ons zieleleven sloeg.
In andere levens is het juist die kracht die ons beschermt en dan zien wij dat leed en smart ons sterkt, dat wij daardoor groeien en door het leven dat wij beleven ons geestelijk bezit eigen maken.
Wij maken vele fouten, André, doch wanneer een begane fout of daad diep in ons zieleleven is gedrongen, dan verzeker ik

je, dat ons dat geen tweede maal overkomt, omdat wij daardoor zoo hebben moeten lijden.
Toen ik hier zelfmoord pleegde, waarvan ik niets begreep, beschermde het mij eenige eeuwen later toen ik weer voor hetzelfde probleem stond en als ik het niet had beleefd, dan had ik mij weer vergeten. Want wij leeren, ook al denken wij dat dit niet mogelijk is, omdat wij de diepte van ons eigen innerlijk niet kennen. Wij schrikken eens voor begane fouten terug, André. Toch maken wij vele malen dezelfde fouten, maar eens houden wij daarmede op. Wanneer de mensch een einde aan zijn stoffelijke leven maakt, is dat het aller, allerlaatste wat wij kunnen doen. De diepe droefheid die in ons ligt, het afschuwelijke dat wij hebben moeten beleven, dat is niet meer te vergeten en zelfs in onbewustzijn zal ons dit gevoelsleven waarschuwen. En wanneer er dan opnieuw leed en smart in ons is, komt het omhoog en voelen wij een tegenstrijdige kracht in ons komen. Dan is dit het beleefde leed en al die ellende van vorige levens.
Als wij dus niet zouden kunnen terugkeeren, zou dat niet mogelijk zijn, want juist in het stoffelijke organisme ontwaakt het zieleleven en beleeft de mensch dat, waarvoor hij een ander en nieuw lichaam heeft ontvangen. Is het je duidelijk, André?"
„Ja, Alcar, alles."
„Dan gaan wij verder, kom volg mij."
Nieuwe wonderen waren André duidelijk gemaakt en het eene was nog dieper dan het andere. Wat een ellende! En toch, Alcar was nu gelukkig. Hoe groot was God dit alles uiteen te kunnen houden. Hoe machtig was alles. Geen mensch kon dit op aarde overzien, dit moest men aan deze zijde beleven.
Zwevende ging Alcar verder en hij was benieuwd wat hij nu weer zou beleven. Hoe had zijn leider geleden. Nu begreep hij eerst goed waarom Alcar van al die aardsche ellende af wist. Daardoor ontwaakte de ziel en ging de mensch in andere toestanden over. Duizenden levens waren beleefd voordat men voor goed van de aarde afscheid nam. Maar hoe zou men dit op aarde kunnen aanvaarden? Toch was het zoo eenvoudig, zoo natuur-

lijk, want anders stond het leven stil en de mensch was immers een goddelijk wezen? Wanneer zouden wij daar komen? Hij had genoeg van dit leven gezien en begreep dat dit in één leven niet kon worden bereikt. Er waren menschen die voor een hoogen berg van zonden en fouten stonden. Bijvoorbeeld, al die menschen die anderen kwelden en afmaakten. Niet één mensch, doch duizenden. Zouden zij dat niet goed moeten maken? Konden zij dat in één aardsch leven doen? In dat leven waarin zij die menschen hadden vernietigd? Hij aanvaardde alles en begreep Alcar volkomen.

„Volgt u alleen uw laatste levens, Alcar?"

„Ja, André, eenige van mijn aardsche levens zal ik je duidelijk maken, om in het allerlaatste leven over te kunnen gaan, wil je een duidelijk beeld krijgen van hetgeen ik je wil toonen. Ik kan al mijn levens niet volgen, want in duizenden toestanden hebben wij geleefd. Dat wordt te veel en is tevens niet noodig. Ik ga je enkele levens duidelijk maken waarin de verbinding ligt met mijn vriend. De vele andere levens hebben een heel andere beteekenis, zijn groot maar zonder diepte geweest. Ik volg slechts één weg en ga je aanstonds andere wonderen duidelijk maken. Ik volg dus dat, waaraan jij voldoende zult hebben, zoodat je kunt zien hoe de wedergeboorte is. De levens waarin ik een levende doode was, volg ik vanzelf niet, want zoo zijn er duizenden levens voorbijgegaan. Je ziet daardoor, dat ook ik een levende doode was en toch heb ik de sferen van licht bereikt.

Je voelt tevens, dat het leven op aarde is, om zich gevoel eigen te maken. Alleen gevoel en dat gevoel wordt de liefde die verzacht en heelt, die anderen draagt en eerst dan leven wij zooals God het van ons wil hebben. Wij moeten ons reine en zuivere liefde eigen maken en daarvoor zijn duizenden levens op aarde noodig. Van al die levens weet men echter op aarde niets en dat is alweer een groote genade, want al die ellende bewust te moeten dragen, daarvoor zijn menschelijke krachten, is ons zenuwgestel, niet op berekend.

Zie André, wij zijn in een ander werelddeel, in het verre Oosten.

Mijn ouders leefden hier en dat zal ik je toonen. Ik heb je echter andere toestanden duidelijk te maken. Vraag mij, wanneer je iets niet duidelijk genoeg is. Ik ga je met het verleden verbinden, in werkelijkheid is van onze woning niets meer over. Toch zul je waarnemen want ook dit ligt vast."
André voelde zich wegzinken en voelde dat hij in een andere wereld overging. Voor zich zag hij een groot gebouw. Een vooreeuwsch gebouw, met torens en figuren versierd, bouwde zich voor hem op. Een wonderlijk tafereel speelde zich thans voor hem af. Zijn leider trad binnen en hij volgde. In een groote zaal bleef zijn leider staan, nadat hij verschillende kleinere kamers was doorgegaan.
„Zie daar, André, een moeder met haar kind."
André zag beide wezens en verwonderd keek hij naar dit tafereel. Hoe kan het, dacht hij, wat een groot wonder! Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Deze moeder was mijn moeder, André, en dit leven ligt voor dàt, wat ik je zooeven heb getoond. Doch hierin beleefde ik haat en geweld en vernietigde ik hem, die daar binnentreedt."
Op hetzelfde oogenblik zag André een mensch binnentreden.
„Mijn vader, André, hem heb ik vernietigd. Op gemeene wijze maakte ik aan zijn aardsche leven een einde. Ik ga eerst nù in dezen toestand over, omdat ik wilde dat je hem zou kennen en weten waarom ik had goed te maken. Ook mijn moeders leven heb ik bezoedeld, maar zij was verder dan wij op den geestelijken weg. Aan mijn vader heb ik goed gemaakt, aan mijn moeder zal ik goed maken, doch in een ander leven. Maar nu het wonderbaarlijke van al deze levens. Voel je reeds wat ik thans ga zeggen?"
„Neen Alcar, ik weet het niet."
„Zie en denk, mijn zoon. Daar, in dat andere leven was ik moeder, zijn vrouw, hier zijn kind en bezat ik het mannelijke organisme."
„Mijn God, dat ik daaraan niet dacht, Alcar."
Stomverbaasd zag André zijn leider aan en wist niets te zeggen.

„Een wonder, André, een heilig wonder. Wat moet ik hieraan toe voegen? Ik zou boekdeelen hierover kunnen vullen, van oorzaak en gevolg kunnen vertellen, het aantrekken en afstooten van beide zielen, maar vooral over de wijsheid van God onzen Vader, die dit tot stand bracht, want anders had ik niet kunnen dienen en mijn fouten niet kunnen goed maken. Hierin lost alles op, ik behoef je niets meer te verklaren. Ik werd gemarteld, ik maakte, omdat hij heenging, een einde aan mijn leven. Ik leed afschuwelijk, maar ook hij. Doch dit is Gods wil niet, André, dit is oorzaak en gevolg, wonderen van natuurwetten, die wij alleen aan deze zijde kennen, maar als mensch op aarde beleven. Mijn moeder heb ik bedrogen en bestolen. In dat leven waren wij rijk en bezaten alles, wat zich een mensch in zijn aardsche leven maar kan denken. Na den dood van mijn vader ging ik heen en keerde niet terug. In dat leven ging ik ten onder en mijn moeder stierf van verdriet. Beiden had ik dus omgebracht. Voor de aarde werd ik niet gestraft, men kon mij niet straffen, want in alle eenzaamheid bracht ik hem om. Toch wist en zag één kracht toe wat ik deed. God wist het en toch strafte God mij niet. O, hoe heb ik gebeden, toen ik dat diepe probleem begreep. Maar eerst in de sferen van licht, daar boog ik mijn hoofd en dankte ik God voor alles.
God strafte mij niet, integendeel, ik ontving een ander lichaam en werd opnieuw geboren. Hoe was daar mijn leven? Hij kon met mij doen wat hij wilde en de straf die ik van hem ontving was, in vergelijking met dat wat ik had gedaan, een begenadiging. Wanneer ik mijzelf niet had omgebracht, was een diep menschelijk leed het mijne geworden, doch dat was niet noodig geweest. Daarin zien wij weer een ander probleem. Honderden wetten liggen hier aan vast, André, maar al die wetten kan ik niet behandelen, want dat gaat te ver. Waarom bracht hij mij echter niet om? Ik had hem immers ook omgebracht? In de natuur is die kracht niet aanwezig, want dat is een Godswet en God kent geen haat. Doch er geschiedde heel iets anders, want ik diende, moest en zou dienen, want ik werd moeder. Daarin,

in dit moederschap, de geboorte, het dragen van zijn leven, dat ik onderging, ligt mijn goed maken. Aan hem was ik dat verschuldigd en ik maakte goed. Ik gaf mijzelf geheel en deze diepte kent geen menschenkind op aarde, want daarin ligt Godswijsheid en Al-liefde. Met het heelal, met het oneindige, met oorzaak en gevolg, met duizenden wetten kom ik nu in verbinding, wanneer ik je dit groote probleem zou willen verklaren. Toch is het mogelijk, want wijzelf hebben al die wonderen en wetten beleefd. Hij ging heen, omdat hij mij niet noodig had, toch zou ook hij dat weer goed moeten maken. Luister, mijn zoon, luister goed, hoe diep dit alles is. Hij moest ook dat goed maken, want een geest van het licht handelt anders, kan zoo niet handelen. God gaf mij dus dit alles en ik vervloekte Hem die alleen Liefde is. Zoo zijn wij allen, al Zijn kinderen en toch, God heeft ons lief, God gaf ons Zijn eigen leven.
Heb je dit begrepen, André?"
„Ja, Alcar, nog meer buig ik mijn hoofd voor alles."
„Ik dank je heel innig, André, dan gaan wij verder en zal je een ander wonder zien. Kom, wij gaan heen."
André was diep in gedachten. Wie kent zichzelf, wie durft van zichzelf te zeggen, ik ben goed, ik weet het, ik voel het, zóó is het? Voor hem was dit alles een les, een levensles, die hij nimmer meer zou vergeten. Daarover kon hij geen vragen meer stellen, hij wist niet hoe te moeten denken. Zoo waren de menschen op aarde en van al deze wonderen en wetten wisten zij niets. God? Ja, wie kent God? Niet één mensch op aarde kende God, want dan kenden zij deze wetten en wonderen eveneens en dat was niet mogelijk.
„Zie, mijn zoon, we zijn weer in een ander land en wel in het Westen. Mijn ouders leefden op het land en werkten hard voor hun brood om te kunnen leven. Waarom zou ik hier worden geboren? Wie was het die mij aantrok? Ik zal je dit beeld toonen."
André ging waarnemen. „Hoe is het mogelijk, Alcar. Is zij uw moeder, opnieuw uw moeder?"
„Ja, André. Zij was het die mij aantrok, aan haar had ik goed

te maken. Wie is het echter die ons verbindt? Is dit God? Is dit een wet? Dan is die wet en tevens God onfeilbaar, want honderden jaren liggen hier tusschen. Is dat op zichzelf al geen groot wonder, dat op die groote planeet zich twee zielen vinden? Kunnen wij menschen deze wonderen en wetten berekenen? Wilde God, vraag ik je, dat ik bij haar terugkeerde? Dat zijn alweer vragen die wij niet kunnen oplossen, omdat wij deze wetten niet kennen, maar ze toch beleven.
Is het niet wonderbaarlijk, André, want ik heb deze twee wezens het leven op aarde vernietigd. Ik dacht aan geen wetten, aan geen God, ik dacht alleen aan mijn eigen leven. Toch werd ik hier geboren, maar al dien rijkdom kenden wij hier niet. Mijn vader was thans een andere ziel, een vreemde voor mij, doch mijn moeder had weer met hem te maken. Maar wat geschiedde er in dit leven? Ik zal je daarvan vertellen, luister.
Toen mijn moeder mij droeg, zij bezat dus opnieuw het moederlichaam, viel zij in een diepen kuil. Dit gebeurde tusschen de vierde en vijfde maand. Oogenschijnlijk was er niets, doch toen ik was geboren, begon eenige maanden daarna de ellende en kon zij geen voet meer verzetten. Zij ontving hulp en ik groeide op. Toen ik veertien jaar was, ging mijn vader over en bleef zij met mij alleen achter. Met mijn vader, André, had ik geen verbinding, met andere woorden: aan hem had ik niets goed te maken, alleen mijn moeder en daarom zou zij hem ontmoeten. Doch je ziet, hoeveel problemen wij beleven.
Ik zeide je zooeven, toen ik den leeftijd van veertien jaren had bereikt, ging mijn vader over. Wij beiden bleven alleen achter en ik heb deze ziel verzorgd, voor haar gewerkt en heb dag en nacht mijn best gedaan tot mijn dertigste jaar. Toen ik dus dertig jaren oud was, ging ook zij over. Zij heeft veel geleden en toch was ook zij niet aan haar laatste leven, maar moest naar de aarde en in andere levens terugkeeren. Nog eenmaal zou ik haar ontmoeten en dat was in Jeruzalem, doch eeuwen later. Daar kom ik straks op terug, als ik zoo ver ben, maar nu ga ik met mijn eigen leven verder.

Beide wezens heb ik dus ontmoet en heb voor beiden gedaan wat ik zou moeten doen. Onze zielen trokken elkander aan en het is niet God, maar het is de wet van oorzaak en gevolg die dit alles tot stand brengt. Een onzichtbaar iets verbindt den mensch, het leed aan anderen aangedaan roept ons een halt toe.
Ook ik bezat het moederlichaam. Ik verbond mij met een wezen en daaruit werd een kind geboren. Dit was een meisje en die ziel, die in dit stoffelijke kleed leefde, werd mijn vriend. Van dezen tijd af zie ik dit leven eenige malen terug en heb dus met dit zieleleven te maken. Voor duizenden jaren had ik deze ziel reeds ontmoet, toen ik haar hare liefde ontstal. In vele levens had ik opnieuw geleefd, andere wezens ontmoet en vernietigd, dat carma beleefd, maar thans zou dit carma moeten oplossen, doch eerst vele eeuwen later. Nog waren deze wetten niet in werking, want mijn eigen levens overheerschte dit carma en zoo leeren wij opnieuw andere krachten en wetten kennen. Want voel je, André, hoe wonderbaarlijk dit is? Voel je dat een andere kracht dit carma overheerscht, want wat geschiedde?
Een ziekte, die vele levens van de aarde riep, verbrak dit gezin en zoo bleef ik weer alleen achter. Had ik nog niet genoeg geleden? Aan mijn vader en moeder niet alles goed gemaakt? Ik stond voor een nieuw probleem, want ik stond voor mijn eigen leven, voor zelfmoord. Ik dacht aan zelfmoord, wilde een einde aan mijn leven maken, omdat ik alleen en verlaten achterbleef op deze groote aarde. Denk je dit leven eens in, mijn zoon, voel wat het zeggen wil, daarin te moeten leven. God vond ik verschrikkelijk en vernietigend en ik zal de woorden niet herhalen waardoor ik God vervloekte. En toch André, je voelt wel hoe God over zijn kinderen waakt, maar dat wij dat als mensch niet kunnen begrijpen, al is dit waken thans om te toonen wat ik wilde. Ik bleef in leven, maakte er geen einde aan en stierf op hoogen leeftijd. Ik had dus geen einde aan mijn leven gemaakt, maar zwierf eenzaam en verlaten rond, want iets hield mij staande en dat is het wat ik je duidelijk maakte. In mijn eigen leven zou ik ontwaken. In mij was er iets dat weerstand bood

aan al deze ellende. Voel je hoe wij ontwaken, André? Eindelijk kwam mijn aardsche einde en ging ik opnieuw over en trad de wereld van het onbewuste binnen. Vele malen zou ik echter nog moeten terugkeeren. Weer kwam ik dus op aarde terug, doch thans gaan wij van hier en zal ik je een ander leven duidelijk maken."

„Het is alles zoo wonderlijk, Alcar."

„Inderdaad, André, maar je ziet dat wij moeten bewijzen wat wij willen.

Deze wet overheerschte dus mijn eigen leven en dat andere carma, maar toch was ik reeds opnieuw met mijn vriend in verbinding al werd deze band weer verbroken en gingen wij beiden over. Ik echter zou moeten toonen wat ik wilde, die werking, dat vorige leven had ik dus reeds beleefd, maar toch was ik daarvan niet geheel vrij en was met dat leven nog in verbinding. Ik bleef alleen achter en dat alleen achter blijven is ook wonderbaarlijk, want ik vraag je, waarom ik en die anderen niet? Voor mij zou echter dit carma moeten oplossen. Ik moest bewijzen brengen wat of ik wilde, mijn leed dragen of opnieuw vernietigen. En ik bracht die bewijzen, ik voelde die onzichtbare macht en die macht overheerschte mijn eigen leven. Dat is de Al-Vader. Hij waakt en stuwt zijn eigen leven omhoog en al ontvangt dat leven leed, het moet er doorheen of het blijft in ontwikkeling stil staan en komt niet verder. Dat leven was dus voor mijzelf, maar nog had ik niets verdiend.

Wij zien thans, André, dat in één leven vele problemen aanwezig kunnen zijn, maar dat wij die problemen niet kennen. Toch heeft alles beteekenis. Wanneer wij willen dragen, dan komt vroeg of laat aan al die ellende een einde, want er moet een einde komen, omdat wij in andere levens moeten overgaan en ook daarin goed maken. Nu gaan wij naar het Noorden. Ook daar ontving ik het moederkleed. Hij, die mij daar aantrok, aan hem had ik weer goed te maken. Ook hem had ik vernietigd, doch op geheel andere wijze. Innerlijk heb ik hem gebroken.

Je ziet, André, het eene probleem volgt het andere op en heeft

vaak met het vorige te maken. Voel dit alles nu eens goed aan. In dat vorige leven ontmoette ik mijn moeder, maakte goed wat ik had goed te maken. Mijn vriend, mijn eigen kind dan, ging op jeugdigen leeftijd over, toch had ik weer opnieuw met deze ziel verbinding. Waar het mij nu om gaat is het volgende. In één leven ontmoette ik dus drie wezens, aan al deze wezens had ik goed te maken en beleefde daarbij tevens mijn eigen carma. Het zal je thans duidelijk zijn, dat ik al mijn levens niet kan volgen, omdat wij dan het eene van het andere niet meer kunnen onderscheiden. Maar er is nog meer. Want waarom ging dit kind zoo vroeg over? Waarom ging dat andere wezen, dat mijn man was, over? Waarom bleef ik alleen achter? Alweer problemen, maar wij weten nu dat mijn gevoelens voor zelfmoord overheerschten. Doch wie zorgt voor dit alles? Wie wil dat wij dat beleven en wie zorgt voor deze cosmische orde? Ik behoef je dat niet meer duidelijk te maken, want wij hebben dat in alles kunnen volgen. Wij moeten dit aanvaarden en hebben al deze problemen te beleven."
„Hoe ingewikkeld is alles, Alcar."
„En toch ligt hierin de orde van God, wij hebben dat slechts te volgen. Ik zeide je, toen ik je mijn levens duidelijk ging maken, dat ik je alleen die zou toonen waarin ik had goed te maken. Doch in ieder leven doen wij opnieuw zonden en fouten en ook dat moet weer oplossen, want ik bleef alleen achter."
In het hooge Noorden leefden wij van een schamel stuk brood. Mijn vader was een visscher. Toen ik op aarde kwam werd ik reeds vervloekt, want hij wilde een jongen bezitten en een zoon werd hem niet geschonken. Zie, André, daar zie je mij in deze omgeving, maar hoe zou je dat andere leven in het Oosten kunnen voelen? En toch ligt in het zieleleven die drang en kracht en verlangens. Mijn vader was robust en wild en vergalde ons beider leven. Hij trok mij aan, omdat ik hem in een ander leven had vernietigd. Nu werd echter mijn leven en dat van moeder verknoeid en werden wij van den vroegen morgen tot den laten avond gesard en geplaagd wanneer hij thuis was. Hij was zoo-

als een beest niet kan zijn. Dat duurde verscheidene jaren. Mijn moeder ging ten onder en zoo bleef ik met hem alleen achter. Tot mijn vijf en dertigste jaar heb ik dit moeten meemaken. Dat leven was verschrikkelijk. Maar ook nu leeren wij nieuwe wonderen kennen, want ik heb hierin als kind goed gemaakt. Het carma van mijn moeder overheerschte het mijne, zij ging gebroken over en van mijn innerlijk leven was niets meer te zien, noch te voelen. Dan greep God in en kwam ik vrij. Toen hij niet meer terugkeerde, ging ik trouwen. En ook voor mij kwam er geluk. Er werden drie kinderen geboren, doch met geen van hen had ik verbinding. Deze banden behoorden bij hem, die mijn man was. Al deze wezens beleefden hun stoffelijke graden en je weet wat dit beteekent. Opnieuw beleven wij andere levensproblemen, verbindingen dus voor den innerlijken mensch. Dat leven ging in rust voorbij en ik trad de wereld van het onbewuste binnen. Weer zou ik op aarde terugkeeren. In al die toestanden had ik mij de moederliefde eigen gemaakt, thans ging ik tot de scheppende kracht over. In het eene leven ontving ik aardsch bezit, in het andere moest ik mij een eigen toestand scheppen. In het eene leven duurde het honderden jaren voordat ik opnieuw werd geboren, in het andere weer korter voor ik een nieuw lichaam ontving. Ook dat heeft een cosmische beteekenis, maar dat zal ik nu niet volgen.
Hierna beleefde ik een ander leven en dat was weer in Egypte en wel toen de pyramide werd gebouwd, waarheen wij aanstonds zullen gaan. Al deze wezens, André, waarmede ik had te maken, volgden verschillende andere levens en beleefden verschillende problemen, hun eigen carma en tevens om iets van zichzelf te maken. Maar niet één mensch, hoor wat ik zeg, ontmoet levens, zielen dus, waarmede hij niet te maken heeft. Voel je wat dit beteekent?"
„U wilt dus zeggen, dat wij alleen dìe menschen ontmoeten, waarmede wij te maken hebben?"
„Juist, alleen hen, waaraan wij hebben goed te maken. Al die andere menschen, er zijn er millioenen op aarde, beleven dus

hun eigen carma, ontmoeten menschen waar zij weer mede te maken hebben, het zijn hun vaders, moeders, broeders of zusters, want één wet brengt hen bijeen en dat is de wet van oorzaak en gevolg."
„Hoe wonderlijk is dit, Alcar, maar hoe natuurlijk."
„Zoo is het, mijn zoon, een ieder heeft zijn eigen zonden en fouten goed te maken en kan die alléén aan hèn goed maken, wien zij leed en ellende brachten. God staat niet toe dat zij ook maar één mensch zouden ontmoeten, waarmede zij niets hebben te maken. Ook hierin ligt Gods rechtvaardigheid. Maar tevens is het niet mogelijk dat zij den één of anderen mensch kunnen voorbijgaan, want geen leed of ellende is er geboren, of het zal oplossen en wij weten nu hoe dit geschiedt. Onfeilbaar zijn deze wetten, geen mensch kan hieraan ontkomen."
„Er is bijna geen huisgezin of er is leed, Alcar, al die menschen hebben dus met elkaar te maken?"
„Ja, André, in het verleden hebben zij elkander ontmoet, nu zal dat leed oplossen, ook al denken zij dat God hen vervloekt. Volg nu het leven op aarde, thans zie je door al deze ellende heen en begrijp je dat allen bezig zijn om goed te maken."
„Het is wonderbaarlijk, Alcar, hoe natuurlijk is alles."
„Wanneer al deze menschen hebben goed gemaakt, eerst dan gaan zij aan zichzelf beginnen en dat is om zich geestelijk voedsel eigen te maken. Daar waar wij het diepste leed hebben gebracht, die zielen zullen wij het eerst ontmoeten, omdat dit carma overheerscht. Dan volgen wij andere toestanden en zal alles vanzelf oplossen.
Er zijn toestanden waarin de mensch zichzelf heeft gebracht en dan duizenden jaren moet wachten voordat hij eerst ontwaakt. Ik zal je dat in de donkere sferen, in de hel dus, duidelijk maken, want ik heb je beloofd de heerschers in het kwaad te bezoeken, zij dus, die alle wetten overschreden.
Kom André, wij gaan hier vandaan, onderweg kan ik je vragen beantwoorden."
„Waar gaat u thans heen, Alcar?"

„Naar Egypte, naar de pyramide, want het is daar dat ik opnieuw een stoffelijk lichaam ontving. In dat leven, zooals ik reeds zeide, leerde ik mijn vriend kennen, beiden waren wij dus op aarde, doch een twist scheurde ons vaneen waarbij hij zijn leven verloor.”
„Waarom voelen de Oosterlingen voor de wedergeboorte en weten wij in het Westen er zoo weinig van?”
„Het gevoel van al deze menschen is dichter bij de natuur dan dat van Westerlingen. Dat is het oerinstinct en zij gaan daarin over. Ik heb je daarvan verteld. De Westerlingen klampen zich aan een dogma vast en hebben dat noodig, omdat zij die eerste gevoelstadia hebben afgelegd, zijn verder en hooger gekomen in stoffelijken toestand, doch hebben hun natuur-afstemming verloren. Hoe hooger de mensch komt, hoe meer ontwaakt in hem een andere toestand, maar hoe verder verwijdert hij zich van zijn eerste stadia, van het oerinstinct. In die eerste stadia, maar tevens in de allerhoogste, leven deze wezens en zij voelen de mystiek in alles en hebben hun eigen God. De menschen die in het oerwoud leven, zijn vaak veel verder en dichter bij de natuur dan zij, die het hoogste organisme op aarde hebben bereikt. Hun natuurlijk gevoel brengt hen dichter bij God dan de intellectueelen der aarde. Het zijn natuurkinderen en zij zijn dat in alles gebleven. De intellectueelen, de meer beschaafde volkeren, hebben zich dus andere krachten eigen gemaakt, maar hebben tevens die natuurkrachten afgelegd. En met al die natuurkrachten en eigenschappen ook hun innerlijk gevoel. In het Oosten leeft men met de ziel van de afgestorvenen en aanvaardt dus de innerlijke persoonlijkheid.”
„Is met zekerheid van deze zijde te zeggen, waar de ziel zal worden geboren, Alcar?”
„Ja, André, doch alleen de meesters kunnen zich daarmede verbinden. Ik heb je daarvan reeds verteld. Wij hebben dat echter niet in handen en ook zij niet, want het zijn de wonderbaarlijkste wetten die wij kennen.”
„Hoe heeft God alles geregeld, Alcar.”

„In niets is er disharmonie, mijn zoon, in niets. In al die wetten is orde, de orde van den Algeest. Alleen wij verstoren die wetten, want wanneer wij goed moeten maken aanvaarden wij niet, maar vragen waarom en waarvoor en maken aan dat leven een einde, omdat wij denken dood is dood.”
„Er is, als ik u goed heb begrepen, geen mensch op aarde of allen maakten een einde aan hun aardsche leven, Alcar?”
„Ja, André, heel goed, allen moordden en vernietigden en wanneer dan ons eigen carma ons een halt toe roept, maken wij een einde aan alles. Doch dan beleven wij andere wetten, wetten, die met deze daad te maken hebben en zien wij dat wij leven. Dit alles wil ik aan de menschheid brengen, ik wil hen de oogen openen, hen voor eigen ondergang behoeden. Als ik één mensch bereik, ik heb dat reeds vele malen gezegd, dan ben ik reeds tevreden. Eén mensch voor die ellende te mogen behoeden, dat is reeds een groote zegen. Wij allen maakten een einde aan het aardsche leven, géén uitgezonderd. Allen vroegen wij waarom en waarvoor, vervloekten God in den Hemel en toch hebben wij ons zelf leeren kennen, leven thans in de sferen van licht en anderen hebben het Al reeds bereikt. Zoo is ons leven, op deze wijze ontwaakt de innerlijke mensch.”

De pyramide van Gizeh.

„Wat is dat voor een gebouw, is dat de pyramide? Waarom werd de pyramide gebouwd, Alcar?"

„Daarvan zal ik je vertellen, André. Dit is zeer wonderbaarlijk, ja goddelijk. Het is in één woord een groot en heilig wonder, maar ook dat wonder wordt niet begrepen, noch gevoeld, ook al zijn zij thans op aarde bezig dat goddelijke raadsel te ontcijferen. Dat gebouw, André, beteekent een goddelijke zending."

„Een goddelijke zending zegt u? Kan een steenen gebouw die kracht bezitten en is het voor dat doel op aarde geboren?"

„Ja, het is daar gebouwd om de komst van Christus te verkondigen, maar er is veel en veel meer, wat men op aarde nog niet kent of weet. Op onzen vorigen tocht heb ik je daarvan verteld, doch thans ga ik je dat duidelijk maken. De hoogepriesters en de geleerden uit dien tijd wisten er met hun koning alles van, doch de priesters ontvingen die diepe waarheid van deze zijde, omdat zij van hier af werden gesteund. Ik zeide je, dat men in dien tijd alles van deze zijde af heeft ontvangen en de menschheid zich deze schatten nu eigen moeten maken, waaraan zij reeds eeuwen geleden zijn begonnen. De priesters waren dus reeds in dien tijd met onze zijde in verbinding. Maar waarom en waardoor zij zoo ver waren, dat weet men niet op aarde, dat weten en kennen alleen wij, die aan deze zijde leven. Hoe alles dus is geschied, daarvan weet men niets af. Nu, in je eigen tijd, zijn op aarde zulke geleerden niet meer, ook al hebben zij veel bereikt. Toch leefden eeuwen geleden menschen op aarde die zoo ver waren. Ook dit is een wonder, want deze menschen die een goddelijk bouwwerk

begrepen en konden verstaan, leven niet meer op aarde en kunnen er niet meer worden geboren. Ik zeide je reeds, men wilde de menschheid overtuigen en dit geschiedde als volgt. Van den zevenden graad af daalden de cosmische meesters naar den zesden graad af en brachten deze boodschap. Dit geschiedde dus op dezelfde wijze als wij die andere boodschap ontvingen, zooals je in den tempel der ziel is getoond. Dan bereikte deze boodschap, deze zending den vijfden cosmischen graad en vervolgens stelden deze Meesters zich met den vierden graad in verbinding en deelden hun deze Goddelijke boodschap mede. Ten slotte bereikte deze zending den derden cosmischen graad, waarvan de Mentors zich als taak stelden, wat de bedoeling was, om deze boodschap aan de menschheid op aarde te brengen.
Een Goddelijke boodschap was dus van gevoel tot gevoel, van meester tot meester uit het aller, allerhoogste afgedaald en bereikte zoo de planeet aarde.
In dien tijd was de menschheid verder dan nu, althans alleen voor dit gebeuren.
Deze boodschap zou men op aarde brengen, doch daarvoor waren menschen noodig, die op aarde als instrumenten zouden dienen en deze gevoeligheid, geleerdheid, intuïtie en andere begaafdheden bezaten, dus als innerlijk bezit eigen hadden gemaakt. Want dit konden alleen menschen ontvangen en tot stand brengen. Onder de menschen leefden dan in dien tijd de grootste geleerden die er ooit hebben geleefd. Onder hen bevond zich de opperpriester en deze bezat de algeheele leiding. Maar aan één mensch kon deze boodschap niet worden gegeven, daarvoor waren vele menschen noodig. Het volk van Egypte begreep die taak volkomen. Wat geschiedde er nu? Uit steen zou de Goddelijke Mensch worden gebouwd. Maar niet alleen stoffelijk, doch tevens geestelijk en Goddelijk. Dit bouwwerk zou den Christus vertegenwoordigen als het volmaakte Goddelijke wezen. Daarin zou niet alleen worden neergelegd het leven dat de Goddelijke Mensch op de planeet aarde zou beleven, doch tevens het eeuwige leven en de goddelijke afstemming. Zoo moest dat gebouw worden

opgetrokken. Dus in de eerste plaats om de komst van den Christus te verkondigen, ten tweede, om zijn heilig leven daarin neder te leggen en ten derde zou de menschheid iets bezitten, waaraan het bestaan der aarde vast ligt. De priesters stonden onder leiding van bekwame geesten en allen waren voor hun taak berekend. Zij ontvingen de inspiraties, de mededeelingen dus van deze zijde en de geleerden moesten voor den bouw en het toezicht zorg dragen. De hoogepriesters echter ontvingen het geheel in de symbolische beteekenis, de geleerden de stoffelijke beteekenis. Ik weet, dat er vijfentwintig menschen aan de pyramide hebben gewerkt en dit goddelijke gebeuren tot stand hebben gebracht.
Toen zij al hun berichten hadden ontvangen, werd begonnen met bouwen. Aan deze zijde waakte men over het geheel en op aarde luisterde men naar hun bevelen. Fouten zijn er dus in dit machtige bouwwerk niet gemaakt.
In dit bouwwerk lag, zooals ik reeds zeide, in de eerste plaats vast de komst en geboorte van Christus. Op tijd, geen seconde te vroeg of te laat, zou de Heiland worden geboren. Verder zijn leven en lijden, zijn kruisdood en opstanding en het terugkeeren tot God. Tevens ligt in de pyramide het menschelijk probleem vast, als mensch der aarde, als geestelijk wezen en de goddelijke afstemming. Maar niet alleen dat in dit bouwwerk de geheele menschheid vast ligt, doch ook alle gebeurtenissen die men op aarde zou beleven. Voor duizenden jaren zag men dus vooruit. Aan de pyramide komt geen einde, al denkt men in jouw tijd dat zij dit einde kunnen bereiken. Dit is niet mogelijk. Duizenden jaren zullen er voorbijgaan en nog is de diepste beteekenis van de pyramide niet vastgesteld, omdat deze niet vast te stellen is, omdat dit alleen de cosmische meesters kunnen. Daarom is het een Goddelijke zending, is het volmaakt.
In het midden der aarde vond dit plaats en staat de pyramide. Dit zou zoo zijn, omdat ook God een plaats in het geheele en innerlijke universum inneemt en dit tevens voor het volmaakte Kind Gods is. Doch niet alleen daarom.
Op de eerste planeet begon de verdichting van het midden uit en

dit heeft ook de planeet aarde beleefd. Daaruit werden de eerste menschen geboren, daarop stond alle kracht en energie geconcentreerd. In het midden der aarde zou tevens het Goddelijke en volmaakte Kind Gods worden geboren en uit het midden der aarde stroomden de menschen naar alle hoeken der aarde om zich daar te vestigen."

„Wat wonderlijk is dat, Alcar."

„Ja, het is wonderlijk, André, maar stel je dit werk eens voor. Zie, wij zijn nu op de plaats waar ik wilde zijn en wij bevinden ons in het midden der aarde. Daar staan vele pyramiden, doch hier staat de pyramide die ik bedoel.

Als de Goddelijke mensch staat ze hier en wijst ons den weg naar het volmaakte. Hieraan heb ik geholpen, André. Ik was echter geen geleerde, geen priester, ik behoorde tot hen die toezicht hielden en medehielpen. Hieraan liggen duizenden wonderen vast. De steen was aanwezig en wat daarvoor noodig is geweest om die duizenden kilo's daarheen en omhoog te sleepen, is niet te beschrijven, want in dien tijd waren er geen machines. Maar al waren die er geweest, dan zou dat hier niet eens worden toegestaan, want de mensch moest zijn eigen vleesch en bloed geven. Daarvoor gaf men zichzelf. Geheel Egypte was er aan bezig, een ieder deed wat en wilde helpen. Daar was het dat ik mijn vriend leerde kennen, maar er geschiedde een ongeluk en hij stortte naar beneden.

Doch je zult je hebben afgevraagd, of de menschen in dien tijd zoo gevoelig en zoo zuiver met ons, dus met de geestelijke wereld in verbinding waren en of zij zulke groote media waren, want uit zich zelf konden de menschen dit niet tot stand brengen, hadden dit nooit gekund. Een mensch die den hoogsten lichamelijken graad, waarvan ik je vertelde, bezat, was nog steeds niet zoo ver om een goddelijke zending te verstaan en dan dit wonder, dit goddelijke bouwwerk. Is dit niet vreemd? Men zoekt en men vraagt op aarde, ziet tegen deze bouwers, geleerden en priesters op, want onder hen bevonden zich de genieën der aarde die nooit meer op aarde zouden worden geboren.

Ik herhaal het, André, wat ik je reeds zeide, nimmer zien wij deze geleerden op aarde terug. Zij kùnnen niet meer worden geboren. En waarom niet? Waarom waren die wiskunstenaars, die astronomen, die priesters zoo oneindig ver, dat zij deze diepte konden voelen, konden berekenen? Waardoor bezaten zij deze hooge gevoelens en beschaving en hun buitengewone intuïtie? Waren deze menschen dan reeds zoo ver en zijn wij dan achteruit gegaan? Ik kan zoo doorgaan, André en je honderden vragen stellen, maar er is niemand op aarde die er antwoord op kan geven. Zij zien tegen hen, die dit tot stand brachten, op en dit kunnen zij doen, want de pyramide van Gizeh is een goddelijk wonder, een Goddelijke openbaring. In steen werd dit alles opgebouwd, in steen de komst van het volmaakte Kind Gods vastgelegd en nog vele wonderen meer, doch dat was de hoofdzaak.
Ik vraag je, is de wetenschap dan achteruit gegaan, zijn die geleerden niet meer op aarde? Neen, André, zij komen niet meer op aarde; al deze kunstenaars, al die geleerden in gevoel, waren alleen dáárvoor op aarde en zijn dáárvoor geboren. Deze wezens zijn geïncarneerd en zooals de Christus kwam, zijn ook zij gekomen en voor Hem zou dit gereed zijn. Voel je wat ik bedoel?
Ik ga dus nu in den geest terug.
Toen die goddelijke boodschap den derden graad had bereikt, dat wil zeggen de Mentors van den derden graad, maar de zevende sfeer aan deze zijde, werd er beraadslaagd. Eén van hen moest naar de aarde terug en zou in Egypte worden geboren. Dat wezen werd een hooge priester. Met hem zouden er vele anderen komen. Allen kwamen naar de aarde voor één doel en wel om een goddelijk monument te bouwen en dat beteekende een goddelijke zending. Al die geestelijk volmaakte wezens volbrachten dus een ontzaglijke taak in steen en de volmaakte mensch Jezus Christus bracht zichzelf.
Wie dit niet aanvaardt, voelt niet dat deze menschen, die zooiets goddelijks moesten berekenen en in een cosmische symboliek moesten uitbeelden, waar de mensch aan vast ligt van zijn jeugd tot zijn einde op aarde, dit niet konden doen, wanneer ook hierin

geen wonder aanwezig was. Hier ligt het wonder der wedergeboorte aan vast, want zij allen werden geboren.
In de sferen heb ik hen naar de aarde zien gaan, ook dit is mij getoond. Daar werd van tevoren geregeld en uitgemaakt en berekend, hoe dat wonderlijke zou worden geboren. In de zevende sfeer is dit tot stand gekomen en daalden Mentors van de zevende sfeer, de zesde, vijfde en vierde sfeer naar de aarde en die wezens zouden zich op de aarde in een studie bekwamen. Het wonderbaarlijke wonder geschiedde. In de pyramide liggen vele wonderen vast, doch de diepste wonderen die wij aan deze zijde kennen worden niet begrepen."
„Hoe is het mogelijk, Alcar."
„Ik spreek de heilige waarheid, André. Al die wiskunstenaars, al die begaafden, die priesters, waaronder de hooge priesters, een meester uit de zevende sfeer, de astronomen die aan deze zijde hun studie hadden vervolgd en voltooid, die als geestelijke wezens al die planeten konden bezoeken, de werking daarvan hadden leeren kennen en dat alles als bezit droegen, werden op aarde geboren.
Is dit geen groot wonder? De Mentor van de zevende sfeer had de leiding van dit grootsche plan en was de verbinding met deze zijde. Al deze geestelijke wezens ontvingen een nieuw stoffelijk gewaad en de plaats waar zij zouden worden geboren lag van te voren vast. Allen werden dus op aarde geboren en dit was alleen mogelijk door twee wezens, het mannelijke als scheppend wezen, het vrouwelijke als stuwend en dienend organisme. Denk je dit wonder nu eens in. Allen kwamen op aarde om dit tot stand te brengen. Onfeilbaar geschiedde wat van tevoren was besloten. Aan deze zijde was alles gereed, een ieder had zijn eigen taak en was daarvoor berekend. Ik heb de sferen gezien waar zij leefden, ook dit wordt aan deze zijde bewaard. Steeds waren zij tezamen, een ieder volgde zijn eigen weg en zij wisten wat hen te wachten stond. Maar jaren van voorbereiding, van meditatie gingen er voorbij. In die jaren groeide dit bouwwerk en werd afgemaakt, doch nog steeds in gedachten.

Eindelijk dan kon dit ontzaglijke proces een aanvang nemen. Eén voor één losten zij in de wereld van het onbewuste op en wachtten daar op het oogenblik van aantrekken en werden toen één voor één op aarde in Egypte geboren, daar waar dit bouwwerk tot stand zou komen. Allen werden bij ouders geboren die de middelen bezaten om hun kind te kunnen laten studeeren, doch vooral op hun innerlijk afstemming hadden. Iedere ziel, hetzij geleerde of wiskunstenaar, of priester, volgde zijn eigen weg die hem van tevoren, dus aan deze zijde, was toegewezen. In niets anders zouden zij zich kunnen bekwamen. De wiskunstenaar voltooide zijn studie, de astronomen volgden hun studie, de priesters werden voor dat priesterschap opgeleid en de Mentor stond met zijn koning aan het hoofd daarvan.
Denk je dit eens in! Alles geschiedde dus naar wensch en men kon een aanvang maken. Allen waren daar, wisten van niets af, de verbinding met gene zijde zou nog tot stand moeten komen en die kwam tot stand. De hooge priester kreeg die verbinding en met hem alle andere priesters. Hij echter trad uit en ontving aan deze zijde zijn bevelen, men maakte hem duidelijk wat zou geschieden, zooals ik jou alles van ons leven duidelijk heb gemaakt.
Langzaamaan werden zij wakker en bewust en werd de geestelijke sluier van hen afgenomen, zoodat zij wisten waarvoor zij op aarde waren gekomen. Ook dit groote wonder, mijn zoon, zul je op deze reis beleven en in algeheelen toestand ontvangen. Alleen dus dáárvoor, voor niets, niets anders, waren zij op aarde. De Mentor van de zevende sfeer bezat de leiding voor dit Goddelijke werk, maar wie waren zijn leiders? Kun je je dat voorstellen, kun je dat voelen, André?"
„Neen, Alcar, dat kan ik niet."
„Dan zal ik het je zeggen. De voorbereiding die zij allen in de sferen hadden beleefd, was eveneens op aarde noodig. Ook daar hadden zij jaren van meditatie noodig, voordat de geestelijke verbinding tot stand kwam. Nu werden alle cosmische graden verbonden, dat wil zeggen alle graden, al die planeten dus, kre-

gen één verbinding. Uit den hoogsten Hemel, den zevenden cosmischen graad, kwamen de berichten naar den zesden, vijfden en vierden graad en de Mentors van den vierden graad stelden zich met de aarde in verbinding. Dit is echter de eenige maal in de menschelijke geschiedenis, dat een hoogere cosmische graad met de aarde een directe verbinding tot stand bracht. Voor dit doel was dit mogelijk en daarom is dit bouwwerk goddelijk.
De cosmische meesters van den vierden graad bleven tot aan het einde toe met de aarde in verbinding. Zij ontvingen dus hun berichten van den vijfden, den zesden en van den zevenden graad, welke de Goddelijke sferen zijn. Ik heb je dat alles duidelijk gemaakt, zoodat je dit kunt begrijpen.
Toen alles gereed was en zij op aarde met de meditatie en de geestelijke verbinding gereed waren gekomen, werd er begonnen. Ik zeide je reeds, dat de steenen aanwezig waren, want ook dit werd hun op aarde van deze zijde af getoond, waar deze steenen waren te vinden. Alles klopte onfeilbaar, maar de bouw was een bovenmenschelijk werk, doch ook daarbij werden zij gesteund. Door inspiratie ontvingen zij de eenvoudigste middelen, om de steenen, die duizenden kilo's, naar boven te brengen. Toch gingen er velen ten onder en werden verpletterd.
Vele wonderen liggen dus zooals ik zeide, aan de pyramide vast. In de eerste plaats de geboorte en de komst van Christus, Zijn heilig leven en sterven. Verder vertelde ik je dat alle gebeurtenissen der aarde, de geheele menschheid tot aan den laatsten mensch die op aarde zal leven, daaraan vast liggen. Tevens de ontwikkeling der aarde, maar bovendien vertegenwoordigt de pyramide het universum, al de cosmische graden en den loop der verschillende planeten. In één woord, de schepping ligt aan de pyramide vast, ook wat wij nu volgen, wat je hebt beleefd, de mensch als de schepper van duisternis en licht, alles, alles ligt aan de pyramide vast."
André had vol bewondering geluisterd en keek naar dat steenen gebouw dat den loop der dingen voorspelde.
„Men heeft dus duizenden jaren vooruit gezien, Alcar?"

„Ja, en dat is alleen mogelijk voor hen, die het stoffelijke leven kennen en beheerschen. Dat zijn de cosmische Meesters."
„Het is niet te gelooven en toch, men moet het aanvaarden, Alcar."
„Maar er is nog meer, André. Onder de pyramide ligt een tweede bouwwerk. Daarvan weet men echter niets af. Er zijn daar tevens vele gangen, die met het geheel hebben te maken. Verder heeft iedere steen een eigen beteekenis. In jouw tijd heeft men de diepte van de pyramide ontdekt en telkens zullen er menschen worden geboren, die haar ontsluieren. Iedere eeuw heeft haar eigen beteekenis. In iedere eeuw leven er wezens op aarde die dieper in dit cosmische raadsel zullen binnendringen. Ook dat ligt vast, op tijd zullen al deze menschen worden geboren. Volgens den Bijbel kan men de pyramide ontsluieren, doch ook in den Bijbel zijn diepe waarheden en werkelijkheden vervalscht, omdat de natuur en de cosmische beteekenis niet zijn begrepen. Iedere geleerde dus, die hiervan zijn studie maakt, kan en zal niet verder en dieper kunnen gaan dan hij zelf aan gevoel bezit. Wanneer zij straks een eeuwig en cosmisch voortleven aanvaarden, je voelt het zeker reeds, is de geleerde veel en veel verder, gaat hij dieper en dieper om dit Goddelijke raadsel te ontsluieren, dan zij die zich op dit oogenblik daarmede bezig houden. Een geleerde die van een cosmisch leven niets afweet, geen wedergeboorte kan aanvaarden, dringt nimmer tot de diepste beteekenis door, want opnieuw roept hem de dood een halt toe en hij komt niet verder dan zijn eigen leven aan diepte bezit.
Maar voor ieder mensch is dit tot stand gebracht, want wij allen moeten Christus volgen en alleen door Hem kunnen wij het Al, dat men de Koningskamer noemt, bereiken. Dat is het hoogste dat een mensch kan bereiken, doch wij weten hoe diep alles is, dat wij steeds hooger en hooger gaan en dit in de pyramide vast ligt. Ik zou hiervan boekdeelen kunnen vullen, doch dat is de bedoeling niet. Je voelt zeker, André, welk een wonder en hoe diep alles is. Dit is niet te beschrijven, ik zou dit alleen niet kunnen, want ik zou al die cosmische graden moeten bewandelen,

duizenden neen millioenen jaren vooruit moeten zien en dat is voor mij niet mogelijk. Toch, zooals ik zeide, kan ik boekdeelen vullen en alleen reeds van dàt vertellen, wat met mijn eigen afstemming te maken heeft."

„Liggen hier al die verschrikkelijke gebeurtenissen, zooals oorlog, ook aan vast, Alcar?"

„De laatste verschrikkelijke afslachting die de menschheid op aarde heeft beleefd, was op de seconde af berekend. Het verloop en de evolutie der aarde en der menschheid ligt vast en is berekend. Ik zeide je reeds, alles hebben zij overzien, dit konden zij, deze begaafde wezens, die met een taak naar de aarde zouden komen. Doch dit is niet voor den normalen aardschen en stoffelijken mensch, want hij is nog niet zoo ver. Van tijd tot tijd, ook dat zeide ik zooeven, zullen er menschen op aarde geboren worden, die een gedeelte van de pyramide zullen ontsluieren. Dit gaat steeds verder en voor ieder mensch en zoo lang er menschen op aarde leven, kunnen zij den menschelijken toestand berekenen, want die ligt vast. Maar het einde van alle dingen te berekenen is niet mogelijk. Steeds weer opnieuw staat daar dit steenen gebouw en roept den mensch een halt toe, want op aarde heerscht alleen goed en kwaad, licht en duisternis. Dit gebouw, André, beteekent de opstanding van den Goddelijken mensch. Alle ellende is in dit gebouw vastgelegd. Dit gebouw is dus goed en kwaad, zooals de mensch in zijn leven is. Maar één weg voert door dit steenen gebouw omhoog en dat is de weg dien onze hoogste Meester Jezus Christus ons wijst, dien wij allen te volgen hebben, willen wij het Al binnengaan.

Is het niet wonderbaarlijk, dat wij alles wat ik je op deze drie reizen duidelijk maakte, hierin terugvinden? Hier ligt de mensch en zijn Goddelijke afstemming aan vast, moet de mensch „mensch" worden."

„Wat is dat voor een beeld, Alcar?"

„Dat is de sfinx. Wie dit beeld voelt, voelt en begrijpt de pyramide. Zij vraagt, zij roept, zij dwingt ons tot ons zelf te komen en in ons zelf af te dalen. Eerst dan mogen de menschen hier

binnengaan. Zij zegt, mensch ken u zelf, wordt zooals ik, hoort wat ik te zeggen heb. Maar de mensch luistert niet. Dit beeld heeft een diepe beteekenis en heeft met den Bijbel te maken. Aanschouw dit gelaat, André en voel aan wat het zeggen wil. Luister, veel heeft het te zeggen, toch zijn er maar weinigen die het verstaan.
Dit is voor den mensch, maar de mensch loopt het voorbij en stapt binnen. De sfinx roept ons een halt toe en zegt, tot hier en niet verder en buigt uw hoofd. Gij kinderen van God, ziet mij aan, gij allen, die hier binnen willen gaan."
André zag dat zijn leider neerknielde en ook hij deed het. Hij luisterde aandachtig naar hetgeen zijn leider zeide:
„Zooals het heelal is en Gods eigen leven, is de waarachtige liefde die in u is. Gij zijt een God van liefde, neemt mijn zonden weg en sta mij toe u te naderen. Mijn hart behoort u toe en den Vader in den Hemel. Wat gij van mij wilt, zal ik trachten te bereiken. Ik zal mijn hoofd buigen, want dat is uw wil. Zie, gij glimlacht reeds. Gij laat mij voelen dat ik u begrijp en uw leven aanvaard. Door u ontvang ik het waarachtige leven en treed ik de werkelijkheid binnen. In uw schaduw zal ik mijn eigen leven leeren kennen en mijn God lief hebben. God is in u. In u ligt het leven der eeuwigheid. Geve God aan de menschen op aarde de genade, u te leeren kennen. Wij zullen trachten ons zelf te overwinnen, ons geheel af te leggen, en vragen u, onze oogen te openen. God helpe ons, Amen."
„Christus wil is het, mijn zoon, dit wonder te verstaan, anders is het beter uit dit machtige gebouw te blijven. Een alles overheerschende liefde overstraalt ons en allen die hier binnen treden, maar die alles overweldigende liefde zullen wij ons eigen moeten maken. Door de sfinx leeren wij God in den Hemel en als kind van God, als een deeltje daarvan, ons zelf kennen. Dat ligt aan dit gebouw vast en is de bedoeling van de pyramide. Maar er is nog een ander wonder dat ik je duidelijk zal maken. Zie naar dit gebouw, André, zie omhoog naar het hoogste gedeelte, zie je dan niets vreemds aan de pyramide?"

André keek omhoog en zeide: „Neen, Alcar, ik weet niet wat u bedoelt."
„Luister dan, André. Is het niet vreemd, wanneer ik je thans ga zeggen dat de pyramide niet af is?"
„Wat zegt u, niet geheel af? Wat is dat voor een raadsel?"
„Dat is een geestelijk raadsel, maar met een goddelijke beteekenis. Ik zal je dat in enkele woorden verklaren. Wij missen den top van de pyramide."
„Waarachtig, daar heb ik geen erg in gehad, Alcar. Heeft dit een beteekenis?"
„Ja, André, ik zeide reeds, dat ook dit een geestelijk raadsel is, maar een goddelijke beteekenis heeft. De top van de pyramide is de zevende cosmische graad, dus de allerlaatste stoffelijke afstemming die de mensch kan bereiken. Wij weten dat daarna het Al, dus God komt, maar wij weten tevens dat geen geest, hoe hoog hij ook gekomen is, God in zijn algeheelen toestand kan verklaren. Voel je reeds, André, waarheen ik wil en wat dit beteekent? De zevende cosmische graad is het einde van den stoffelijken mensch."
„Mijn God, hoe is het mogelijk, Alcar, ik begrijp reeds de beteekenis, hier houden menschelijke en geestelijke krachten op te bestaan."
„Zeer goed, zoo is het. Daarom kon men de pyramide niet af maken, want dan zou men God in wezen moeten kennen en God is niet in steen, noch geschriften of in kunst vast te leggen."
„Hoe wonderbaarlijk is dit en toch zoo natuurlijk, Alcar."
„Het zegt ons, André, dat de mensch die den zevenden cosmischen graad heeft bereikt, zijn Vader in den Hemel heeft begrepen. Het Al is dus niet vast te leggen, noch te verklaren. Daarom is de pyramide niet af en dat is hetgeen ik je duidelijk wilde maken. Thans ga ik verder.
Aan dit gebouw, André, zooals ik reeds zeide, heb ik helpen werken. Hier leerde ik mijn vriend kennen. Op onzen vorigen tocht zeide ik je, dat hij mij mijn liefde ontstal. Wij kregen twist en hij viel mij aan, waarna een worsteling ontstond. Toen viel hij

naar beneden. Eenige dagen later ging mijn vriend over. Hij had den leeftijd van acht en twintig jaren bereikt. Ik wilde niet dooden, maar het was een samenloop van omstandigheden. Toch lag dit vast, want in de sferen heb ik alles gezien. Op het oogenblik dat dit geschiedde, overviel mij een ontzettend gevoel. Het was alsof ik mijn eigen kind doodde. Wij weten nu dat dit zoo is, toen echter lag in mij al dat vreemde gevoel en diepe raadsel. Mijn geheele leven, tot aan mijn dood, bleef dit gevoel in mij en ik leed verschrikkelijk. Beiden hadden wij elkaar dus weer ontmoet zonder dit te weten. Wij keerden naar de astrale wereld terug en moesten afwachten om opnieuw geboren te worden. In verschillende andere levens ging ik over en leerde ik mijn tweelingziel kennen. In mijn laatste leven op aarde zag ik ook haar terug en jij weet wie zij is. Ik zeide reeds, in verschillende levens ging ik over en in twee daarvan ontmoette ik hem weer op aarde. In één daarvan was hij mijn meester en ik zijn slaaf. Op jeugdigen leeftijd ging ik over, een wild dier maakte een einde aan mijn leven, maar ik redde het zijne. Ook daarvan heb ik je verteld en ga dus verder. Mijn ster kreeg nu een anderen glans en de zijne verbleekte. Zijn weg was anders dan die van mij, want hij had nog goed te maken, terwijl ik bijna aan mijn einde was. Ik was verder dan hij op den geestelijken weg, waarvan wij echter niets weten. Toch zou ik nog vele malen op aarde terugkeeren, want ik had nog niets verdiend. Eeuwen gingen er weer voorbij. Nogmaals zou hij mijn eigen kind worden, doch dan zou ik zijn vader zijn. Dit is die andere toestand waarvan ik sprak. Nu geschiedde ook dat wonder. Zij, die eens mijn moeder was, werd nu mijn vrouw en hij ons kind. Dit was in Jeruzalem, waar ik koopman was. Daar zullen wij nu heengaan, daar heb ik je weer andere wonderen te toonen en duidelijk te maken."

Golgotha.

„De pyramide ken je nu en je weet wat dit wonderbaarlijke gebouw beteekent. Kom, André, we gaan verder en verder, tot aan onzen laatsten toestand. Veel heb ik je nog duidelijk te maken. De pyramide was gereed en daar waar wij heengaan wachtte men op de geboorte van Christus. Het volmaakte Kind Gods zou komen en gaf zichzelf."
„Wat is dat verheven, Alcar, ik heb er geen woorden voor. Is dit een pelgrimsoord?"
„Ja, André, doch de mensch voelt niet hoe diep en hoe heilig alles is."
„Kunnen wij ons zelf door de pyramide leeren kennen, Alcar?"
„Inderdaad, André, dat is de bedoeling van dit bouwwerk. Men wist in de sferen dat de mensch zich zou vergeten en dat er duizenden jaren zouden voorbij gaan, voordat de mensch dat steenen gebouw zou kennen. Als men van gene zijde niet op één wezen, een veldheer, had ingewerkt, waren zij er zich nog niet van bewust dat het deze beteekenis droeg."
„Ging deze wetenschap dan verloren?"
„Al de wezens die daaraan werkten gingen over. Dit is het groote raadsel en geheim, de mensch moet dìt en zichzelf leeren kennen, ze moeten daar moeite voor doen, dus niets voor niets."
„Ach, nu begrijp ik u, Alcar, dat is heel natuurlijk. Ze hadden het immers toch niet begrepen."
„Heel goed, André, dat is het. Alles ligt daaraan vast, zelfs de duisternis, toen er nog niets was. De mensch werd de schepper van licht en duisternis, doch het licht moet de mensch zelf ver-

dienen. Zijn echter al die wonderen niet in de natuur aanwezig? Heb ik je alles niet duidelijk gemaakt en vinden wij dat niet in de pyramide terug? Ligt de dood en het eeuwige leven niet daaraan vast? In de natuur, in het heelal, ziet men dat iedere seconde en toch staan zij toe te zien en hebben geen gevoel, geen begrip, vinden ons en anderen fantasten. Zij zijn levend dood en zullen nog moeten ontwaken, doch eerst over duizenden jaren. Die levende dooden sloegen den volmaakten Mensch aan het kruis en ook daaraan hebben wij allen geholpen.
Wij allen die in dien tijd en later op aarde zijn geboren en ook die er nu nog leven, allen sloegen den volmaakten Mensch aan het kruis. Nog geschiedt dit iedere seconde, want wij kennen ons zelf niet. Mijn God U moet het ons allen vergeven, want wij zijn bezig om dat goed te maken. Daarom bad ik, mijn zoon en vroeg ik om kracht aan God. Als er één kerk op aarde is die heilig en rein is, dan is het de pyramide. Als er één gebouw is waar de mensch tot zich zelf kan komen, dan is het daar. Doch zij wandelen daar binnen als in een museum, waarin alle bezienswaardigheden zijn. Zij vergeten dat zij daar in het hart van God en in zijn volmaakt Kind binnengaan. Niets, niets begrijpen zij van de diepe en heilige beteekenis.
Daarvoor daalden de meesters naar de aarde en werden zielen geboren. Was de wedergeboorte niet een feit geweest, dan had men dit gebouw, dezen tempel van God niet tot stand kunnen brengen, want er waren geen geleerden op aarde die dit hadden gekund. Waarom zijn thans die genieën niet meer op aarde? Zij begrijpen ook nu nog niet, waarom men in dien tijd zoo geleerd was. Waar zijn die kunstenaars, waar leven deze menschen? Zij kwamen van gene zijde, mijn zoon, zooals alles, alles wat er op aarde is. Ik zal je dat op deze reis toonen. De muziek, de schilder- en de beeldende kunst, alles werd van deze zijde af geregeld. Van hier daalden deze zielen naar de aarde en mochten hun gevoel in kunst omzetten. Maar ook deze kunstenaars zijn er thans niet meer. Is ook dat geen raadsel? Waarom hebben die kunstenaars op aarde geleefd? Ik heb je dat reeds verteld, doch herhaal het

nog eens, omdat de aarde kunst en gevoel noodig had. Maar al die kunst voelt men niet. Zij begrijpen hetgeen zij bezitten, doch vanwaar, waardoor en waarvoor dit alles is, neen, dat kunnen zij niet aanvaarden. Wanneer ik spreek over „zij", André, dan bedoel ik de geleerden der aarde, want zij zijn het die al deze problemen moeten leeren kennen. Maar zij blijven levend dood, want zij zijn nog niet zoo ver om dit te kunnen voelen.
Ik behoorde tot hen die dit de aarde mochten brengen en schenken. Wij hadden tevens iets goed te maken. Toen echter mijn werk gereed was, ging ik over, zooals zij overgingen toen de pyramide gereed was. Wonderen, André, allemaal wonderen en nog zegt men, er zijn geen wonderen meer, wij kennen geen wonderen. Zij wachten op wonderen, doch staan er voor, maar zijn geestelijk blind. Moeten er dan nog meer wonderen komen? Zijn er nog niet genoeg op aarde? Is het menschelijke lichaam ook geen wonder, geen openbaring, wanneer zij dit alles weten? Moeten er nog meer wonderen komen, die zij toch niet begrijpen? Ach die dwazen, die armen van geest. En daarvoor komen wij nu naar de aarde terug, een kleine zending mogen ook wij volbrengen.
Kijk, André, wij zijn in het Heilige land. In jouw tijd is hier niets heiligs meer. Blank en bruin hebben steeds ruzie en haten elkander. Er rust een vloek op dit Heilige land en dat komt door de menschen. Nog is dit het Heilige land en zal dat ook altijd blijven, want hier leefde Christus, Gods heilig Kind en hier sloeg men Hem aan het kruis. De wereld gaat haar gang en de mensch leeft, doch zij leven zich uit.
Kom, André, hier ben ik bekend en ook jij zult deze heilige stad kennen. Hier leefden wij eens, ik als de vader, mijn moeder als mijn gade en hij, mijn vriend, als ons kind. Ik zal je dat beeld toonen, daaraan liggen schoone herinneringen vast. Hier ontwaakte ik, mijn zoon en werd ik wakker en bewust."
Alcar liep nu een zeer nauwe straat in.
„Ons huisje is verdwenen, maar toch zal ik daar komen waar ik eens leefde. Het geestelijke is en blijft voor alle eeuwigheid,

dat is niet te verbreken, noch te verwijderen. Zie daar, André, een mijner vele woningen op aarde."
André ging waarnemen. Voor zich zag hij het verleden. Uit steen en klei was deze woning opgetrokken. Wat zou hij thans weer zien en beleven?
Alcar trad binnen en hij volgde. Dan zeide zijn leider tot hem: „Zie je daar die vrouw, André?"
Op hetzelfde oogenblik manifeesterde zich een ander tafereel en zag hij wat zijn leider hem vroeg. „Ja, Alcar, ik zie en vind het wonderbaarlijk."
„Mijn vrouw, André. Ik zal je eenige tafereelen uit dien tijd toonen en je met haar innerlijke leven verbinden. Zie haar geestelijke uitstraling! Zie hoe zij straalt, hoe haar innerlijk bezit is. Zij is dertig jaren oud en eens was zij mijn moeder. Een ongeloofelijk wonder en toch is dit de heilige waarheid. Haar ziel is gereed veel liefde te geven, innerlijk draagt zij dus een groot bezit. Het innerlijke bezit, daarin ligt alles wat de mensch zich in duizenden levens eigen maakte. Uit een demonensfeer trachten wij ons iets eigen te maken en daar zijn al die levens voor noodig, zooals ik je al vele malen zeide.
Ik zal je nu een ander tafereel toonen. Zie, mijn zoon, het verleden ligt voor je open."
André zag een ander wezen. Deze mensch was groot en breed en in de volle kracht van zijn leven. Bij hem was een kind, een jongen van een jaar of zes en zij traden de woning binnen. Hij voelde wat dit had te beteekenen. Dat was Alcar, het kon niet anders. Hij keek naar zijn leider en wachtte af of Alcar dit zou bevestigen. De vrouw omhelsde hen beiden. Dan zetten zij zich neder en hoorde hij hen spreken. Ook dit was wonderlijk, want hij verstond ieder woord dat werd gesproken. Het ging over dagelijksche dingen en het betrof hun kind.
Toen zeide Alcar: „Dat ben ik, dat was ik eens, André. Hier heb ik geleefd. Dit is mijn moeder van eeuwen geleden en dit kind is mijn vriend, waarvan ik je vertelde. In dit leven was er rust, althans in de eerste jaren en leerde ik mijzelf kennen. In dit leven

en vele andere kwam ik tot rust, ging ik zelf in een andere gevoelswereld over. Op onze vorige reis heb ik je dat duidelijk gemaakt. Hier moest ik hard werken voor het dagelijksch brood. Hier, in het Heilige land, dat toen nog niet heilig was en waarvan nog niets bekend was, ook al werd er over iets wonderbaarlijks gesproken, doch de zekerheid daarvan kende men niet. Men wist nog niet dat de Christus zou komen. Vele jaren later geschiedde dit wonder, maar wij hebben dat niet mogen beleven."
„Is dit ook nog te zien, Alcar? Kunt u zich ook met dat wonder verbinden?"
„Ja, zeker, André, alles ligt vast en ook dat zal ik je toonen."
„Men zegt soms op aarde dat dit een legende is."
„Wie dat zegt vervloekt zichzelf, zooals zij die in dezen tijd leefden zich vervloekten en Christus aan het kruis sloegen. Ik heb je op verschillende wijze met het verleden verbonden, ik heb je mijn eigen leven en dat van anderen getoond, je hebt het ontstaan der schepping gezien, alles hebben wij kunnen volgen en zou dit dan niet mogelijk zijn? Ik zal het je toonen, mijn zoon, maar niet alleen het verschrikkelijke gebeuren op aarde, doch tevens hetgeen geschiedde aan deze zijde en wanneer dit heilige feest aan onze zijde wordt gevierd. Doch dat komt eerst straks, André.
De eerste jaren, zooals ik zeide, gingen voorspoedig voorbij, maar toen begon de ellende. Ik zal je dit beeld toonen. Zie, mijn jongen."
André ging waarnemen. Dit beeld vervaagde en een ander nam hij waar. Voor zich zag hij een ziekbed. Daar lag een zieke en hij begreep ook dit tafereel. Hij hoorde nu spreken en zag dat het kind was opgegroeid en aan het ziekbed van zijne moeder zat. Nu was het een jonge man, krachtig en groot. André voelde zich tot hem aangetrokken, maar hij wist niet waarom.
„Je hebt mij nog zoo noodig," hoorde hij de moeder zeggen, „en nu ga ik heen."
Wist zij dus dat zij zou sterven? Had zij geen angst voor den dood? Lag in haar dat bezit? Weer hoorde hij spreken: „Je moet voor vader zorgen, hem lief hebben met geheel je hart en niet

zoo driftig zijn. Zul je goed oppassen?" Zij streelde zijn hoofd en zijn zwarte donkere krullen.
Een innig tafereel, dacht André. Hoe is het mogelijk dat men dat weer kan terugroepen. Eeuwen was dit geleden. De jonge man zat naast haar en keek haar aan. Toen zeide hij: „U gaat niet heen, U blijft, ik zal mijn best doen."
André voelde dat Alcar hem verbonden hield. Toen hoorde hij Alcar zeggen: „Een maand later ging zij heen en trad de geestelijke wereld binnen. Wij beiden bleven alleen achter. Mijn kind was vier en twintig jaren oud."
Nog zag André dit beeld en een wonderbaarlijk gevoel kwam nu in hem. Hij voelde zich als zichzelf, alsof hij deze jonge man was, wanneer hij hem voelde en zich op hem instelde. Toch, die wildheid, dat bruisende gevoel dat in dezen jongen man lag, was niet in hem. Maar in verschillende karaktereigenschappen voelde hij zich met hem één. Ik verbeeld mij maar wat, dacht hij, want Alcar zeide niets. Nu verwaasde dit beeld en zag hij een ander. Wat jammer dacht hij, dit gevoel was merkwaardig en hij had het nog gaarne willen behouden. Opnieuw zag hij dezen jongen man, doch thans in de natuur. Hij bevond zich buiten de stad en slenterde daar rond. Hij verwachtte blijkbaar iemand. Dan zette hij zich neder. Een wonderlijk beeld was het, dat André thans zag. Die andere gevoelens waren weer in hem gekomen. Ginds, in de verte, zag hij iemand aankomen, die jonge man keek daarnaar, sprong op en rende deze verschijning tegemoet. Ook nu voelde André iets eigenaardigs in zich komen, want ook hij wilde heel vlug naar dat andere wezen snellen, maar op hetzelfde oogenblik kon hij niet verder, iets hield hem staande, riep hem een halt toe. Dan voelde hij zichzelf weer en zag André, dat het een jonge vrouw was, die innig door hem werd omhelsd. Zij vertoefden daar eenigen tijd en toen de avond viel keerde hij huiswaarts. Deze twee menschen hadden elkaar lief. Weer vervaagde dit beeld en zag hij een ander tafereel. Eenige jaren waren er nu voorbij gegaan, want André zag dat hij ouder was. Ook zijn vader zag hij. De zoon was nu getrouwd, maar was bij zijn vader

gebleven. Ook dit beeld vervaagde en hij zag een ander. Onmiddellijk voelde hij een groote verandering. De rust was nu verdwenen, want hij voelde angst en verdriet. Dit gevoel overheerschte al zijn andere gevoelens. Hij zag hem nu binnen komen. In den hoek van de kamer zag hij zijn vader. Toen hij binnentrad vloog zijn vader op hem af en hoorde hij enkele woorden, zoodat hij het gansche tafereel begreep.

„Jij schoft, bedrieger, je bevindt je in de handen van satan."

André zag naar zijn leider. Een schok voer door hem heen, toen hij den man deze harde en verschrikkelijke woorden hoorde spreken.

„Dit is geschied, André, hij bedroog haar. Zij leed heel erg, doch ook zij had goed te maken. Dit huwelijk, waaruit twee kinderen werden geboren, mislukte geheel. Ik kon echter niets doen, want hij luisterde niet naar mij. Hoe mooi waren de eerste jaren, hoe verschrikkelijk deze. Door haar die was heengegaan, hadden wij geleefd en nu eerst werden wij ons zelf. Alleen en verlaten bleef ik achter en ik voelde de slagen van mijn eigen leven. Mijn ziel kwijnde en ik leed onder al deze ellende. Zoo leefde ik verder en gingen de jaren voorbij. Wat er met hem geschiedde? Ik heb hem niet meer terug gezien, want wij allen gingen onzen eigen weg. Het einde van mijn kind was, zooals het mijne, afschuwelijk. Zij echter ging in andere handen over en had veel, heel veel te leeren, want ook zij had schuld. Mijn kind en ik hebben elkander niet meer teruggezien, eerst in de zeventiende eeuw zie ik deze ziel terug en was hij mijn vriend. Daarvan heb ik je verteld, hoe diep mijn liefde was en hoe onnatuurlijk deze gevoelens waren. Ook daarvan zal ik aan het einde van deze reis nog meer vertellen. Bijna zeventig jaren werd ik oud en in armoede kwam mijn einde. Alleen en verlaten, vervuild en besmet, trad ik de wereld van het onbewuste binnen.

In dit leven had ik heel veel geleerd, hij echter had zichzelf vernietigd. Eerst in de levens die op dit leven volgden zou ik bewust worden.

Nu ga ik naar dien tijd, André, toen Chritus geboren zou worden,

want verder heb ik niets meer daarover te zeggen. Heb je mij in alles kunnen volgen, André?"

„Ja, Alcar, ik heb u kunnen volgen. Maar iets kwam er in mij, wat ik zelf niet begrijp en tevens niet kan verklaren. Wellicht kunt u mij helpen. Toen u mij dat alles toonde en duidelijk maakte, was het, alsof ik dat kind, uw eigen kind was. Het gevoel, dat in mij kwam, was zoo krachtig, ik kan mij haast niet vergissen. Toch wil ik mijzelf niets wijs maken. Het is mij tevens niet mogelijk deze gevoelens in woorden uit te drukken. Dan begreep ik alles wat er werd gesproken en een hevige schok voer door mij heen. Is dit verbeelding van mij, Alcar? Ieder woord trilde in mijn ziel, het was alsof ik zelf sprak en een diepe droefheid overviel mij. Ik kan het voor mijzelf niet verklaren."

Alcar keek naar zijn instrument en zeide: „Zoo, André, heb je dat gevoeld? Heb je die trilling in je diepe innerlijk kunnen voelen?"

„Komt dat, omdat u mij met hem hebt verbonden?"

„Inderdaad, André, dat heb je gevoeld. Dat je die taal hebt verstaan, ook dat heb je menigmaal aan deze zijde beleefd. Wij kunnen alle talen der wereld verstaan en spreken, omdat wij in gevoel met den mensch worden verbonden."

Opnieuw keek Alcar hem aan, doch zeide niets en ging op iets anders over. Toch kwam André er op terug en zei: „Het is toch wel merkwaardig, Alcar, het was alsof ik hem kende."

„Is mijn antwoord niet voldoende?"

„Jawel, Alcar, maar ik begrijp dit nog niet."

„Wacht dan nog wat, ook dat zal je duidelijk worden, wanneer wij zoo ver zijn. Nog is het die tijd niet, heb dus nog wat geduld."

André boog het hoofd en wachtte af.

„Hier behoorden wij tot de joden, André. Een ieder die op aarde leeft, welk ras ook, heeft hier eens geleefd en heeft die wetten, dat natuurwetten zijn, moeten volgen. In al de menschenrassen gaan wij over en er is geen plaatsje op aarde of wij zijn er geweest en hebben daar geleefd. Dat alles houdt met het stoffelijke organisme verband, de vele graden die er zijn en de vele rassen

die verspreid op aarde leven. Van het eene leven gaan wij in het andere over en zullen ons in die levens iets eigen maken.
Kom wij gaan verder, ik heb je nog heel veel te toonen."
„Hoe lang duurde het nog, Alcar, voordat Christus zou komen?"
„Eenige eeuwen later werd de Christus geboren. Op aarde werd hij niet begrepen. Het volmaakte Kind Gods zou den kruisdood sterven. Het volk in dien tijd was in opstand. De Romeinen waren de heerschers in dit land en in dien chaos werd Christus geboren. Ik ga je nu met dien tijd verbinden en je zult waarnemen dat dit geen legende is. Geve God dat de menschheid op aarde dit heilige gaat voelen en begrijpen, maar nog zijn wij niet zoo ver. Kom, André, wij gaan hierheen, volg mij."
André volgde zijn leider. Ook nu kwamen er vreemde gevoelens in hem. Hij zag de oude stad en de nauwe straten waren hem bekend. Het was alsof hij iederen steen herkende. Mijn God, dacht hij, wat is dat? Hij zou al die gevoelens uit zich verbannen, want dit was toch niet mogelijk. Dit was zelfbedrog. Toch dacht hij telkens hieraan, alsof het moest, alsof een andere kracht, die sterker was dan hij zelf, dit wilde. Hij kende deze stad, niets was hem vreemd en het wonderlijkste was wel, hij wist waarheen Alcar ging. Hij bleef echter zijn leider volgen. Alcar ging buiten de stad, hij kon geen anderen weg volgen dan deze. Maar waarom wist hij dat? Zou Alcar het hem laten voelen? Ach, dacht hij, waarom heb ik hieraan niet gedacht. Wat ben ik toch dom, Alcar laat mij dit alles voelen en wanneer zijn leider dit deed, dan was hij telepathisch met hem in verbinding. Toch was dit beleven nu anders. Nu lag het meer in hem, hij beleefde het duidelijker en inniger, dit was meer de werkelijkheid, alsof het van hem zelf was, alsof hij hier opnieuw leefde.
Kijk, dacht hij, dit komt mij bekend voor. En daar ginds, ook dat ken ik. Daar voor hem lag Golgotha en daar ginds de olijfberg. Alles was hem bekend. Buiten de stad gekomen voelde hij weer iets anders. Al die oude muren kende hij en wat is dat? Zag hij goed? Opnieuw voelde hij dien schok in zich komen. Het trilde tot diep in zijn ziel. Daar speelden jonge knapen. O, dacht

hij, nu begrijp ik het. Dit zijn Alcars gedachten, dit hoorde tot zijn eigen leven. Alcar denkt nog steeds aan alles, aan dit leven, aan dien tijd en ziet het verleden en beleeft dit. Ik ben met Alcar één en ga dit wonderbaarlijke zien en voelen, en zooals Alcar het voelt, voel ik het. Zoo zal het zijn, dacht André, het kan niet anders.

Daar speelde zijn kind, hier lagen al die herinneringen aan vast. Dit waren beelden uit het verleden en die beelden troffen zijn leider, maakten iets open, dat reeds vele eeuwen was beleefd. Dit moet wel heel innig zijn geweest, dacht André, nog nooit had hij zijn leider zoo diep, zoo innig in alles kunnen volgen. Alles keerde terug nu zijn leider weer hier was en in dat verleden overging. Wonderbaarlijk was het en toch, zooiets had hij nog niet beleefd.

Nu bleef Alcar staan en zeide: „Heb je mij kunnen volgen, André? Ik zond van verre tot je wat ik heb beleefd en opnieuw waarnam."

„Ja," zuchtte André, „alles, alles, zooals nog niet is geschied, zoo innig heb ik dit beleefd. Nu weet ik waarom ik dit zoo innig voelde en beleefde. Het is machtig, Alcar en een groot wonder. Daar is uw kind, Alcar."

Zijn leider was in gedachten verzonken en André bleef waarnemen.

Dan zeide Alcar. „Zie je daar dien hoogen berg, André?"

„Ja, Alcar."

„Golgotha, mijn zoon. Wie als waarachtig mensch dit woord hoort spreken, moest op hetzelfde oogenblik geen zonden en fouten meer kunnen doen. Maar de menschen op aarde willen geen kinderen van God zijn en zijn dan ook gevoelloos, voelen niet wat dit beteekent. Daar gaan wij aanstonds heen, want daar boven heb ik je heel veel te toonen. Ik vraag je, om je daarvoor gereed te maken, André, als je niet wilt dat je hart breekt, dat je ineen zinkt van smart, door de werkelijkheid die je zult beleven."

André schrok, doch onmiddellijk werd hij weer zichzelf. Ook dit vond hij zeer vreemd, doch hij begreep dat zijn leider hem hielp.

Hij zag nog steeds Alcars kind. „Zie," zeide zijn leider tot hem, „zie, André, hoe gelukkig mijn jongen was. Dit waren de schoonste oogenblikken uit dit leven. Hoe vele malen kon ik hem hier vinden. Toen wist en begreep ik nog niets van wat ik nu ken en voel. Zie zijn jeugd, André. In niets is er leed of ellende. Zoo keert de ziel naar de aarde terug, zoo zijn wij allen. Honderden levens liggen achter ons en wij weten daar niets van. En toch, hoe eenvoudig is alles. Daar is hij acht jaren oud. Toch ligt zijn einde al in hem. In dit jeugdige leven kwam die ellende die hij eens een ander aandeed. Eerst moeten wij elkander ontmoeten om dat af te doen, dan eerst komen al die andere levens. Het kan mij niet droevig meer stemmen. Wij weten dat dit geen noodlot is, dat dit vast ligt en dat wij allen zullen beleven. In het eene leven rijk, in het andere arm, toch scheppen wij ons een eigen toestand, in ieder leven trachten wij ons een eigen wereld te scheppen. En dat scheppen is zoo eenvoudig, vooral wanneer wij het kwade zoeken. Dan gaat alles vanzelf en bereiken wij wat wij willen bereiken. Dan zien wij ons zelf als de heerschers van goed en kwaad, van duisternis en licht. Geen mensch kan ons tegenhouden, dat hebben wij immers zelf in handen, wij leven zooals wij leven willen.
Volg dit kind en voel hoe diep dit zieleleven is. Maar wat kunnen wij ons in honderd levens op aarde eigen maken? Honderden levens gaan er voorbij in het kwaad, dan zijn wij demonen, duivelen der hel en vernietigen het leven van God. In die levens breken wij met Gods wetten en willen wij ons die wetten eigen maken, om anderen er mede te raken, te vernietigen, om hen en iedereen te overheerschen.
Dan staan wij klaar op ieder geroep en geven wij ons geheel en vragen wij ons niet af of dat goed gemaakt moet worden. Zoo daalt het zieleleven in het stoffelijke organisme af en gaat het aardsche leven een aanvang nemen.
Mijn God, hoe machtig en natuurlijk is alles, hoe groot is ons leven, hoe diep en heilig Uw liefde. Steeds en steeds weer ontvangen wij uw leven en wat brengen wij van ons aardsche leven

terecht? God roept ons geen halt toe, André, God gaf ons alles. Nu meer dan ooit te voren zal je dat duidelijk zijn, vooral na alles wat ik je straks zal toonen. Ik ga nu naar dien tijd over, toen Christus zou worden geboren. Maak je gereed, klamp je aan mij vast, vraag God om kracht, André, het heiligste dat je op deze reis kunt en ooit zult beleven, wacht je.
Er werd reeds gefluisterd van een wonderkind. Ergens in dit land, bij heel eenvoudige menschen, was een wonderkind geboren. Dat kind was het kind van een timmerman en nog geen acht jaren oud zijnde, ging reeds een roep, een gefluister van mensch tot mensch door het geheele land, van dit wonderkind uit. Maar in Egypte was het eerste Goddelijke wonder reeds bewaarheid. De pyramide van Gizeh had de geboorte van dit kind voorspeld en de poolster wierp haar schijnsel op het bovenste van de pyramide. Op datzelfde oogenblik werd de Christus geboren. Een eerste voorspelling en het eerste Goddelijke wonder van deze zending was bewaarheid. Eén gebeuren heeft de pyramide reeds bevestigd. Een bliksemstraal doorkliefde het universum en Gods heilig Licht keerde terug en het stond op dat oogenblik vast, dat de mensch zich zou vergeten. Een zon van liefde zou de mensch ontvangen, doch de mensch slingerde dit gouden licht van zich af. Door die daad heeft de mensch zichzelf vervloekt. Wie op dat oogenblik zijn innerlijke oogen kon openen, had dit kunnen waarnemen. Als een symbool der werkelijkheid stond daar de pyramide en hoe oud de aarde ook wordt, als bergen en menschen vergaan, dit blijft, het is Gods wil. Dit is niet te vernietigen, hij die denkt dit te kunnen afbreken, vernietigt zichzelf. Het gouden licht werd in Gods aangezicht terug geslingerd, de mensch op aarde aanvaardde niet.
De pyramide was in dien tijd in een dicht waas gehuld en bleef daar in. Honderden jaren zouden er voorbij gaan, eerst dan zou de mensch zijn oogen openen, na al die eeuwen te hebben geslapen.
De geboorte van Christus lag dus in de pyramide vast en op de seconde geschiedde dit wonder. Tevens de weerkaatsing van

Gods heilig licht, dat gouden liefdelicht. Beide gebeurtenissen waren één feit, één toestand en een wet, zooals een Goddelijk wonder alleen kan zijn. Maar de mensch brak een Godswet door midden. Wij zouden dat beleven en wij hebben dat beleefd.
Kom, mijn jongen, wij gaan omhoog. Ik zal je bij alles helpen. Golgotha wacht je. Je zult met de werkelijkheid worden verbonden. Drie machtige maar geestelijke problemen zal ik je duidelijk mogen maken, je zult dit met eigen oogen aanschouwen, doch twee problemen behooren tot het verleden.
André zag een smallen weg die kronkelend naar een hoogen berg liep. Hij wandelde naast zijn leider die in gedachten was. Wat zou hij thans beleven? Hij voelde zich heel rustig en in hem lag een vreemde stilte. Hij voelde dat Alcar hem deze rust gaf en hij met hem verbonden bleef. André beefde innerlijk, want hij wist maar al te goed wat hem te wachten stond. Mijn God, dacht hij, moet ik ook dit beleven? Wie zal mij echter gelooven? En toch, daar waar zij zooeven waren had Alcar geleefd, dit was Jeruzalem. Hier leefde Christus, hier, in deze stad was Hij gekruisigd. Dat voelen van het verleden was wonderbaarlijk. In niets was er stoornis, hij begreep alles. Aan deze zijde kon men alles teruggroepen en ging men het weer opnieuw beleven.
Nog stiller werd het in hem. Langzaam gingen zij omhoog en bij iederen voetstap dien hij deed beefde hij. Een koude rilling voer door hem heen. Als hij aan deze gebeurtenissen dacht, kon hij wel schreien. Een hevige kracht kwam in hem en hij ging nog dieper voelen. Ook dat begreep hij, want dat kwam rechtstreeks van zijn leider.
Rustig, met zijn handen op den rug gevouwen, schreed Alcar voort. Hij moest denken of hij wilde of niet, een ontzaglijke stroom ging door hem heen en die kracht liet hem denken. Hier leefde iets en dat iets wat hij in zich voelde, dat waren de gebeurtenissen.
Als hij zich dieper instelde en ging aanvoelen, dan zag hij schimmen. Hier waren onnoembare wezens, zichtbare en onzichtbare menschen. Hij zag ze nu zeer duidelijk. De zichtbaren, dat waren

de stoffelijke menschen en dat was het Jeruzalem zooals het nu in zijn tijd was. De onzichtbare wezens waren de geestelijke menschen en op aarde gestorven. Nu hij zich daarop instelde ging hij beter waarnemen. Waar hij zag, overal waren deze geestelijke wezens. Allen lagen geknield en waren in gebed verzonken. Hij voelde heilig ontzag voor hen.
Ja, dacht hij, hier komt men tot zichzelf, hier kan men beleven, hier kan men bidden. Maar hij zag nog meer. Ginds en links en rechts van hem, zag hij duizenden en duizenden wezens tezamen. Liet Alcar hem dit zien? Dat zou wel zoo zijn, want zooeven had hij dit niet waargenomen. Hij zag hen in lange rijen en nu gingen zij zich verspreiden. Waren deze wezens naar hier gekomen? Waren het pelgrims? Allen waren op aarde gestorven en leefden aan gene zijde. Hij wist dat zij over waren, want hij zag dit aan hun uitstraling. Stoffelijke menschen waren anders, een stoffelijk gewaad straalde een ander licht uit. De meesten onder hen droegen geestelijke gewaden, sommigen ook weer niet. Ook dat begreep hij. Deze waren nog niet zoo ver en dat was hun bezit nog niet. Hij bleef Alcar volgen. Duizenden menschen waren hier bijeen, doch nu alleen zij, die op aarde waren gestorven. Velen gingen in gebed over, anderen wandelden met hen omhoog, want nog had Alcar het hoogste gedeelte niet bereikt.
Hij zag dat velen schreiden. Zij lieten hun tranen over hun wangen rollen en schaamden zich daar niet voor. Al deze menschen waren als kinderen. Zie hun gelaat, voel dit en ga in hen, dacht André. Hij zou dit voelen en hij zou trachten in te gaan. Bij de pyramide had hij iets dergelijks gevoeld. Wat waren er toch voor wonderen op aarde en de mensch wist van geen wonderen af! Als kinderen der eeuwigheid waren al deze wezens. In hun armen droegen zij geestelijke bloemen als sneeuw zoo wit. Zij waren doorschijnend en groeiden op aarde niet. Ook straalden zij een krachtig licht uit. O, mijn God, welk een genade dit te mogen beleven.
Alcar ging nog steeds verder en hooger. Links en rechts van hem volgden andere menschen. Allen hadden bloemen. Deze bloe-

men waren hun eigen bezit, hij zag en voelde dit. Het waren sferen-bloemen uit hun geestelijke woning. Die leefden en groeiden in hun eigen omgeving en waren door hun leed gegroeid. Hij zag ze in alle kleuren, iedere bloem was door strijd en leed tot volle schoonheid gekomen. Daardoor voedde de geest zijn eigen omgeving. Daardoor groeide en bloeide alles, maar tevens zij zelf. Dit waren de vruchten van hun arbeid. Op aarde hadden zij daaraan gewerkt en in de sferen was dit hun eigen bezit.
O, hij voelde en begreep hen allen. Zij brachten alles naar Gods heilig Kind. Deze bloemen waren voor den Christus en dit geschenk werd aanvaard, want door leed en smart en de groote liefde die zij allen droegen was dit tot stand gekomen. Aan de voeten van Gods heilig Kind wilden zij hun innerlijke geschenken nederleggen. Dit kwam in hem en hij begreep, dat Alcar hem in alles volgde. Hier werd weer mentaal gesproken, want anders kon hier niet worden gesproken.
Allen hadden deze schatten, maar ook waren er die niets hadden te brengen. Toch volgden ook zij en gingen omhoog. Hij voelde waarheen Alcar ging. Nu hoorde hij gezang en het was alsof de hemel vaneen scheurde en alle engelen nederdaalden. Al van verre klonk hem dit toe en het kwam steeds dichter bij, zoodat allen het zouden kunnen hooren.
Golgotha was één menschenzee. In de gansche omgeving zag hij niets dan geestelijke menschen. Voort ging het, omhoog, waar het verschrikkelijke was geschied. Dadelijk zou zijn leider daar zijn, nog één kronkeling en dan waren zij boven. Hij volgde Alcar en wachtte af wat zou geschieden. Vragen durfde hij thans niet te stellen, daarmede zou hij wachten totdat dit mogelijk was. Nu waren zij boven en Alcar knielde neer; ook hij deed wat zijn leider deed.
André kon niet meer denken. Onwillekeurig begon hij te bidden en steeds dieper en ernstiger werd zijn gebed. Woorden kwamen niet in hem op, hij voelde alleen. Toch waren die gevoelens echt en zuiver, zooals een klein kind kon denken. Hoe zal ik dit goed kunnen maken, dacht hij. Mijn God, ik ben maar een nietig

mensch, ik leef nog op aarde en doe daar voor mijn leider werk en volg hem in alles. Ik zal mijn best doen, Vader en zal zorgen dat hetgeen ik ontvang, zuiver blijft. Dit werk zal ik niet bezoedelen en wil alles, alles doen wat goed is en mijn leider wenscht. Vader in den Hemel, ik heb geen bloemen en kom met leege handen, want ik behoor nog niet tot hen, tot al deze gelukkige menschen. Mijn plaats is nog op aarde, maar eens als ik voorgoed aan deze zijde ben, hoop ik mijn bloemen aan de voeten van Uw Kind te mogen nederleggen. Heb genade met mij, o Vader. Ik weet dat ik niets ben als uw afgezant mij niets geeft, maar ik ben dankbaar dat ik zijn instrument mag zijn. Vader in den Hemel, sterk mij in mijn werk, vergeef mij mijn zonden en geef mij uwe liefde, zoodat ik alle menschen kan liefhebben. O, God, hoe dank ik U dat ik het heelal heb mogen kennen, ik weet nu dat alles Liefde is. Vergeef mij als ik fouten bega, maar ik zal zorg dragen ze in goede daden om te zetten. Dan treed ik eens aan deze zijde binnen en keer terug met armen vol bloemen, door eigen strijd en leed ontvangen. Ik hoop dat te kunnen verdienen, Vader, alles zal ik doen en aanvaarden. U wil geschiede, Amen."
André voelde zich leeg. Hij kon niet meer denken, alle krachten die in hem waren had hij in zijn gebed gelegd. Maar in hem lag thans een stil geluk. Hij voelde zich met al die duizenden één, want allen waren in gebed. Dan sloegen zij hun oogen op en hun blikken omhoog gericht, schouwden zij in den oneindigen cosmos. Maar wat was dat?
Voor hem zag hij het kruis en dat kruis was als een lichtende zuil. Het was ontzaglijk groot en een gouden licht straalde het uit. Gods heilig licht, dacht hij. Daar, waar eens Gods Zoon was gestorven, stond dit gouden kruis. Dit was de heilige waarheid en de innerlijke uitstraling van Christus. Hij begreep dat dit tot het verleden behoorde. Goud, lichtend goud zag hij en dit licht was goddelijk. Wie dit zou zien, zou aan een legende niet meer denken. Zij zouden in stilte en diepe dankbaarheid neerknielen. O, hoe machtig was dit! Weer bogen allen hun hoofden en op-

nieuw baden zij om kracht. Hoe groot was dit wonder! Dit was het heiligste van alles wat hij op zijn reizen had beleefd. Dit was het ware en werkelijke licht van Christus. In dankbaarheid ontvingen allen den zegen. Rust, geestelijk geluk en reine liefde daalde in hem. Hij boog nog dieper zijn hoofd en een gouden zon bescheen hem.
Duidelijk voelde hij de warmte, het drong in hem en het verwarmde zijn geheele wezen. Allen waren nu in dat licht opgenomen. De bloemen stapelden zich op onder het kruis en de uitstraling daarvan mengde zich met het licht van het stralende kruis. Dan zag hij een ander wonder.
Om het kruis zag hij een gouden zon en die zon omstraalde het geheel. Hoe groot was dit heilige gebeuren. Daaruit was het heelal geschapen, zoo was het universum geweest, in den tempel der ziel had hij dit mogen waarnemen. Dit gouden licht bleef in en om het verlichte Kruis en bescheen en overstraalde al deze geestelijke wezens. Dankbaar bogen zij hun hoofden en kusten de aarde. Uit de aarde waren zij geboren en de aarde was zooals zij waren, een deeltje van dat gouden licht. Heilig ontzag voor dit alles lag in hem.
Nu hoorde hij gezang en allen die aanwezig waren zongen mede: „God is Liefde, God is leven, God is in alles rechtvaardig."
Engelen zongen op aarde en in den Hemel. Plotseling scheurde het universum vaneen en werden de hemelen zichtbaar. Hij herkende al de sferen aan gene zijde. Dit moest iets bijzonders zijn en had iets te beteekenen wat hij echter kende noch begreep. Maar hij zou wachten, want Alcar zeide hem niets. Dit was als een groot feest en daaronder bevond hij zich met Alcar.
De sferen waren nu geheel open en in iedere sfeer kon hij binnen zien. Nimmer waren de hoogere sferen zichtbaar, dat had Alcar hem niet verteld en had hij nog nooit beleefd. Welk wonder beleefde hij nu? Was er iets op komst, of zou er iets geschieden? Waarom waren de sferen geheel open, zoodat men van de eerste sfeer in de hoogste kon zien?
Daar, heel hoog, herkende hij de uitstraling van de zevende

sfeer. Wat beteekende dit alles? Waarom waren de sferen open, vroeg hij zich nogmaals af? Dit had hij aan gene zijde nog nooit beleefd. Dit was een openbaring Gods, want wie zou dit anders kunnen? O, nu ging hij voelen en werkte Alcar op hem in.
„Het Kerstfeest in de sferen zal een aanvang nemen. Op aarde viert men dat later, in de sferen veel vroeger," kwam in hem. Het Kerstfeest, het heilige feest van Christus! Mijn God, hoe machtig is alles.
„Daarom zijn al deze geestelijke wezens hierheen gekomen, vieren zij het feest van Christus en worden met Hem verbonden. Dit is dus de verbinding met Gods Volmaakt Kind en beleeft men aan deze zijde."
Verder hoorde hij Alcar zeggen: „Ik ben zoo gelukkig, André, dat je dit moogt zien. Dit zien wij ieder jaar. De zevende sfeer verbindt zich met de eerste. Millioenen wezens zijn hier aanwezig en zullen het verschrikkelijke beleven. Allen zijn daarvoor gekomen en zullen, zooals wij, het verleden waarnemen."
Goddank, dacht André, ik zou dit alleen niet kunnen verwerken.
„Zie dit licht, mijn zoon, dat is het heelal en is Gods eigen licht, dat je in den tempel der ziel hebt waargenomen. Dit is werkelijkheid. Dit is de waarachtige gebeurtenis toen men Christus aan het kruis sloeg. Achter het stoffelijke kruis en onzichtbaar voor de aardsche menschen, was Gods eigen licht zichtbaar. Want God waakte over Zijn Kind en kwam Zijn Kind te hulp. Maar God sloeg men in het aangezicht. God stond dit toe en Zijn Kind werd vermoord. Toch was dit alles aanwezig, wij en billioenen anderen hebben dit waargenomen, van de hoogste tot de laagste sfeer aan deze zijde. Allen die hun hoofden buigen, die zich willen geven en open stellen, kunnen worden verbonden. Dit alles is heilig, vergeet dat nooit, André, dit ging aan de kruisiging vooraf. Dit namen zij waar die in Hem Gods Kind aanvaardden en zij waren de gelukkigen. Toch is en blijft deze gebeurtenis hier waar te nemen, ieder jaar worden wij weer verbonden. Buig je hoofd, mijn jongen en wees dankbaar. Je liefde heb ik gevoeld, wees gelukkig. God zegene je en ons werk."

Engelengezang weerklonk nu weer en de aarde trilde. Een schok voer door allen heen. Wat zou er geschieden?
Allen keken naar beneden. Daar hoorde André een ontzettend lawaai en gekrijsch, de heilige stilte was voorbij. Menschen waren in aantocht. Wat zou hij nu beleven? Ging Alcar hem opnieuw verbinden? Allen die hier waren knielden opnieuw neder en baden. Uit de stad kwam dit gekrijsch. Afschuwelijk was het en André dacht het te voelen.
Een diep leed overviel hem. Hij schreide, kon zijn tranen niet meer bedwingen, want hij begreep wat hij voelde en wat zou geschieden. O, God, hoe verschrikkelijk! Aan den voet van den berg waren de eersten reeds aangekomen. Millioenen zielen zagen op dàt, wat eens was geschied. Dit was het Kerstfeest in de sferen, de geestenwereld werd met het verleden verbonden.
„Kruisigt Hem! Kruisigt Hem!" anders hoorde hij niet. Daar kwamen zij. Geen geest bleef nu op zijn plaats, allen daalden naar beneden. Op een plateau hadden de krijgslieden plaats genomen. Nu voelde André dat hij in een anderen toestand kwam en ging hij in de stoffelijke wereld waarnemen. Zooals het in werkelijkheid eens was geschied, beleefde men aan deze zijde de kruisiging.
Mensch ken u zelf, bidt, bidt, dat gij niet tot hen behoort. Iedere seconde wordt de Christus op aarde gekruisigd. Deze woorden striemden in zijn ziel. Hij hoorde ze tot hem spreken en het was alsof ze voor hem waren.
Christus is gekruisigd, Gods Heilig Kind vermoord. Toen men Gods Kind aan het kruis sloeg viel de duisternis over de aarde. Geen van allen durfde omhoog te zien, in hun diepe zieleleven beleefden deze geestelijke wezens dit werkelijke, dit verschrikkelijke proces. En allen baden en vroegen om vergiffenis.
„Steelt niet, rooft niet, breekt geen harten, verguist geen liefde die u wordt gegeven, want steeds kruisigt gij den Christus," sprak een stem in André. Die stem trilde in zijn ziel. Ieder woord kwam in hem en kon hij volgen.
„Mijn kinderen," hoorde hij weer zeggen, „God is in u, God is

steeds in u geweest. Zijn eigen leven werd vernietigd en gij ziet hoe men Gods heilig Kind heeft begrepen. Een vloek rust op den aardschen mensch, op ons allen. Aan ons echter deze gebeurtenis uit te dragen en hen de oogen te openen. Gij allen zijt hier op uw pelgrimstocht en aanvaardt. God zegene u allen." Daarna volgde opnieuw gezang. De menschen straalden van geluk. Hoog boven zich zagen zij dit afschuwelijke tafereel. Geen durfde verder te zien en André begreep waarom het heen ging, alles kon men niet volgen. Dit was niet te beleven, want zou men dit kunnen dragen? De werkelijkheid was hun getoond, zij hadden het gezien en gevoeld, dieper voelen en nog verder waarnemen kon men niet. Die krachten waren nog niet in hen en zij zouden bezwijken. Toch zag hij dat dit proces doorging. Daar waren de beulen en daar waren de beide anderen, die met Christus waren omgebracht. Er sprak nu niemand meer maar wie zich op dit onmenschelijke instelde kon zien en beleefde dit afschuwelijke dat eens was geschied.
Mijn God, wie kan dit in vol bewustzijn zien geschieden? Velen waren reeds bezweken, maar hij bleef en voelde en hij begreep van wie hij deze krachten ontving. Hij klampte zich aan zijn leider vast en begreep thans diens woorden, voordat zij omhoog waren gegaan. Neen, hij wilde niet bezwijken. O, in hem schreide het zoo, niets zou hij meer willen zien, hij vond dit reeds genoeg, dit reeds was afschuwelijk, maar een kracht die sterker was dan hijzelf, dwong hem te zien wat hier geschiedde. Die kracht wilde dat hij waarnam. Hier waren geestelijke wezens en velen waren ineen gezonken, maar hij moest zien en beleven, hoewel hij bijna bezweek van aandoening. Mijn God, wat een leed, hij kon niet meer en toch hield die kracht hem staande. Hij kon dit niet aanzien en zijn ziel schreeuwde om hulp. Toch bleef hij staande, groot was de kracht die in hem was. Daar waren weer de beulen. Nu dacht hij krankzinnig te worden van smart. O, mijn God, dat niet, staat niet toe dat men Uw Kind vermoordt. Vermoord ons, wij zondaars, maar laat Hem met rust. Hij gaf zichzelf, Zijn innerlijk, Zijn bloed en al Zijn Liefde. Toch vermoordt men

Hem. Hoort die slagen, hoort hoe iedere slag zijn heilig vleesch vernietigt en vaneen scheurt. O, mijn God hoe kunt Gij dit goed vinden. Noodlottig is dit einde, dit zal een vloek beteekenen. Hoe afschuwelijk is het. Ach, sla mij neer, maar laat dat niet geschieden, dat houden wij niet uit, dat breekt het diepste zieleleven. O, God, wees hun genadig, zij weten niet wat zij doen. Nog hoorde André de hamerslagen en zag die verschrikkelijke menschen om den Christus.
Toen kon hij niet meer. Toch dwong hem telkens weer die kracht te blijven zien, te hooren en te voelen. Dit had hij niet verwacht, dit was niet te zien noch te dragen. Ach, Alcar, help mij, ik kan dit niet langer meer zien. Ik ben mij bewust wat hier geschiedt, maar duizenden zijn er reeds ineen gezonken, ook ik voel dat ik dit niet kan verwerken, waarom moet ik dit beleven? Mijn God hoe hebben de menschen dit bewust kunnen doen, hoe durfden zij!
Ach, welk een leed!
Nu was men bezig het kruis omhoog te trekken. De andere twee menschen had men reeds gekruisigd. André schreide en kon niet meer. Maar waar was Alcar? O, hoe kon men hem alleen laten, want dit was niet te beleven, het was verschrikkelijk. Hoe hadden de menschen dit gekund. Toch waren hier wezens die dit beleefden, maar hij zag tranen, niets dan tranen, want allen die dit beleefden schreiden en waren innerlijk gebroken.
Hoe zou dit einde zijn? Christus moest sterven. Nog eenmaal keek hij omhoog, toen voelde hij de kracht die hem dit liet beleven verzwakken en voelde hij zich wegzinken, zoodat hij van niets meer af wist.
Hoe lang hij bewusteloos was geweest wist hij niet, maar toen hij zijn oogen opsloeg zag hij zijn leider Alcar. „Alcar," riep hij, maar opnieuw zakte hij terug. Voor de tweede maal kwam hij tot bewustzijn en keek om zich heen. Een paar handen omstraalden zijn hoofd en toen hij opkeek, zagen twee oogen hem aan Geen woord kon hij spreken, maar barstte in tranen uit.
Hij was echter niet de eenige die schreide. De sferen van licht

stonden open, billioenen wezens hadden dit gevolgd en allen schreiden van verdriet. Toch was er in hen geluk, want het gouden licht omstraalde allen en dat licht maakte hen gelukkig. Christus had zich geopenbaard, Christus gaf den mensch alles en wilde dat de mensch zou luisteren, zien en voelen.
„Daarom, mijn zoon," hoorde André in zich zeggen, „kon ik daar niets aan veranderen, want dat kan ik niet. Wij allen, al deze millioenen wezens, beefden van smart evenals jij."
André luisterde en het stemde hem gelukkig. Hij had dit niet willen volgen, uit eerbied en uit liefde niet. Toch had hij gezien en alles beleefd, zelfs de slagen gehoord en dat was teveel voor een menschelijke ziel die nog op aarde leefde.
„Alcar, hoe moet ik u danken."
„Dank niet mij, André, dank God."
Daarna keek André om zich heen en zag dat de geestelijke wezens naar de sferen terugkeerden. Enkelen bleven nog achter en waren in gebed verzonken.
„Gebeurt dit ieder jaar, Alcar?"
„Ja, André. Allen mediteeren en beleven de geboorte en het sterven van Christus. Allen zien in het verleden en voelen de diepe smart, de folterende pijnen van wat hier is geschied. Duizenden jaren gaat dit door, menschen gaan en komen, steeds zullen wij hier menschen zien. Hier worden zij wakker en bewust en leert men zichzelf kennen. Dit is de waarheid, de heilige waarheid. Ons kerstfeest is een feest van meditatie en gebed. Een ieder wordt op deze plaats met Christus verbonden. Dit geschiedt op aarde en allen komen dus naar deze heilige plaats. Dan scheuren de sferen vaneen en zijn de hoogste sferen open. Dan ziet en beleeft de mensch aan deze zijde en tracht zich die geestelijke schatten eigen te maken. Wij weten wat dit beteekent, het is aan den mensch op aarde, zich dit eigen te maken. Wij volgen dezen langen weg van het begin tot aan Zijn dood en hebben daar maanden van voorbereiding voor noodig.
Allen zijn open en kennen en voelen de reine liefde. Ach, als de menschen op aarde dit wisten. Als zij konden voelen, één seconde

zich konden instellen zooals wij in de sferen moeten doen willen wij ons zelf leeren kennen, om de diepe en heilige beteekenis van de komst van Christus op aarde te begrijpen. Doch zij staren zich blind op hun stoffelijke leven en al hun bezit. Zij vieren feest, vele jaren lang en houden niet op. In hen is geen ontzag en zij voelen niets, maar beleven alleen wat de aarde bezit. Hier willen zij echter niets van weten, want dat kost strijd, het is het leed te voelen dat men Gods heilig Kind aandeed. Dit waren pelgrims, André en allen zijn wakker en bewust.
Straks viert men op aarde dit feest en als je dan weer in je lichaam bent, denk je hieraan terug. Dan voel je geluk, niets dan rein geluk en weet je dat Christus voor je gestorven is. Doch dan weet je tevens ook, dat je Hem moet volgen en zul je dankbaar zijn, dat je dit als aardsch mensch mocht beleven."
„Ik zal dit nooit meer vergeten, Alcar. Het ligt diep in mij, maar ik vond het verschrikkelijk. Dat leed kunnen menschen toch niet beleven?"
„Waarom zouden aardsche menschen dat niet kunnen? Hoe dieper men hierin afdaalt, des te heviger en smartelijker voelt men het leed. Wij allen die hier leven trachten de diepte te voelen, maar plotseling kunnen wij niet meer voelen en denken, dan scheurt het ook ons vaneen en weten wij niets meer. Dan heeft het leed ons innerlijk opgenomen en dan eerst voelen wij, hoe Christus heeft geleden. Jij dacht krankzinnig te worden en dat dachten er velen. Toch is er één kracht die over ons allen waakt, is er één gevoel dat ons laat beleven en dat is Christus. Je hart bloedt en je zou je willen geven, doch dat wordt van ons niet gevraagd. Wij zouden ons leven ook niet kunnen geven, want daarvoor is het te nietig, maar het wonder voelen wij in ons komen en dat wonder verwarmt ons. Het beurt ons op, het maakt ons open en voert ons omhoog naar ongekende hoogten die wij zullen bereiken. Wij geven ons geheel over en voelen de diepte van deze verschrikking. Als de Christus in ons ontwaakt, zijn wij blij. Daarvoor komen allen naar hier en willen trachten zich die krachten eigen te maken. Ontwaakt, mensch der aarde, nog

is het niet te laat. Hier hebben menschen zich vergeten, André, maar hier zullen menschen ook alles weer moeten goed maken. Op deze plaats leeft Christus. Hier vinden moeders haar kinderen terug en worden allen verbonden. Een ziel die van ons leven niets afweet en niet te bereiken is, voert men hierheen. Dan valt zij neder en de grootste zondaar komt tot zichzelf. Doch velen gaan opnieuw hun leven beleven en gaan voor de zooveelste maal ten onder. Toch zullen zij eens ontwaken en eerst dan keeren zij hier terug en voelen wat dit zeggen wil. Dan voelen zij dat Christus in hen moet ontwaken en als dit niet tevergeefs gebeurt, dan is er geluk in den hemel.
Allen brachten bloemen, mijn jongen, maar al die bloemen zijn door hun eigen leed gekweekt. Dat was hun leed, hun smart, maar zij overwonnen zichzelf en door offers, groote offers ontvingen zij het licht, het licht waarin zij leven. Dan straalt hun geestelijke woning en allen hebben bezit, heel veel bezit en kennen zichzelf."
„Ik hoorde ook gezang, Alcar, hier en ergens anders, doch dat was zoo ver af en zoo hemelsch, heb ik dat goed gehoord?"
„Engelen zongen, André, engelen zongen voor Christus. Ben je bereid en sterk genoeg dit nog eens te beleven? Ik kan je opnieuw verbinden en het je toonen, zoodat je kunt zien, hoe men aan deze zijde dit alles heeft beleefd. Dit was het stoffelijke gebeuren, doch wat geschiedde er aan deze zijde? Zou je dit nogmaals kunnen beleven, André? Het is voor de menschheid op aarde, jij ziet voor hen, want zij allen verlangen er naar iets van dit verleden te mogen weten.
Er heerschte duisternis rondom, doch in waarheid was er licht. De hemelen stroomden leeg, want allen waren op aarde toen Christus werd gekruisigd. Dat zag Christus en men zong Hem toe en omringde Hem met alle reine liefde. Geen wezen was er in dien tijd meer aan deze zijde, allen waren in de sfeer der aarde. Toch konden zij niets doen en moesten toezien dat men Hem kruisigde. Zij wisten dat dit afschuwelijke zou geschieden. Aan deze zijde wist men dat reeds honderden jaren van te voren.

Reeds toen de menschen werden geïncarneerd en voor het goddelijke monument naar de aarde waren gekomen. In de sferen wist men, dat met de pyramide leed en smart zou worden geboren, zij bouwden dit diepe leed op en waren bewust van hetgeen zij tot stand brachten. Dat alles wist men en het geschiedde.
Voel dit eens aan, André en denk hier over na en tracht te begrijpen dat alles vast ligt, omdat men aan deze zijde weet hoe al de menschelijke wegen zijn. Christus kwam en zou sterven. Hij gaf ons menschen alles en voerde ons het goddelijke binnen. Door Zijn dood kregen de menschen een geloof en leerden zij de waarachtige Liefde kennen.
Zullen wij heengaan en onzen weg vervolgen, André, of zal ik je verbinden?"
„Ja, Alcar, gaarne, ik wil sterk zijn, ga mij opnieuw verbinden, ga niet heen, Alcar, ik zal bidden en God om kracht vragen. Hoe dankbaar ben ik U."
Toen voelde André dat hij opnieuw in het verleden afdaalde en ging hij waarnemen.
Van de plaats waar zij waren zagen zij op Jeruzalem neer. Weer hoorde hij dat woeste gekrijsch waarvan hij beefde. Daar waren zij op weg naar Golgotha. Hij zag alles en beleefde weer dit monsterachtige gebeuren. Er waren duizenden menschen op de been. Velen beleefden dit uit sensatie, anderen waren gebroken. Hij kon hen zien en hij herkende hen allen. De ellende kwam steeds dichter bij en hij dacht reeds te bezwijken, zoo verschrikkelijk was het om aan te zien. Hij voelde dat hij nog dieper verbonden was dan zooeven. Nu hoorde hij weer het gezang dat hij van verre had gehoord. Duidelijk zag hij wat hier geschiedde. Daar zag hij Christus in een sneeuwwit gewaad gehuld.
André voelde zich wegzinken, toch wilde hij dit beleven en daarom spande hij al zijn krachten in om zich staande te kunnen houden. Voorop zag hij duizenden engelen en in hun handen droegen zij witte bloemen. Links en rechts en hoog boven den volmaakten Mensch waren zij. Een heilige kracht ging van dit alles uit. Hij zag schitterende gewaden en in stralende schoon-

heid waren de meesters der sferen op aarde. Plotseling verstomde het gezang en een diepe concentratie voelde hij in zich komen. Hij voelde en begreep waarom dit was. Allen gingen vol eerbied terug, want één gevoel overheerschte de gevoelens van hen. Ook André voelde dit en opnieuw hoorde hij gezang.
Mijn God, hoe is dat mogelijk. Alcar liet hem voelen wat dit beteekende. Christus had hen allen doen gevoelen dat niet zij, maar Hij dit offer moest brengen. Zij mochten en konden niet helpen dragen, Christus alleen wilde dit offer brengen en Hij gaf zich geheel, wilde niet dat ook zij zouden dragen. Op weg naar Golgotha kreeg de mensch een les. Onder de diepste smart en vernedering die Gods Kind onderging, bleef Christus zichzelf. Christus gaf alles, alléén wilde Christus dit volbrengen.
André beefde, want hij voelde, dat in het diepste leed de mensch alleen moest zijn. Als alles werd gevraagd tot de laatste krachten toe, dan moest men dat zelf doen, of wij zouden ons niet geheel hebben gegeven. Deze les voelde hij, maar dat zouden menschen niet kunnen. De hevige concentratie loste nu in gezang op. Allen aan gene zijde hadden dit gevoeld. Zij weken terug en zagen toe dat dit moordproces begon. De stilte in hen en de gevoelens van al deze engelen omstraalden Christus. Hij wist en voelde dit en zag hen aan en dankte al Zijn kinderen.
Weer zag André dat het universum vaneen scheurde en de sferen zichtbaar werden. Dan viel de duisternis in, ook dáár, waar het toch steeds licht was. Wat beteekende dit? Liet men Hem alleen? Waarom was aan gene zijde ook duisternis? Moest dit, nu dit verschrikkelijke ging beginnen? Niet alleen op aarde heerschte er dus duisternis, doch tevens aan gene zijde. Wat was de bedoeling van dit gebeuren? Nu ging hij voelen en begreep wat ook dit beteekende.
Toen Christus werd gekruisigd, heerschte op aarde duisternis, maar ook gene zijde was er geen licht meer en het was of hemel en aarde vergingen. Bergen scheurden vaneen, donder en bliksem hoorde en zag men en de aarde beefde en trilde. Hij vatte Alcars hand in de zijne. Aan den rand van het plateau stonden

duizenden menschen tezamen en toen de aarde beefde en vaneen scheurde, begonnen de menschen te schreeuwen. Nu wisten zij dat Hij geen mensch was, maar Gods Zoon. De soldaten en beulen kozen het hazenpad. Menschen werden dood gedrukt en verpletterd en nog heerschte er duisternis. Had God Zijn Kind vergeten? Liet men Hem op het verschrikkelijkste oogenblik alleen? André begreep, want Alcar liet het hem voelen. Nu moest alles worden gegeven, nu werd er geofferd. Niet door andere krachten, maar op eigen krachten beleven.
Daarna hoorde hij spreken. Een zachte en reine stem hoorde hij zeggen: „Mijn God, Mijn God, hebt Gij mij verlaten?"
Toen eerst begreep André deze duisternis, waarvan men op aarde niets begreep. Dit was het laatste, dit waren de laatste krachten die de mensch kon geven. Men stond alleen voor het aller, allerlaatste oogenblik en dan besliste de mensch zelf. Dat was de bedoeling van God en was Gods heilige strenge wil. Ook Christus had dit moeten beleven, maar dit was ook voor den mensch, géén zou er aan ontkomen. Alles, alles, de diepste krachten waren verbruikt. Christus gaf zich over. Het is volbracht, hoorde hij in zich komen.
Daarna hoorde hij gezang en de duisternis week voor het gouden licht. De sferen herleefden en de menschen werden weer zichtbaar, maar de volmaakte Mensch was gestorven. In deze duisternis, voor menschenoogen afgesloten, was dit geschied. Ook dit begreep hij en voelde de diepe beteekenis van dit heilige stervensproces. Men had Hem vermoord en een zon van Liefde omgebracht. De mensch had zichzelf vervloekt, had zich aan het heiligste vergrepen.
André voelde dat hij in zijn eigen leven terugkeerde. Hij had dit bewust beleefd, gevoeld en begrepen. Geve God mij de kracht, zoo bad hij, om dit nimmer, nimmer meer te vergeten. Dan keek hij naar zijn leider en dankte hem innig, tranen vloeiden over zijn wangen. Dit zag men dus aan gene zijde en daar wist men dat dit zou geschieden.
„Christus wilde dit alleen doen, André, maar ook wij moeten

onzen strijd alleen beleven, geen mensch kan ons daarbij helpen. Dit is de les die de menschen hebben te leeren en wie niet wil zal dit toch moeten doen. God liet Hem, Zijn Kind in waarheid alleen. Toen de duisternis inviel begreep Christus, dat dit zijn aller, allerlaatste krachten zou eischen. Nu was het groote oogenblik gekomen. Voor dat moment komen wij allen te staan en dan moeten wij bewijzen geven wat of wij willen. God deed dit en toch, achter die duisternis zag God toe en waakte en Christus legde Zijn eigen bloemen aan de voeten van God, Zijn Vader in den Hemel. Deze bloemen die gekweekt waren door Zijn leed, gegroeid in Zijn heilig hart en ontwaakt door Zijn eigen leven, deze reine bloemen aanvaardde God en een gouden licht omstraalde het hoofd van Zijn Kind. Het is volbracht, maar dit is het einde van iedere ziel en wacht ons allen. Geen ontkomt hieraan, wij zullen ons zelf hebben te geven. Vroeg of laat zullen wij dat beleven.

En is dat niet de moeite waard? Kunnen wij onszelf niet voor dàt, wat wij zullen ontvangen, geven? Zie naar hen die aan deze zijde zijn, allen hebben dit reeds beleefd, of de poorten der lichtende sferen blijven voor ons gesloten. God vraagt alles, onze allerlaatste krachten en geen mensch, noch geest kan ons daarbij helpen. In het leven op aarde moeten de menschen beginnen. Iedere seconde staan zij voor het laatste oogenblik. Steeds vallen zij neer en smeeken zij om hen te helpen. Toch komt het steeds terug, want wij moeten verder, steeds verder en hooger, daarvoor gaf God ons die vele levens. Daarvoor is het leven op aarde en gaan wij van het eene in het andere leven over en leeren onszelf kennen.

Dan maken wij goed, André en leggen alles af wat verkeerd is. De heiligheid van dit alles, mijn zoon, heb je kunnen voelen. Wat Christus dus beleefde, zullen wij beleven en ontvangen. De hemel staat voor ons open, een langen weg hebben wij nog te volgen, toch komen wij eens daar aan en worden door hen die daar reeds zijn, ontvangen. Dan zegt Christus, „treedt binnen, mijn kinderen, ik dank u allen voor uw liefde."

Dan zijn wij tot God teruggekeerd en in het Al binnengetreden. Twee heilige problemen heb ik je duidelijk gemaakt, heb je met eigen oogen mogen aanschouwen en het derde probleem, mijn zoon, is ons Kerstfeest, dat steeds en steeds zal blijven, tot in alle eeuwigheid. Ook dit behoorde tot het verleden en je ziet, dat alles blijft, alles vast ligt.
Thans gaan wij heen, André en vervolgen onzen weg. Veel heb ik je nog duidelijk te maken en te toonen. Dit heilige heb je mogen beleven. Hier alleen is dàt te beleven en blijft eeuwig, ook al lost de aarde straks op en gaat de aarde tot de onzichtbare energie over. Dit beleeft ieder mensch wanneer zij het willen beleven en aan deze zijde zijn. Hier wordt de mensch bewust en leert hij zichzelf kennen."
Alcar daalde af en André volgde zijn leider in gedachten. Diep en heilig was weer alles wat hij had mogen beleven. Hoe dankbaar was hij, dit als aardsch mensch te hebben mogen ontvangen.
Hoe verschrikkelijk was dit, maar hoe machtig en verheven, hoe rein was het leven van Christus. Het was diep tragisch en het had hem overrompeld, maar toch had hij in het begin gedachten gevoeld die hem zeiden, dat hij dit al eens eerder had beleefd. Dadelijk toen deze gedachten in hem waren opgekomen had hij ze van zich afgeslingerd en ging zien en beleven. Nu echter keerden die gevoelens in hem terug. Ze waren als die, toen hij met Alcar door de straten van Jeruzalem wandelde. Ook nu zijn leider dien zelfden weg weer terug ging, voelde hij die gedachten in zich opkomen en ging hij alles weer herkennen.
Een rechtstreeksch antwoord had zijn leider hem hierop niet gegeven, wellicht zou ook dat komen. Het was alsof hij hier nooit weg was geweest en hier nog leefde, zoo duidelijk waren deze gevoelens. Toch zette hij ze van zich af, want hij wilde afwachten. Als hiervoor een antwoord noodig was, zou hij dit antwoord van Alcar ontvangen. Zijn leider liet hem niet met problemen rondwandelen.
Daar ginds, hij zou zelf den weg kunnen vinden, lag de hof van Gethsémané en daar de Olijfberg. Of was hij weer bezig Alcars

herinneringen op te vangen, nu zijn leider zich daarop instelde? Ook dat was mogelijk. Hij volgde Alcar op eenigen afstand. Dadelijk gingen zij de heilige stad verlaten, maar hij kon bijna niet heengaan, hij zou hier wel willen blijven. Hoe beefde hij nog van deze verschrikking. Waarom moest dat toch geschieden? Dit was nu twee duizend jaar geleden gebeurd en nog hield de mensch niet op. Zij bleven haten, bleven doorgaan met vervloeken. O, al deze geestelijke wezens, hoe voelden zij dit gebeuren! Allen waren innerlijk gebroken. Daar op Golgotha beleefden zij opnieuw het lijden en sterven van Christus. Het was niet weg, het bleef daar bewaard zooals iedere gedachte bewaard bleef die de mensch had uitgezonden. En dat was eenvoudig want alles lag vast en kon men aan deze zijde terug zien. Alcar had het hem op verschillende wijze getoond. Hij begreep nu alles, alleen nog niet dat hem Jeruzalem zoo bekend voorkwam. Zou hij zich dat niet hebben verbeeld? Een vreemd gevoel was het en toch zoo natuurlijk. Misschien kreeg hij daar nog eens antwoord op.
Alcar had de heilige stad reeds weer verlaten. Zijn leider ging verder en hij zou weer andere wonderen beleven. O, als de menschen op aarde zich dit toch eens zouden kunnen indenken. Hij leefde in het Hiernamaals en zag dit alles. Wanneer zij straks zouden sterven en hier aankomen, dan stonden zij voor hetzelfde probleem dat hij nu had beleefd. Hij had alles begrepen, want eerst had Alcar hem het wonderlijke aan gene zijde getoond en daarna had hij de werkelijkheid op aarde en aan deze zijde gezien. Hij hoorde dat de beulen de spijkers door Christus' handen sloegen en dacht dat hij op dat oogenblik zou sterven. Hij had gezien dat men Christus omhoog had getrokken en dat de beide andere moordenaars met Christus waren vermoord. Hoe verschrikkelijk waren de menschen uit dien tijd. Toch waren zij nu niet anders, zelfs nog gemeener dan toen. Hoe kon een mensch zich zoo vergeten. Er waren nog menschen die toezagen, dat Christus werd vermoord. Wie wilde dat nu zien?
Aan gene zijde waren er duizenden bezweken. Zij mediteerden en zouden dit beleven, maar zij bezweken aan al dat leed. Zij

zouden zich juist nu beter leeren kennen en daardoor anders gaan leven, om zich geestelijke liefde eigen te maken. Ook hij zou dat doen. Straks, als zijn einde kwam, wilde hij geestelijk bezit hebben. Hoe voelde hij de genade om dit aan de menschheid te mogen brengen. Welk een taak rustte op zijn schouders. Hij zou de verbinding met Alcar niet bezoedelen. Hoeveel moeite deed Alcar niet om de menschen te overtuigen? Dit alles wachtte hen als zij hier kwamen en op aarde zouden sterven.
Vaarwel, Jeruzalem, ik zal hier wel niet meer terugkeeren of ook ik moet eerst zijn gestorven. Dan zou hij zien bloemen te brengen, om die bloemen aan de voeten van Christus neer te leggen. O, hij begreep die bloemen zoo goed, hoe ze waren gegroeid. Als men zijn leven op aarde goed begreep en men leefde zooals God het wilde, dan had men al dien strijd te aanvaarden. Dan groeiden die bloemen vanzelf, men kweekte ze in zijn ziel op en door al dat leed straalden die bloemen. Wie het meest geleden had en dien strijd alleen had uitgestreden, had tevens de mooiste bloemen. Toen het duister werd was hij geschrokken. Ook dat had hij begrepen. De menschen kwamen eens voor het aller, allerlaatste oogenblik te staan en dan moest men toonen wat men wilde. De engelen hadden Christus willen helpen en steunen, doch Christus wees die hulp beslist af, alleen moest Gods heilig Kind dit verwerken. En dat was natuurlijk, als men wist dat de mensch een eigen wil had en alles, alles van God had ontvangen. Toen de duisternis intrad en het eveneens aan gene zijde donker werd, was het, alsof God Zijn eigen Kind had vergeten. Ook Christus voelde zich alleen en verlaten, toch was dit niet zoo, want daarachter waakte God. Dat was het allerlaatste oogenblik en dat is voor iedereen, want wij allen komen voor dat oogenblik te staan en moeten bewijzen wat of wij willen. Die duisternis is voor elkeen. Geen mensch, noch geest kan ons dan helpen. Geen vader noch moeder, dit moeten wij met onszelf uitmaken en beleven. Daar moeten wij doorheen, dat zijn de bewijzen die wij aan Gods voeten moeten neerleggen. Daarvoor was Christus gestorven en had Hij voor geleden. Wat Christus

had beleefd dat zouden ook wij beleven, daaraan te ontkomen was niet mogelijk. Maar die duisternis was verschrikkelijk en toch, daar achter was God. Dat was dus de bedoeling van God geweest, God vroeg alles en dan eerst groeiden die hartebloemen en zouden die bloemen stralen. Dan eerst mocht men die aan de voeten van Christus neerleggen en Gods heilig Kind zou ons niet wegsturen, maar ze in dankbaarheid aanvaarden.
Hij hoorde als het ware in zich zeggen: „Hoe heb ik geleden? Was dit niet voor al mijn kinderen? Vroeg Mijn Vader in den Hemel niet alles, ook het aller, allerlaatste van mij?" André was overtuigd dat het zoo moest. Wie zijn geliefden op aarde verloor en dit aanvaardde, kon bloemen gaan kweeken, als hij zich geheel kon overgeven. Wie het liefste verloor dat hij bezat en toch dankbaar was, kweekte van die licht uitstralende bloemen en die werden aanvaard. De engelen brachten van die bloemen in alle soorten en dat was zoo wonderbaarlijk, zoo iets hemelsch, dat hij nog niet had gezien. Toch was dit ook voor de menschen op aarde, want daar moest men trachten alles te aanvaarden.
Hoe schoon was toch de dood. Hoe kende hij nu den dood. Toch lachte men hem op aarde uit en was hij een fantast, maar eens zouden die lachers al dat gelach terug moeten nemen, wanneer zij voor dat allerlaatste probleem stonden en van de aarde werden weggerukt. Dan lachten zij niet meer en rilden en beefden zij van de werkelijkheid. Neen, hier zouden zij niet meer kunnen lachen, zij zouden neervallen en om hulp vragen en dankbaar zijn dat men met hen sprak. Toch zouden ook zij worden geholpen en wel door de liefdegeesten die bloemen kweekten, om die eens aan Gods Kind te schenken. Door anderen te helpen kweekten zij bloemen en hoe waren deze natuurwonderen? Ze straalden, hij had dit kunnen waarnemen. Hij was zoo dankbaar dat hij dit grootsche gebeuren had mogen beleven en zou daar altijd dankbaar voor blijven.
Jeruzalem lag nu achter hem en hij riep die oude stad nogmaals een vaarwel toe. Als ik op aarde ben gestorven kom ik terug. Alcar zag hem aan en zeide: „Toch komen wij op deze reis hier

nog eenmaal terug, André. Dan heb ik je een wonder duidelijk te maken en ook daarmede ga ik je verbinden. Dat houdt echter met de wedergeboorte op aarde verband, doch ook dat moet je beleven. Ook dat wonder ligt vast en is voor ons een groote genade. Je zult het zien en dankbaar zijn, dat dit ons is gegeven. Ik heb je echter eerst andere toestanden duidelijk te maken en daarna keeren wij hier terug."

„U bedoelt op Golgotha, Alcar?"

„Ja, André, waar wij zooeven waren."

Wat zou dit weer hebben te beteekenen, dacht hij. Het waren allemaal geestelijke raadsels voor hem en al die raadsels losten voor hem op en maakte Alcar hem duidelijk. Vreemd, dacht hij, nogmaals hier terug? Was daar nog meer te beleven? Hij werd er stil van en wachtte af. Dan dacht hij aan Alcars vriend en vroeg: „Wat is er van uw kind geworden, Alcar?"

„Van hier trad hij het leven aan onze zijde binnen. Daar beleefde hij het verrottingsproces en toen hij ook dat had beleefd en de jaren in de stilte, die hij op aarde had moeten doorbrengen, om waren, nam de wereld van het onbewuste ook deze ziel op en wachtte hij op een nieuwe geboorte."

„Hebt u hem daarna niet meer gezien, Alcar?"

„Niet voor mijn laatste aardsche leven, in Engeland.

Tusschen Jeruzalem en zijn laatste aardsche leven liggen vele andere levens. Ik heb hem in al die eeuwen niet meer ontmoet, doch in de sferen heb ik zijn levens kunnen volgen. Toen hij weer werd geboren daalde hij in het moederlichaam af en stierf op jeugdigen leeftijd. Deze vroege overgangen hebben steeds een geestelijke en natuurlijke beteekenis. Dat is meestal omdat de ziel zich het kinderlijke gevoel eigen moet maken en voor het moederlichaam, omdat wij daarin bewust moeten worden en dit voor de ontwikkeling noodig is. Op jeugdigen leeftijd ging hij toen over en daarna trad hij opnieuw in het moederkleed en behaalde een hoogen ouderdom. Dit geschiedde eenige malen achtereen en toen hij dit had beleefd, aanvaardde hij zijn eigenlijke afstemming, die ons van den eersten graad af is toegewezen. Je

ziet dus, dat de ziel zich beide organismen eigen moet maken en dat is om te ontwaken, want wij zouden niet kunnen ontwaken, wanneer wij het scheppingsplan niet bewust konden beleven.
Dan zie ik hem terug in Memphis en dat was in dien tijd toen Lantos zijn geliefde leerde kennen en was hij de broer van Marianne. Ik kan echter al die levens niet volgen, mij gaat het om je alleen een beeld te geven hoe alles is en dat menschen op aarde elkander meermalen zullen en moeten ontmoeten. Eens zullen zij dit aan onze zijde zien.
Daarna leefde hij in het Westen en keerde daar eenige malen terug. Daar werd hij tweemaal geboren en beide levens in het mannelijke kleed. Ik zou daarvan veel kunnen vertellen, want velen uit dien tijd zijn ook nu op aarde en ik zou je met hen kunnen verbinden. Ik zou je met zijn vaders en moeders, zusters en broeders kunnen verbinden, maar vooral, je deze levens duidelijk kunnen maken."
„Is dat niet mogelijk, Alcar?"
„Neen, mijn zoon, dat wordt teveel en op aarde zal men dit alles niet aanvaarden."
„Hè, wat jamer. Zijn er menschen op aarde, Alcar, die ook ik in andere levens heb gekend?"
„Ja, André, zeer velen zijn er thans op aarde. Ik zou je wonderen kunnen toonen en toch kan ik op al die wonderen niet dieper ingaan. Eenige daarvan zal ik je straks duidelijk maken. Ik zou je zelfs je eigen moeder uit het verleden, die ook nu op aarde is en waarmede je niets hebt uit te staan, kunnen aanwijzen. Dit is de heilige waarheid, doch ongeloofelijk voor hen die hiervan niets weten en dit tevens niet kunnen aanvaarden. Ik zie en weet dat zij op aarde is en velen uit dien tijd, waarin mijn vriend en al die anderen hebben geleefd, dat was in Frankrijk."
„Wat wonderbaarlijk is dat, Alcar."
„Ja, het is wonderbaarlijk en toch gaan de menschen daar niet op in en vinden het belachelijk, omdat zij er niets meer van weten."
„Hoe is het mogelijk, mijn eigen moeder uit dien tijd in een ander land, een andere taal, andere vrienden en kennissen en wellicht

zusters en broeders. Het is haast niet te aanvaarden, Alcar, doch ik heb u in alles kunnen volgen. En wanneer gaat u van mijn eigen levens vertellen?"
Alcar keek naar zijn instrument en zeide: „Op het allerlaatste oogenblik van deze reis zal ik je vele levens duidelijk maken. Heb dus nog wat geduld."
„Ik ben heel gelukkig, Alcar en zal afwachten. Maar wat deed uw vriend, Alcar, ik bedoel in die andere levens?"
„In het eerste leven, in het Westen dan, trachtte hij zich kunst eigen te maken, doch daarin bracht hij het niet ver. In het volgende leven ging hij in dienst en werd officier, waarin hij werd afgemaakt. Daarna keerde hij opnieuw in een ander leven terug en werd hij een geleerde. Nog kent men zijn naam en ook dien zou ik kunnen noemen."
„Wat zijn dat toch allemaal wonderen, Alcar. Hoeveel vaders, moeders, zusters en broeders hebben wij dan niet gehad?"
„Duizenden, mijn zoon en kan het anders? Is dat zoo vreemd, wanneer wij weten dat wij steeds en steeds weer terug moeten en dat dit reeds billioenen jaren bezig is? Kunnen wij dat dan niet aanvaarden? De menschen struikelen over den dood, maar als zij allen geestelijk gaan schouwen, dat is wanneer zij het leven aan ons zijde binnentreden, dan zien zij in hun eigen levens en moeten zij aanvaarden. Ik heb je reeds vele malen gevraagd, kunnen wij als God worden in dat éene kleine aardsche leven, waarin wij niets anders bereikten dan hartstocht en vernietiging? Vraag dit eens aan jezelf en laten de menschen op aarde zich dat eens afvragen. Dan zullen zij zeggen dat dit onmogelijk kan. Wat heeft God dan met de schepping bedoeld en schiep God al dat leed en die menschelijke ellende? Wij weten echter nu dat wij het zelf zijn en niet God. Wij weten, ik heb je dat nu en op onze vorige tochten toch duidelijk bewezen, dat wij ons in al die levens hebben vergeten. Dus door onze eigen schuld zijn wij in dezen toestand gekomen en daarmede heeft God niets uit te staan. Voel nu al die aardsche ellende eens aan en toch denken de menschen niet verder. Zij dalen niet in zichzelf af, durven dat niet,

omdat zij angstig zijn. Toch kunnen zij dit niet gelooven, kunnen zij niet aanvaarden, omdat het zoo ongeloofelijk is en zij van de schepping niets af weten."

„Maar ik begrijp niet, Alcar, u zeide dat de geleerden op aarde van het embryonale leven af weten, kunnen zij zich dat verdere leven, dat volgt en volgen moet, dan niet indenken? Wij hadden dan toch moeten sterven? Hoe verklaren zij dan het volmaakte menschelijke wezen? Is dat embryo ineens volgroeid? Was de mensch ineens gereed? Ik begrijp dat niet. Daarin ligt toch een groot en diep probleem?"

„Dat zijn allemaal vragen André, duidelijke vragen, doch zij zijn nog niet zoo ver. Helaas, neen, zij denken en voelen niet dat dit een dood punt is. Maar ik zeide je reeds, zij voelen en denken dat er een tweede schepping tot stand is gekomen, doch ook daarvan weten zij niets en daartegen loopen zij zich te pletter."

„Wat moet het voor een geleerde toch wonderbaarlijk zijn, wanneer hij deze wonderen kent en deze gaat voelen. Hoe groot zou mijn geluk zijn wanneer ik dit als geleerde zou mogen weten. Ik begrijp die menschen niet, ik kan mij niet indenken dat zij dit niet voelen. Hoe natuurlijk is alles wat u mij toonde en duidelijk maakte. In één leven bereiken wij niets, brachten wij anderen om of doen andere dingen en toch kunnen zij dit niet aanvaarden?"

„Neen, mijn zoon, alles is te diep, te ongeloofelijk voor hen."

„Er zijn zelfs genoeg spiritualisten, Alcar, die eveneens niet kunnen gelooven en van wedergeboorte niets willen weten. Voor hen is dit alles wartaal, fantasie en bedrog. Er is geen reïncarnatie zeggen al deze menschen. Ik weet nu hoe bekrompen al deze toch zoo gevoelige menschen zijn. Ik weet dit eerst nu en weet tevens dat ik dit wonderbaarlijke alleen moet verwerken. Maar het is o, zoo jammer, zoo verdrietig, ook deze menschen zoo te hooren spreken."

„Ik weet het, André, maar wacht nog wat en heb geduld, van deze zijde af werkt men thans op de menschheid in en iedere geest en leider van beteekenis vertelt hun van hun duizenden levens

en van hun eigen grijze verleden. Op de geheele aarde waar spiritualisten leven, wordt nu van de wedergeboorte verteld en straks, over eenige honderden jaren, weten zij daarvan en dan eerst aanvaarden zij ons. Ik vertel hun nu van geestelijke wonderen, ik mag en kan van geestelijke wetten en wonderen vertellen, want als ik dat niet mocht, geloof mij, ik zou geen woord hebben kunnen spreken. Ik zou mijn eigen innerlijke leven en geestelijke afstemming bezoedelen en tot de leugenaars behooren en deze menschen leven in de duisternis. Mijn sfeer is de vijfde aan deze zijde en je weet waar ik leef, je kent mij als mensch en als geest. Wat ik je thans duidelijk heb mogen maken en wij aan de aarde brengen, is wonderbaarlijk, het gaat boven hun vermogen en innerlijk bezit, maar alles is de heilige waarheid, God weet dat ik dit alles heb beleefd. Doch vele anderen zullen ons zeer dankbaar zijn, André, hiervan op aarde reeds te mogen lezen en zich deze krachten eigen te kunnen maken. God gaf ons die verschillende levens, al die mogelijkheden, want hoe zouden wij anders uit al die ellende kunnen geraken? Hoe zouden wij dat in één leven goed kunnen maken? Ik heb je de duisternis getoond om je duidelijk te laten zien, dat de wedergeboorte moet geschieden, of anders zouden de menschen die daar tusschen spleten en in holen leven en daar reeds duizenden jaren zijn, nimmer verder komen. In honderden andere toestanden eveneens en toch, wat zullen zij op aarde van dit alles zeggen? Ik weet het reeds, André, want wij weten van tevoren wat wij kunnen en zullen bereiken. Als priesters en theologen, geleerden en zelfs spiritualisten, die toch gevoel in zich dragen, dit niet eens voelen, wat zullen zij dan zeggen die van een eeuwig leven, niets, niets weten? Ja, mijn zoon, het is droevig en verdrietig, maar ik zeide je, eens komt die tijd en dan zullen al die geestelijken en vooral de spiritualisten die ons nu niet aanvaarden, ons begrijpen."

„Maar wat begrijpen zij dan, Alcar? Denken deze menschen dat er daarvòòr geen dood is geweest en zij maar één keer op aarde leven?"

„Zoo is het, André, zij komen niet verder. Van wedergeboorte weten zij niets, maar het is voor ons een groote genade en beleeft iedereen. Wij allen die hier leven, hebben dit in de vierde sfeer leeren kennen.”

„Waar bent u heengegaan na Jeruzalem, Alcar?”

„Ik werd daarna in Italië geboren en keerde daar tweemaal terug. Het eerste leven eindigde daar door een stuk steen, want ik wilde mij de beeldende kunst eigen maken. Nogmaals keerde ik daar terug en bereikte een hoogen leeftijd. Toen werd ik in het verre Oosten geboren waarvan nog één leven in het moederlichaam. Daarna keerde ik naar het Zuiden terug en toen ik overging, trad ik het Hiernamaals binnen. Nu kon ik niet meer terugkeeren. Aan de grens van het schemerland, daar waar Gerhard binnentrad, ontwaakte ook ik en werd ik van mijn eeuwig leven overtuigd. Ik had mijn carma beleefd. Hierover ga ik straks verder als ik zoo ver ben. Ik zal je duidelijk maken hoe ik de eerste sfeer, wat je reeds weet, bereikte, hoewel ik jezelf daarvan nog niets heb verteld. Ik zeide je reeds, dat mijn vriend in Frankrijk leefde en daar in dat leven een geleerde was. Dan keerde hij opnieuw daar terug, werd in dat leven vernietigd om opnieuw te worden geboren. Zijn laatste leven was dat in Engeland, waar ik hem ontmoette toen ik kunstenaar was. Ook in dat leven was hij een geleerde, ik heb je daarvan verteld.

Ik heb je nu vele levens duidelijk gemaakt, waardoor je een beeld van mijn vriend en van mij hebt ontvangen. Het gaat mij echter alleen, om de menschheid op aarde een beeld te geven, hoe alles is geschied en dat iedere ziel dit moet beleven. Wanneer zij dit alles weten, zullen zij anders gaan leven. Wij willen hen van hun eeuwig voortgaan overtuigen, verder van hun carma, van oorzaak en gevolg, maar vooral dat wij goddelijk zijn en het Al moeten bereiken.

In dit alles is niets vreemds, hoe onwaarschijnlijk vele menschelijke toestanden ook zijn. Het is een lange weg die door het heelal slingert. Ik heb je dit alles duidelijk mogen maken, omdat de aarde geestelijk voedsel noodig heeft en wij hen voor algeheelen

ondergang willen behoeden. Wie ons volgt, dient, dient zichzelf en anderen, ontvangt daarvoor zijn geestelijk geluk. Wie aanvaardt beleeft zijn eigen carma, gaat hooger en hooger om eens de sferen van licht binnen te gaan. En dit alles is geen verdichtsel, geen romantiek, het is de heilige waarheid en werkelijkheid en die heb ik je duidelijk mogen maken. Ik heb dit beleefd, André en allen die op aarde zijn zullen dit alles beleven. Hierover heb ik niets meer te zeggen; wij gaan thans verder."

De vierde Cosmische mentaliteit.

„Waar gaat u thans heen, Alcar?"

„Ik ga nu op den vierden cosmischen graad over. Onderweg daarheen ga ik je echter met andere toestanden verbinden, doch mijn doel is de vierde cosmische graad. Ik heb je beloofd je daarmede te verbinden."

„Gaat u op die planeet over, Alcar?"

„Je bedoelt zooals op al die andere planeten die wij gingen bezoeken?"

„Ja, Alcar, dat bedoel ik."

„Neen, mijn zoon, dat is daar niet mogelijk en dat zal ik je straks duidelijk maken. Maar toch zul je een duidelijk beeld ontvangen hoe het leven daar is en in welken toestand zij daar leven."

„U zeide dat die planeten tot een ander zonnestelsel behooren?"

„Ja, André. Duizenden planeten staan millioenen lichtjaren ver van de aarde verwijderd, doch al die planeten zijn van de aarde af niet waar te nemen."

„Hoe is dat op aarde te berekenen, Alcar?"

„Er zijn er velen die hun uitstraling en innerlijk licht rondom en naar de aarde uitzenden en dat uitgezonden licht, afgelegd in één jaar, berekent men op aarde en dan zien wij getallen die niet meer zijn uit te spreken. Dat noemen de geleerden lichtjaren."

„Is dat van de aarde af vast te stellen?"

„Zij benaderen de werkelijkheid, doch dit zuiver te kunnen vaststellen is niet mogelijk."

„Is dat van al die planeten niet mogelijk, Alcar?"

„Bij sommige kunnen zij dat berekenen, André. Maar nu moet je eens luisteren. Wij zijn thans in den geestelijken of onzichtbaren cosmos. Je ziet en hebt alles waargenomen uit onze eigen wereld, ons Hiernamaals dus. Wil ik nu tot de stoffelijke wereld overgaan, dan moet ik mij daarmede verbinden en zien wij het universum zooals men dat van de aarde ziet. Je ziet duidelijk dat er geen sterren en planeten zijn, omdat wij tot den onzichtbaren cosmos behooren, doch daarin een bewustzijnstoestand hebben bereikt. Is je dat duidelijk, André?"
„Ja, Alcar, ik heb dit alles kunnen volgen."
„Maar ik ga nu op het stoffelijke universum over. Je voelt dus en dit weet je reeds lang, dat wij een stoffelijken en een geestelijken cosmos kennen en dat wij menschen, zoo ook de dierenwereld, kortom alles wat leeft, daartoe behooren. Wat wij in het universum hebben waargenomen, is ook in ons aanwezig. Ons innerlijke leven is de onzichtbare cosmos, ons stoffelijke organisme is de stoffelijke cosmos, beide maken deel uit van dit allesomvattende, dat God is. Mijn innerlijke leven als mensch behoort dus tot den onzichtbaren cosmos, is ons Hiernamaals en zijn de bestaanswerelden voor den geestelijken mensch. Nu heb ik de vijfde sfeer bereikt, maar mijn sfeer behoort tot den derden cosmischen graad, evenals de twee sferen die boven de mijne liggen daartoe behooren. Eerst daarna, ik heb je dat verteld en duidelijk gemaakt, ga ik in de mentale gebieden over en wordt ik door den vierden graad, de eerste overgangsplaneten dan, aangetrokken. Dat alles ligt boven mijn vermogen en geestelijk bezit. En wat ik aan deze zijde niet bezit, of aan liefde niet draag en niet eigen heb gemaakt, daarvan weet ik niets af. Een meester nu, die de zevende sfeer heeft bereikt, is in verbinding met den vierden graad. Straks wordt dit wezen, wanneer zijn taak in de zevende sfeer voorbij en volbracht is, door die planeten aangetrokken en daalt het zieleleven dus in de mentale gebieden af, wat voor ons de wereld van het onbewuste is. De aarde houdt het zieleleven gevangen en laat eerst dan het zieleleven geheel vrij, ik heb je dat duidelijk gemaakt, wanneer wij

op aarde den hoogsten stoffelijken graad hebben bereikt. Dan zijn wij echter nog niet vrij, want dan trekt, zooals je weet, ons eigen innerlijk ons terug en moeten wij goed maken, wat wij eens in vele levens hebben misdaan.
Als een meester dus zoo ver is, dan is het tevens mogelijk voor hem, anderen iets van zijn kunde en wijsheid te geven en ons van dat wat hij bezit en kent, te schenken. Want hij, deze meester, is reeds met den vierden graad in verbinding. Die vierde cosmische graad is in hem, hij is gereed, voelt wat men daar voelt, omdat al die wezens in zijn eigen sfeer zijn geweest en daar hebben geleefd. Was dit niet mogelijk voor hem, dan was er nooit een pyramide van Gizeh op aarde geboren, omdat er geen wezens waren die deze berichten hadden kunnen ontvangen. Doch wij weten dat het geheele universum bewoond is, niet alleen stoffelijk, maar vooral geestelijk. Astrale werelden zijn er geboren, sfeer en sfeer kwam tot stand en werd bewoond. Het ontstaan van het heelal is aan de meesters getoond, een duidelijk beeld van de ontwikkeling van die planeten hebben de meesters ontvangen. Omdat dit nu mogelijk is, André en anderen die daarvoor open staan zoo ver zijn gekomen en dit begrijpen, kan ik je thans met den vierden graad verbinden, omdat ik door de meesters word verbonden. Dit behoort bij mijn werk en is mijn taak, of het zou ook mij niet worden gegeven. Ik sta dus steeds en ook thans onder de leiding van de meesters en zij geven mij die krachten, waardoor ik jou kan verbinden. Begrijp je wat ik bedoel?"
„Ja, Alcar."
„Dan begrijp je ook, dat, nu wij steeds verder gaan, wij aanstonds geen aarde, geen sterren, niets van dat wat tot het uitspansel en den derden cosmischen graad behoort en van de aarde af te zien is, meer kunnen waarnemen. Hoe verder wij nu komen, hoe donkerder het wordt en al gaan wij links of rechts, omhoog of omlaag, het doet er niet toe, want er is geen afstand, geen hooger, geen rechts of links, er is alleen ruimte en die ruimte dijt uit. Er is geen begin en geen einde, er is alleen leven. Straks dus

zie je alleen duisternis, omdat wij naar een ander zonnestelsel gaan. Dat zonnestelsel, ik zeide je reeds, is niet meer van de aarde te zien en zullen zij nimmer leeren kennen, omdat dit de vierde cosmische graad en mentaliteit is."
„Wat geweldig is dit nu weer, Alcar."
„Het is grootsch, André. Dat is het uitdijende heelal. Op aarde weet men daarvan af en men geeft toe dat zij niet de eenige bewoners kunnen zijn in dit machtige geheel. Zij weten dat het heelal uitdijt, dat er geen einde is en dat er meer zonnestelsels zijn dan die, waarbij de planeet aarde behoort. Dus niet alleen dat zij al die planeten niet meer kunnen zien, doch tevens geen zon, die toch een lichtgevende vuurbol is en de aarde verwarmt. Alles lost straks op, omdat wij in een ander deel van het heelal komen. Van een ander deel of gedeelte mag en kan ik niet spreken, omdat, ik zeide het reeds, er geen midden, geen links of rechts of hoogte of laagte is. Er is alleen ruimte en leven en al dat machtige is God."
„Het wordt reeds duister, Alcar."
„Ja, dat zie ik, André. Daardoor krijgen wij weer een ander beeld en dat verbindt ons weer met de schepping, maar nu met het begin, toen er dus nog niets was. Hoe verder wij gaan, hoe duisterder het wordt. Zóó duister zal het worden, als je in den tempel der ziel hebt waargenomen. De stilte die je aanstonds zult voelen is niet meer te beschrijven. Dit kan men alleen voelen, maar stoffelijke wezens kunnen dit niet voelen, want zij zouden bezwijken. Hier zouden geen menschen kunnen leven. Wanneer, ook dat heb ik je op onze eerste reis duidelijk gemaakt, de mensch zich buiten zijn eigen dampkring begeeft, stikt hij, of spat zijn organisme uiteen. Hier zijn andere wetten en krachten die heerschen en alles wat hier niet toe behoort gaat ten onder. Hier komt niemand, het is een overgangs-toestand en die toestand is een astrale wereld, toch zweven daarin duizenden planeten. Het is dus mogelijk, mijn zoon, hoe onbegrijpelijk dit ook is, dat wij reeds door andere planeten zijn gegaan, maar al die lichamen zijn voor mij onzichtbaar, ook al zouden zij stoffelijk

zijn. Ik zie dus niet alleen den geestelijken hoogeren toestand niet meer, doch tevens ligt de stoffelijke cosmos niet meer in mijn bereik."
„Hoe diep is dit, Alcar."
„Ja, André, dat is het en als je die macht en kracht goed voelt, dan begrijp je dat men op aarde van den vierden graad niet spoedig iets zal hooren, omdat die planeet te ver van de aarde is verwijderd. Die andere planeten waarbij de aarde behoort en die een plaats in het uitspansel innemen, hebben geen menschelijk bewustzijn, daar leven menschen die van goed noch kwaad iets afweten. Die menschen kunnen de aarde geen berichten toezenden, zij zijn levend dood en moeten nog ontwaken. Want dacht je niet dat, als er op die andere planeten menschen leefden die een hoogere bestaanswereld hadden bereikt, zij niet zouden trachten een verbinding met de aarde tot stand te brengen? Wanneer zij verder waren en meer gevoel bezaten dan de menschen op aarde aan gevoel bezitten, zouden zij dan niet verlangend zijn hun op aarde te zeggen, wij leven, wij zijn menschen zooals gij? Ik weet het, geloof mij, zij zouden zich dit afvragen en zouden reeds lang getracht hebben met de planeet aarde in verbinding te komen. Maar in al die billioenen jaren is dat nog niet geschied. Zij, die op al die planeten, die men in ons zonnestelsel vindt, leven, zijn levend dood. Zij zijn arm aan gevoel en moeten naar de aarde om zich gevoel eigen te maken. Zij moeten menschelijk bewust worden. Men denkt op aarde dat daar menschen leven die verder zijn dan zij, maar er leven menschen zooals die voorhistorische wezens, die wij hebben leeren kennen. Ook zij hebben geen gevoel, zijn levend dood en moeten nog ontwaken. Maar de menschen van die andere planeten van den vierden cosmischen graad, die kunnen de aarde bereiken, doch nu ligt hier tusschen een kloof en die kloof is de dood. Zoolang men op aarde een eeuwig voortgaan niet kan aanvaarden, zullen zij die diepe gevoelens van den cosmisch bewusten mensch niet verstaan en spreekt ook dit volmaakte menschenkind voor hen wartaal. De geleerden, ik heb je daarvan verteld, zullen er nooit komen, wan-

neer zij niet onze wereld en alles wat wij te zeggen hebben aanvaarden, dat wij van de geleerden aan deze zijde, de meesters in de zevende sfeer die het universum als derden graad innerlijk dragen en bezitten, ontvangen. Maar de mensch leeft en weet niets van dood en leven, wil er niets van weten en gaat ten onder. De dood brengt hen in opstand en zij zeggen en roepen waarom en waarvoor? Je begrijpt dus wel dat de menschen der aarde deze stilte niet kunnen voelen, dat zij zouden bezwijken. Wanneer zij hier konden zijn, zouden zij schreien van angst omdat zij dachten dood te zullen gaan.
Zie, mijn zoon, weer zijn wij verder gekomen. Zoo was het voor de schepping, André. Toch dringen links en rechts lichtschijnsels door en dat zwakke licht is nog steeds van het zonnestelsel waartoe de aarde behoort. Doch wij gaan verder en verder en zoo zul je aanstonds niets meer kunnen waarnemen. Een ongeloofelijke stilte zul je dan voelen.
Zie, André, de duisternis treedt nu in."
André zag niets meer. Ook zijn leider was onzichtbaar voor hem. In deze diepe stilte en duisternis kwam hij tot zichzelf. Mijn God, dacht hij, hoe machtig is alles. Dan zeide Alcar tot hem:
„Voel je deze stilte, mijn zoon?"
„Ja, Alcar."
„Zoo was het voor de schepping, André. Uit deze duisternis is alles geboren. God openbaarde zich. Wij zien niets, doch kunnen nu alleen voelen. Heilig is alles, ook deze duisternis en deze stilte. Toch zullen nu aanstonds lichtschijnselen doordringen en dat zwakke licht is van het zonnestelsel waartoe de aarde niet meer behoort. Doch het beeld dat wij dan waarnemen, is als het eerste lichtschijnsel dat je in den tempel der ziel hebt waargenomen, maar hier beteekent het dat wij een ander zonnestelsel naderen. Je ziet, André, de duisternis lost reeds op. Straks wordt het weer lichter en dan naderen wij meer en meer den vierden cosmischen graad. Op den dag, als je van dag kunt spreken, is er diepe, zeer diepe duisternis, omdat hier geen zonnestelsel is. En dan te weten, dat er duizenden zonnestelsels in het universum zijn!

Toch zien wij dus leegten, zien wij duisternis. Van den eenen graad gaan wij in den andere over. De eene graad is voor den andere verborgen en onzichtbaar. Dat is het geheele universum waarvan wij allen niets weten en dat alleen God kent. Duisternis, André, niets dan duisternis. Is het niet alsof God tot ons spreekt? Hoor mijn stem, hoe ze klinkt, hoe ver ze gaat, hoe diep en machtig alles is. Je denkt dat er geen einde komt en toch komt er straks licht. Licht van een zon, die vele planeten bestraalt, waaronder wij als hoofdplaneet den vierden graad kennen.
Nu zijn wij vele en vele lichtjaren van de aarde verwijderd. Men zal ons op aarde niet kunnen gelooven, maar dat is niet noodig. Als ik bereik dat zij den dood leeren kennen ben ik tevreden, meer verlang ik niet.
Kijk, André, het wordt iets lichter. Alles is daar ook anders. Men heeft daar een anderen dampkring, omdat het stoffelijke organisme anders is dan het aardsche stofkleed. Het aardsche organisme is grof in vergelijking met dat van hen. De mensch op aarde is een scheppingswonder, maar daar is de mensch doorschijnend en is hij als een geestelijk wezen uit de vierde sfeer aan deze zijde. Je weet hoe zij daar stralen, doch dat is hun geesteskleed, maar op deze planeet is het stofkleed als de innerlijke uitstraling van de vierde sfeer. Denk je dat nu eens in. In een kleed te mogen leven en in een leven te zijn waar geluk, liefde en reinheid is en alles je toelacht. Waar menschen zijn zooals wij de meesters van de zevende sfeer kennen. De meesters uit den zevenden Hemel en allen die met hen daar leven, komen op den laagsten stoffelijken graad aan en beginnen dan aan hun eerste leven. Ook daar dus kent men een hoogsten stoffelijken graad van het lichaam, doch daar is geen zwart en geen bruin meer en zijn de dierlijke graden beleefd. Dat is voor de aarde, dat is voor al die andere planeten die men van de aarde af ziet. Zie, André, een schemering treedt er nu in. Het is alsof de dag nadert. Dit heeft een beteekenis. Ook daar kent men dag en nacht. Ik kan in eenige seconden daar zijn, want voor ons is er geen af-

stand en Meester Cesarino zal mij leiden, door hem zullen wij dit beleven. Het licht wordt krachtiger en dat is het teeken dat wij in een ander zonnestelsel komen. Nu lost tevens die ontzaglijke stilte op, want ook het licht is in beweging, is energie, al zullen wij dat niet voelen. Alles is beweging. In die diepe duisternis voelt men dus de goddelijke stilte. Stel je daar meer op in, dan zul je nu voelen dat die stilte er niet meer is."
André deed wat Alcar zeide en voelde nu een andere stilte dan zooeven. „Wat is dat wonderlijk, Alcar."
„Deze schemering is reeds beweging en die beweging is kracht en werking en die werking overheerscht reeds deze diepe stilte. En daarin liggen vele geheimen. Wanneer men eenmaal op aarde zoo ver is dat zij het zonnelicht weten te benutten, dan staan zij voor duizenden mogelijkheden. In dit licht, het zonnelicht dan, liggen vele vindingen, want die werking is ontzagwekkend. Zij zijn op aarde nog niet zoo ver, dat zij deze krachten aan den cosmos weten te onttrekken, maar eens zullen er uitvinders op aarde worden geboren die dit wonder ontdekken. Maar het is nog zoo ver niet en het zal nog duizenden jaren duren. De uitvindingen die zij tot nu toe hebben gedaan, zijn niets in vergelijking met wat in den cosmos aanwezig is. Op den vierden graad is men verder. Op aarde kunnen zij die hoogte en diepte niet bereiken, omdat de stoffelijke toestand van het menschelijke organisme daar niet op berekend is. Zij komen dus niet verder dan hun eigen cosmische afstemming is.
Toch zullen zij zich eens op het zonnelicht gaan instellen en trachten die energie bruikbaar te maken. Het is nu, ik zeide dat reeds, de eeuw van technische wonderen, toch bereiken zij maar een gedeelte van alles wat in het heelal aanwezig is. Vergeet niet dat het zonnelicht energie is en van zoo'n geweldige kracht en sterkte, waarvan men zich geen denkbeeld kan vormen. Er zijn reeds geleerden die zich daarop instellen, doch om iets te kunnen bereiken, is nog niet mogelijk, omdat deze geleerden een andere innerlijke afstemming moeten bezitten en zij zich geestelijk moeten gaan instellen, dus dieper moeten voelen dan zij

thans doen. Alles houdt verband met hun innerlijke leven en daarnaar stellen zij vast en voelen de werking van al deze geheimen. Nu zal ik je een ander wonder laten beleven, dan weet je waarin wij ons bevinden."

André voelde plotseling dat hem een diepe slaap overviel. Toch bleef hij zich bewust van alles en vroeg: „Wat is dat, Alcar, ik zou in slaap vallen."

„Dat is, dat wij ons in de mentale gebieden bevinden. Ik liet je even op eigen krachten voortgaan en omdat ik mij niet meer concentreerde viel je onmiddellijk in slaap. Dan treedt de bewusteloosheid in en weet je niets meer. Ook ik sta onder deze werking, maar de meester helpt mij. Ik houd voortdurend mijn gedachten daarop geconcentreerd of ook ik zou in slaap vallen. Wij gaan dus thans door de mentale gebieden van den vierden cosmischen graad. Maar er zijn meer wonderen en ook die zul je voelen en beleven. Let op, André.

Je beleeft thans dat alles één is en inéén is. Ik heb je vele malen op deze wijze verbonden, doch thans is dit nog grooter en machtiger. Je weet dat wij naar een ander zonnestelsel gaan en een andere planeet zullen bezoeken. Al kunnen wij daarin niet leven, toch kunnen wij waarnemen, maar meer ook niet. Hier echter is tevens ons Hiernamaals, maar ook de hel en de astrale dierenwereld, toch zijn wij ver, heel ver in gevoel van de aarde en het Hiernamaals waarin ik leef, verwijderd. Voel je wat ik bedoel?"

„Ja, Alcar, het is haast niet te gelooven."

„Ik zal het je toonen, mijn zoon. Nu eerst zul je een duidelijk beeld krijgen, wat in ons en om ons leeft en waarvan men op aarde niets weet. Kijk, nu ga ik mij allereerst met de hel, de diepste duisternis in ons eigen leven, verbinden. Wij zijn daar reeds geweest, je hebt daar al die demonen gezien en ook het land van haat is je bekend. Ik heb je dat duidelijk gemaakt. Doch waar het mij nu om gaat is dit. Ik ga mij verbinden, André, welnu, zie daar de duisternis, de hel in het leven na den aardschen dood."

Op hetzelfde oogenblik ging André waarnemen. Mijn God, riep

hij uit, hoe kan het! Deze wereld veranderde. Hij zag de duisternis, de hel die hij op zijn reizen met Alcar had gezien en waar de demonen leefden. Ook zag hij die holen en krotten voor zich, waarin menschen leefden. Hoe is het mogelijk, dacht hij en hij verwonderde zich dat hij dit alles zoo goed begreep. „Ik begrijp wat u bedoelt Alcar. Is dit op één na de laagste sfeer in de duisternis?"

„Ja, heel goed, daar zijn wij reeds geweest. Doch hier is die sfeer ook aanwezig. Hier is alles en dat behoort tot den derden graad en den astralen cosmos. Maar je ziet daardoor dat alle sferen aan deze zijde oneindig zijn. Ik heb mij dus met den astralen cosmos verbonden en toch zijn wij thans, zooeven dan, in den stoffelijken cosmos wat het universum is. Denk je deze oneindigheid van alles eens in, maar ook de bekrompenheid van den mensch op aarde, die denkt alles te kunnen bereiken wat hij zich wenscht. Wie dit beleeft voelt de nietigheid van zichzelf, maar voelt tevens wat hem te wachten staat en hij kan bereiken. In dezen toestand heb ik mij met de demonen, de dierlijke wezens die hier leven, verbonden. Ik heb je in dien tijd duidelijk gemaakt en in je tweede boek vastgelegd, dat zij trachten het land van haat te bereiken en eenmaal daar begint hun geestelijk en dierlijk leven opnieuw. En toch, André, zijn wij dicht bij den vierden cosmischen graad, zijn wij in de mentale gebieden en in duizenden andere toestanden en dat alles kan ik je toonen en duidelijk maken. Je voelt tevens, dat ik thans weer op mijn eigen krachten leef en daarnaar handel, omdat deze sfeer onder mijn eigen afstemming is. Begrijp je nu, André, de macht en de kracht die de mensch zich eigen heeft te maken en wat ons allen wacht? Is daarvoor het leven op aarde niet waard beleefd te worden? Is al dat leed dan zoo verschrikkelijk? Zie wat wij bereiken kunnen, denk je al deze astrale en geestelijke werelden eens in en dan nog verder en hooger naar den vijfden cosmischen graad! Het is niet te gelooven en toch moeten wij dit aanvaarden, want dat wacht ons, wordt zelfs ons bezit. Al die sferen kennen wij en gaan wij leeren kennen.

Ik kan je tevens met den tweeden graad verbinden en in die astrale wereld binnengaan, zoodat je opnieuw die voordierlijke wezens zult zien. Ook die sfeer, die wereld is hier waar wij thans zijn. Je ziet, waar wij zijn bevindt zich dàt, waarop ik mij kan instellen en daarin overgaan. Dit is de oneindige cosmos, is het Al, de oneindigheid van iederen toestand, sfeer of hemel, die ons voor dien andere afsluit omdat wij nog niet zoo ver zijn. Dus, André, geestelijke en stoffelijke overgangen. Eerst als wij die hoogere overgangen gaan voelen en ons eigen hebben gemaakt, wat alleen door te dienen mogelijk is, gaan wij zien en tevens hooger. Ik kan nu omhoog gaan en dan zien wij nog twee duistere sferen. Daarna komt het land van haat en ga ik dan nog verder en hooger, dan zie je dat hier licht komt en zoo kan ik tot de vijfde sfeer gaan, die mijn eigen sfeer is. Toch zijn wij in den cosmos en zweven naar een andere planeet, een ander zonnestelsel.
Hier en waar je je ook bevindt leven dus dierlijke wezens en die menschen zijn van de aarde hier aangekomen en hebben hun kringloop der aarde volbracht. Deze menschen kunnen niet terug, maar wanneer zij dit gevoel zouden bezitten en daarnaar verlangden, ook dat heb ik je gezegd en duidelijk gemaakt, zou God hen te hulp komen. Doch in dezen toestand kunnen zij niet geboren worden, want het zijn beesten die de grens van het diepste kwaad, dus natuurwetten overschreden. Ik zal je dit alles duidelijk maken, doch straks, dan keer ik hier terug en zal ik je opnieuw verbinden. Op onze vorige reis heb je mij die vragen gesteld, straks zal ik al je vragen beantwoorden. Nu zal ik mij echter op een hoogeren toestand afstemmen, dan zullen wij ook dien waarnemen en daarna ga ik in de volgende sfeer over en zoo verder, zoodat je zult zien dat al die astrale werelden in één wereld zijn en dat is de ruimte."
André voelde dat Alcar terugkeerde. Hij zag tevens dat de eene sfeer na de andere oploste. Nu zag hij het land van haat, dan het schemerland en vervolgens kwamen al die andere en hoogere sferen. Het werd steeds lichter en hij zag reeds de eerste sfeer

aan gene zijde. Wonderlijk was alles wat hij ook nu weer op deze reis beleefde. Dan ging Alcar nog verder en hooger, maar dit hooger gaan deed hij alleen in gevoel. Zij bleven waar zij waren, ver van de aarde verwijderd en toch beleefde hij al die geestelijke graden van den derden cosmischen graad. Hoe ingewikkeld was alles en toch waren al die sferen van elkander gescheiden. Daar kwam de tweede sfeer, de derde en de vierde sfeer en nu ging Alcar in zijn eigen sfeer over.
Langzaam maar zeker loste nu zijn sfeer voor André op en was deze sfeer nog als in een dicht waas zichtbaar. Toch ging Alcar verder en trok zich in die andere wereld terug. Dan kwam de duisternis weer waarin zij waren geweest en voelde hij dat Alcar opnieuw in den stoffelijken cosmos overging. Nu zag hij die diepe duisternis als voor de schepping, doch ook dit ging weer veranderen en opnieuw trad die schemerachtige toestand in, waarin zij zooeven waren.
„Heb je mij in alles kunnen volgen, André?"
„Ja, Alcar, het is wonderbaarlijk, alles is eigenlijk één wereld."
„Alles is één wereld en toch heeft iedere toestand een eigen afstemming, een eigen wereld. Overgangen dus in stoffelijken en geestelijken toestand. De astrale werelden liggen ineen, in die eene ruimte vinden wij al die hoogere en lagere astrale werelden. Wij leven in het Al, André en eerst nu zal je dit duidelijk zijn. Wij gaan nu verder en zullen spoedig den vierden cosmischen graad bereiken."
Alcar zweefde nu in snelle vaart dien graad tegemoet. Wat zou hij thans weer beleven? Het werd steeds lichter, want een gouden glans, als van de opkomende zon op aarde, straalde hem tegemoet. Dit was een andere atmosfeer dan die men op aarde had, deze was helderder, hij voelde dit duidelijk. Steeds verder ging zijn leider en het hemellicht werd krachtiger, naarmate zij vorderden. Het uitspansel had reeds een gouden glans aanvaard. Nu zag hij een ander wonder. Hoe verder zij kwamen hoe meer verwaasde dat gouden licht en een diep paarsblauw overstraalde het gouden licht.

„Is dit nu het uitspansel, Alcar?"
„Ja, André, zooals op aarde, maar toch is dit uitspansel helderder dan men op aarde ziet. Dit blauw is dieper, helderder dan op aarde. Dit overstraalt alles. Hoe verder wij nu gaan hoe helderder het uitspansel wordt.
Zie daar ginds, André, dat zijn de overgangsplaneten voor den vierden graad. Ook hier vinden wij die overgangen als planeten terug, omdat men niet ineens op den vierden graad kan overgaan. Wij gaan nu verder, maar zullen vanuit onze wereld waarnemen. Daarginds zweeft de vierde graad in dit wonderlijke heelal. Daarop neer te dalen, ik zeide het reeds en onder hen te leven en waar te nemen, is niet mogelijk. Wij kunnen ons daarmede niet verbinden omdat zij verder en hooger in gevoel zijn dan wij. Dit kunnen alleen de meesters."
„Mijn God," riep André uit, „hoe kan het." Daar voor hem zag hij als het ware de aarde. Het uitspansel had een heldere lichtblauwe tint aanvaard en die kleur was als men in de vierde sfeer kende. In de vierde sfeer zag men in het uitspansel een paarsen gloed en ook hier was die gloed aanwezig. Hij zag een prachtig landschap, tempels en gebouwen, zoodat hij dacht in de vierde sfeer, het zomerland aan gene zijde, te zijn.
„Voel ik dit goed, Alcar?"
„Ik liet je dit voelen, André. De vierde cosmische graad in een stoffelijken toestand is als de vierde sfeer in ons leven. Je kent de schoonheid van ons zomerland. Je weet hoe rein deze sfeer is. Je ziet in onze sfeer dat de bloemen licht uitstralen en in zekeren zin is dat hier in een stoffelijken toestand. Dit is cosmisch geluk, dat is in een stoffelijk leven, een sprookjesachtig geluk bezitten. Wij dalen tot dicht bij deze planeet en dan zien wij den mensch van den vierden cosmischen graad. Ik ga daarop over en zal je van eenigen afstand veel duidelijk maken. Wij blijven dus steeds in de ruimte zweven."
André beleefde dit wonder. Hoe zou men hem echter kunnen gelooven? Daar voor zich zag hij menschen. Ach, hoe wonderlijk en welk een stilte! Dicht was zijn leider hen genaderd. Hoe

goddelijk waren deze menschen en wat droegen zij prachtige gewaden! Hij zag deze gewaden in alle tinten. Zooals een geest aan gene zijde zijn gewaad droeg, zoo droegen zij hun kleeding. Grootsch was dit wat hij waarnam. Hij beefde van geluk toen hij deze menschen zag.
Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Blijf rustig, André. Vergeet toch niet dat ook ik onder andere krachten sta en dat ik eveneens diep ontroerd ben. Eenige malen heb ik dit reeds beleefd, toch ligt in mij steeds groot geluk, wanneer ik hen in deze schoonheid terug zie. Dat zijn menschen in een stoffelijk organisme, doch zie, André, hoe zij stralen, hoe fijn dit organisme is! Dit is menschelijke.schoonheid. Deze gewaden zijn, maar dan stoffelijk, zooals de geestelijke mensch in de vierde sfeer draagt, omdat deze stoffelijke toestand met de vierde sfeer aan onze zijde éénzelfde toestand is. Ik zou je dit dus aan onze zijde duidelijk hebben kunnen maken, doch dit beeld geeft je hun algeheelen toestand weer."
„Hoe wonderlijk mooi zijn deze menschen, Alcar. Zoo iets heiligs had ik mij niet kunnen voorstellen."
Zooals in de vierde sfeer, jong en schoon! Zie die gebouwen en deze omgeving en hier leefden vrouwen, mannen en kinderen. O, welk een geluk. Het was als een paradijs, dacht André.
„Dit is reeds een paradijs," hoorde hij zijn leider zeggen. „Is de vierde sfeer aan onze zijde niet als het paradijs? Dit is een paradijs maar stoffelijk. Denk je dat nu eens in. Hier zijn vogels in ongekende schoonheid en bloemen die men op aarde niet kent. Wat men hier heeft vindt men ook op aarde in verschillende dingen terug, doch daar is alles in een lageren toestand. Had je dit verwacht, André?"
„Hoe zou ik dit hebben kunnen verwachten? Het is als een groot wonder. Hoe mooi zijn deze menschen. Ik ben diep ontroerd door al deze schoonheid. Deze menschen kan men met het aardsche lichaam niet vergelijken, zij zijn doorschijnend, Alcar."
„Ik heb je dat toch gezegd. Deze wezens zijn als de geestelijke mensch die in de vierde sfeer leeft."

„Kunnen de menschen in uw leven dat allemaal zien?”
„Ja, maar alleen zij die de vierde sfeer hebben bereikt, want dan eerst kan men hen hiermede verbinden.”
„En ik leef nog op aarde, Alcar.”
„Voor jou is dat heel iets anders, want het behoort tot mijn werk. Jij hebt de zevende sfeer gezien, je bent met den hoogsten meester, met een vorst van liefde naar de zesde en zevende sfeer geweest en dat is alleen omdat je voor de meesters op aarde als instrument dient. Anders was het niet mogelijk, André. Alleen zij die de vierde sfeer zijn binnengegaan, gaan hierheen en kunnen zien wat ons te wachten staat. Is het geen groote genade? Kun je thans niet dankbaar zijn dit te mogen zien, terwijl je nog op aarde leeft?”
„Ik ben heel gelukkig, Alcar, maar dit zal men heelemaal niet kunnen aanvaarden. Dit gaat te ver, te hoog, is te ongeloofelijk voor hen op aarde.”
„Wie dit niet aanvaarden en gelooven kan, moet het dan maar naast zich neerleggen, André. Wij dringen hun dit niet op. De anderen die een leven na den dood kunnen aanvaarden, zullen gaan denken en dan in dankbaarheid alles aanvaarden. Zij, die gevoeligen van geest, zullen zich dit kunnen indenken, wanneer zij van al deze heerlijkheden, van al dit geestelijke en stoffelijke geluk hebben gehoord. Zij zullen dit in zich voelen en zullen ons dankbaar zijn, dit beeld van wat ons allen wacht, te hebben mogen ontvangen.”
„Het is geweldig, Alcar, ik heb er geen woorden voor en dat ik dat mag beleven.”
„Aanvaardt, mijn jongen, dat ook dit bij mijn werk behoort, of het was niet geschied. Nu ontvang je alles en dat alles is geestelijk en cosmisch bewustzijn. Jij bent nu geestelijk wakker en bewust en kunt dit alles verwerken. Straks zul je zien en begrijpen waarom je dit alles mag beleven en wat je mediumschap beteekent. Ook dat zal ik je duidelijk maken en wat ik er reeds van vertelde is nog niets, dat zijn maar flitsen van je innerlijke leven en je mediumschap op aarde. Jij dient, André, ik dien en

ook de meesters dienen. Vraag nu niet waarom en waarvoor, maar neem waar, straks zullen wij het daarover hebben. Nu moet je echter alles waarnemen, want ook de menschen op aarde moeten jouw beeld kunnen beleven dat jij als uitgetreden mensch hebt mogen zien. Zie deze natuur, André, als in het zomerland. Je kent de stilte en de rust van de vierde sfeer, maar deze menschen zijn nog dieper en bewuster, omdat al deze wezens in de zevende sfeer zijn geweest. Hun uiterlijk is echter zooals in het zomerland, het straalt en is rein als geen mensch der aarde bezit. Het aardsche lichaam is mooi en krachtig, doch dit is een geheel andere constitutie en andere bouw, ook de innerlijke organen, kortom deze planeet bouwde een ander stoffelijk gewaad dan de planeet aarde. De atmosfeer is anders, de loop der planeet verschilt met dien der aarde, alles is in een anderen en voor de aarde onbekenden toestand. Ook de bloemen en boomen zijn anders en het water is als kristal en het leven van den mensch is zoo rein en zuiver, als slechts de volmaakt geestelijke mensch kan zijn. Stel je dit geluk eens voor, voel aan wat het zeggen wil mensch te zijn en voel aan wat ons allen wacht. Mijn God, hoe dankbaar moeten de menschen op aarde zijn als zij daar sterven. Dan is alle leed voorbij en wacht hen groot geluk.
Nu kun je hen waarnemen, André, deze verbinding hebben de meesters tot stand gebracht. Gaan zij tot andere dingen over, stellen zij zich dus op iets anders in, dan verbreekt het contact met deze wereld. Zie dus wat je kunt zien, straks is dit niet meer mogelijk."
André keek naar alles en nam zoo veel mogelijk in zich op. Hoe kan het, dacht hij. Zie die gewaden, zie deze mooie menschen! Cosmische wezens zag hij, engelen in een stoffelijk organisme. Het is haast niet te gelooven, dacht hij en toch, daar leefden menschen.
„Voel je nu, André, dat Emschor dit niet aan Lantos kon toonen, dat men Lantos niet kon verbinden? Daarvoor moet men in de vierde sfeer aan deze zijde leven of het is niet mogelijk. Toch

zou ook Lantos overtuigd worden van al deze wetten en hooger gaan, omdat dit bij ons werk behoort. Ook Lantos en zijn ziel zijn instrumenten van Cesarino en allen die voor de meesters werk verrichten. Je ziet daardoor dat er velen met ons bezig zijn om de menschheid van ons leven te overtuigen en daarvoor dienen wij allen. Meester Emschor en Lantos waren één, Lantos was zijn eigen kind en wij beiden en vele anderen helpen ons dit tot stand te brengen. Ook dat was dus van tevoren berekend en meester Emschor wist dat dit zou geschieden.
Dit schoone wat je thans waarneemt behoort dus bij dit groote werk en wij mogen daar dankbaar voor zijn."
„Het is alles zoo wonderbaarlijk, Alcar. Dit is een paradijs en hier heeft de mensch geluk. Hier kent men geen zorgen en geen gebrek. Is dat hier niet aanwezig, Alcar?"
„Neen, mijn zoon, hier is alles, alles liefde en zij weten van hooger gaan af en kennen hun Vader in den Hemel."
„Alles wat zij hier bezitten, Alcar, is dat ook op aarde?"
„Ik zeide reeds, vele dingen kent men op aarde, die men ook hier bezit. Op aarde heeft men muziek en andere kunst en nog vele dingen meer, maar de kunst staat hier zoo ongeloofelijk hoog, dat wij daarvan niets kunnen begrijpen. Deze kunst is als hun eigen leven, is naar de liefde die in hen is. Hier wordt niet meer vervloekt en kent men leugen, noch bedrog. Hier is dus alles anders."
„Zijn hier ook koningen of heerschers?"
Alcar keek André aan en zeide: „Hoe zouden deze wezens hier kunnen leven? Dat alles behoort toch bij de aarde en hebben zij reeds lang afgelegd. Dat geschiedde al in de eerste sfeer aan onze zijde. Zouden zij, die de eerste sfeer hebben bereikt, nog zooals die geweldenaars, ik bedoel hen die anderen vernietigen, kunnen handelen? Neen, mijn zoon, dat is niet mogelijk, dat had je kunnen weten."
„Maar hoe is hun leven, Alcar?"
„Hun leven is zooals wij aan deze zijde bezitten. Ook daar zijn meesters evenals in alle sferen aan onze zijde, want er is leiding

noodig, doch dat zijn vorsten van Liefde. Voor hen heeft men ontzag, zooals wij voor den hoogeren mensch voelen die hooger is dan wij zelf en dus meer liefde bezit. Zij zorgen voor alles, hebben hun kinderen lief en geven zich geheel voor hen, die deze hoogte hebben bereikt. In alles ligt hun wijsheid, hun leven is rein en heilig en dat in een stoffelijk lichaam."
„Zoo stelt zich een ieder die het hoogere zoekt, het geluk voor."
„Ja, zoo denken zij die den waarachtigen brand van liefde in zich voelen, zoo stellen wij allen ons de wereld voor en zoo had de aarde kunnen zijn. In een stoffelijken toestand geluk en wel rein geluk te bezitten, dat kun je je bijna niet voorstellen en toch heeft hier de mensch dit geluk. Denk je dit geluk nu eens in, André, geen haat, geen jaloezie, geen bedrog, geen geweld, geen eigenliefde, geen hartstocht en geen oorlog of eenig ander geweld, niets, niets van al die hartstochten, al die onaangenaamheden die de menschen op aarde beleven. Hier is alleen rust en wel heilige rust en heeft men waarachtig lief. Toch zijn wij eerst op den vierden cosmischen graad."
„Hebben zij hier ook geld net als op aarde?"
„Neen, André, ook dat is niet mogelijk, hier heerscht een ander leven. Hier bestaat alleen innerlijke waarde. Al dat aardsche vindt men hier niet en toch is ook hier alles aanwezig, doch dat is voor iedereen. Toch zien wij hier zeven graden van innerlijk leven en die zeven graden zijn als de zeven sferen aan onze zijde. De laagste graad van innerlijke en geestelijke afstemming dus, is de mensch die in de zevende sfeer aan onze zijde leeft. Een geest uit de zevende sfeer begint hier in den eersten graad en gaat langzaam aan omhoog. Die sferen, die graden van innerlijk leven, zien wij ook op al die andere en hoogere planeten. Alleen de overgangen, die andere planeten dus die hierbij behooren, hebben deze afstemming nog niet bereikt. Maar er is hier maar één stoffelijke graad en dat lichaam is gereed. Begrijp je wat ik bedoel, André?"
„Als ik u goed heb begrepen, is alles heel anders dan op aarde, gaat men eerst hier in dat volmaakte stoffelijke gewaad over."

„Zeer juist. Die overgangen, wat dus planeten zijn, hebben een eigen afstemming en al heeft het bezielende leven dien langen weg reeds afgelegd, het is toch niet gereed deze afstemming, dit leven dus, te aanvaarden. Als een wezen uit de zevende sfeer onmiddellijk hier geboren zou worden, zou dit eenige stoornissen voortbrengen, omdat dit stoffelijke organisme hooger is dan de innerlijke mensch die in de zevende sfeer leeft. Dit zien wij op al de planeten en dat is zelfs voor den hoogsten graad wat de zevende cosmische hemel is.
Het is een zeer verfijnd stoffelijk gewaad en de ziel die hier binnen treedt, moet in harmonie zijn met deze stoffelijke afstemming."
„Het is bijna niet te gelooven dat voor die hoogere wezens nog overgangen noodig zijn."
„Toch is dit zeer duidelijk, André. Keer maar naar ons eigen leven terug. Hoe hooger wij komen des te moeilijker wordt het om die hoogere toestanden te kunnen bereiken.
Ik leef in de vijfde sfeer en boven mij liggen nog twee sferen die ik kan bereiken, toch heb ik daar honderden jaren voor noodig om die liefde te bezitten, die zij daar voelen en innerlijk dragen. Zij leven in en om mij en toch zie ik hen niet, ben mij zelfs van hun leven en aanwezigheid niet eens bewust. Zij echter zien ons wel en voelen en weten wat wij doen en hoe wij denken.
Al die sferen zijn er, er zijn gebouwen, tempels en bloemen, want ik heb je dat op deze reizen en zooeven getoond en toch, ik zie niets van al die schoonheid.
Maar in en om mij leeft toch alles en moet ik mij eigen zien te maken.
Ik heb nu reeds verbinding met de zesde sfeer en toch ben ik daar nog een vreemde, al wordt ik door hen die daar leven met open armen ontvangen en zijn zij verheugd dat weer een ziel die hoogte heeft bereikt. Dit geldt dus ook voor hen, zij moeten zich dus kunnen voorbereiden en daarvoor zijn die overgangsplaneten. Dan geschiedt, wat de menschen in de derde en vierde

noodig, doch dat zijn vorsten van Liefde. Voor hen heeft men ontzag, zooals wij voor den hoogeren mensch voelen die hooger is dan wij zelf en dus meer liefde bezit. Zij zorgen voor alles, hebben hun kinderen lief en geven zich geheel voor hen, die deze hoogte hebben bereikt. In alles ligt hun wijsheid, hun leven is rein en heilig en dat in een stoffelijk lichaam."
„Zoo stelt zich een ieder die het hoogere zoekt, het geluk voor."
„Ja, zoo denken zij die den waarachtigen brand van liefde in zich voelen, zoo stellen wij allen ons de wereld voor en zoo had de aarde kunnen zijn. In een stoffelijken toestand geluk en wel rein geluk te bezitten, dat kun je je bijna niet voorstellen en toch heeft hier de mensch dit geluk. Denk je dit geluk nu eens in, André, geen haat, geen jaloezie, geen bedrog, geen geweld, geen eigenliefde, geen hartstocht en geen oorlog of eenig ander geweld, niets, niets van al die hartstochten, al die onaangenaamheden die de menschen op aarde beleven. Hier is alleen rust en wel heilige rust en heeft men waarachtig lief. Toch zijn wij eerst op den vierden cosmischen graad."
„Hebben zij hier ook geld net als op aarde?"
„Neen, André, ook dat is niet mogelijk, hier heerscht een ander leven. Hier bestaat alleen innerlijke waarde. Al dat aardsche vindt men hier niet en toch is ook hier alles aanwezig, doch dat is voor iedereen. Toch zien wij hier zeven graden van innerlijk leven en die zeven graden zijn als de zeven sferen aan onze zijde. De laagste graad van innerlijke en geestelijke afstemming dus, is de mensch die in de zevende sfeer aan onze zijde leeft. Een geest uit de zevende sfeer begint hier in den eersten graad en gaat langzaam aan omhoog. Die sferen, die graden van innerlijk leven, zien wij ook op al die andere en hoogere planeten. Alleen de overgangen, die andere planeten dus die hierbij behooren, hebben deze afstemming nog niet bereikt. Maar er is hier maar één stoffelijke graad en dat lichaam is gereed.
Begrijp je wat ik bedoel, André?"
„Als ik u goed heb begrepen, is alles heel anders dan op aarde, gaat men eerst hier in dat volmaakte stoffelijke gewaad over."

„Zeer juist. Die overgangen, wat dus planeten zijn, hebben een eigen afstemming en al heeft het bezielende leven dien langen weg reeds afgelegd, het is toch niet gereed deze afstemming, dit leven dus, te aanvaarden. Als een wezen uit de zevende sfeer onmiddellijk hier geboren zou worden, zou dit eenige stoornissen voortbrengen, omdat dit stoffelijke organisme hooger is dan de innerlijke mensch die in de zevende sfeer leeft. Dit zien wij op al de planeten en dat is zelfs voor den hoogsten graad wat de zevende cosmische hemel is.
Het is een zeer verfijnd stoffelijk gewaad en de ziel die hier binnen treedt, moet in harmonie zijn met deze stoffelijke afstemming."
„Het is bijna niet te gelooven dat voor die hoogere wezens nog overgangen noodig zijn."
„Toch is dit zeer duidelijk, André. Keer maar naar ons eigen leven terug. Hoe hooger wij komen des te moeilijker wordt het om die hoogere toestanden te kunnen bereiken.
Ik leef in de vijfde sfeer en boven mij liggen nog twee sferen die ik kan bereiken, toch heb ik daar honderden jaren voor noodig om die liefde te bezitten, die zij daar voelen en innerlijk dragen. Zij leven in en om mij en toch zie ik hen niet, ben mij zelfs van hun leven en aanwezigheid niet eens bewust. Zij echter zien ons wel en voelen en weten wat wij doen en hoe wij denken.
Al die sferen zijn er, er zijn gebouwen, tempels en bloemen, want ik heb je dat op deze reizen en zooeven getoond en toch, ik zie niets van al die schoonheid.
Maar in en om mij leeft toch alles en moet ik mij eigen zien te maken.
Ik heb nu reeds verbinding met de zesde sfeer en toch ben ik daar nog een vreemde, al wordt ik door hen die daar leven met open armen ontvangen en zijn zij verheugd dat weer een ziel die hoogte heeft bereikt. Dit geldt dus ook voor hen, zij moeten zich dus kunnen voorbereiden en daarvoor zijn die overgangsplaneten. Dan geschiedt, wat de menschen in de derde en vierde

noodig, doch dat zijn vorsten van Liefde. Voor hen heeft men ontzag, zooals wij voor den hoogeren mensch voelen die hooger is dan wij zelf en dus meer liefde bezit. Zij zorgen voor alles, hebben hun kinderen lief en geven zich geheel voor hen, die deze hoogte hebben bereikt. In alles ligt hun wijsheid, hun leven is rein en heilig en dat in een stoffelijk lichaam."

„Zoo stelt zich een ieder die het hoogere zoekt, het geluk voor."

„Ja, zoo denken zij die den waarachtigen brand van liefde in zich voelen, zoo stellen wij allen ons de wereld voor en zoo had de aarde kunnen zijn. In een stoffelijken toestand geluk en wel rein geluk te bezitten, dat kun je je bijna niet voorstellen en toch heeft hier de mensch dit geluk. Denk je dit geluk nu eens in, André, geen haat, geen jaloezie, geen bedrog, geen geweld, geen eigenliefde, geen hartstocht en geen oorlog of eenig ander geweld, niets, niets van al die hartstochten, al die onaangenaamheden die de menschen op aarde beleven. Hier is alleen rust en wel heilige rust en heeft men waarachtig lief. Toch zijn wij eerst op den vierden cosmischen graad."

„Hebben zij hier ook geld net als op aarde?"

„Neen, André, ook dat is niet mogelijk, hier heerscht een ander leven. Hier bestaat alleen innerlijke waarde. Al dat aardsche vindt men hier niet en toch is ook hier alles aanwezig, doch dat is voor iedereen. Toch zien wij hier zeven graden van innerlijk leven en die zeven graden zijn als de zeven sferen aan onze zijde. De laagste graad van innerlijke en geestelijke afstemming dus, is de mensch die in de zevende sfeer aan onze zijde leeft. Een geest uit de zevende sfeer begint hier in den eersten graad en gaat langzaam aan omhoog. Die sferen, die graden van innerlijk leven, zien wij ook op al die andere en hoogere planeten. Alleen de overgangen, die andere planeten dus die hierbij behooren, hebben deze afstemming nog niet bereikt. Maar er is hier maar één stoffelijke graad en dat lichaam is gereed. Begrijp je wat ik bedoel, André?"

„Als ik u goed heb begrepen, is alles heel anders dan op aarde, gaat men eerst hier in dat volmaakte stoffelijke gewaad over."

„Zeer juist. Die overgangen, wat dus planeten zijn, hebben een eigen afstemming en al heeft het bezielende leven dien langen weg reeds afgelegd, het is toch niet gereed deze afstemming, dit leven dus, te aanvaarden. Als een wezen uit de zevende sfeer onmiddellijk hier geboren zou worden, zou dit eenige stoornissen voortbrengen, omdat dit stoffelijke organisme hooger is dan de innerlijke mensch die in de zevende sfeer leeft. Dit zien wij op al de planeten en dat is zelfs voor den hoogsten graad wat de zevende cosmische hemel is.
Het is een zeer verfijnd stoffelijk gewaad en de ziel die hier binnen treedt, moet in harmonie zijn met deze stoffelijke afstemming."
„Het is bijna niet te gelooven dat voor die hoogere wezens nog overgangen noodig zijn."
„Toch is dit zeer duidelijk, André. Keer maar naar ons eigen leven terug. Hoe hooger wij komen des te moeilijker wordt het om die hoogere toestanden te kunnen bereiken.
Ik leef in de vijfde sfeer en boven mij liggen nog twee sferen die ik kan bereiken, toch heb ik daar honderden jaren voor noodig om die liefde te bezitten, die zij daar voelen en innerlijk dragen. Zij leven in en om mij en toch zie ik hen niet, ben mij zelfs van hun leven en aanwezigheid niet eens bewust. Zij echter zien ons wel en voelen en weten wat wij doen en hoe wij denken.
Al die sferen zijn er, er zijn gebouwen, tempels en bloemen, want ik heb je dat op deze reizen en zooeven getoond en toch, ik zie niets van al die schoonheid.
Maar in en om mij leeft toch alles en moet ik mij eigen zien te maken.
Ik heb nu reeds verbinding met de zesde sfeer en toch ben ik daar nog een vreemde, al wordt ik door hen die daar leven met open armen ontvangen en zijn zij verheugd dat weer een ziel die hoogte heeft bereikt. Dit geldt dus ook voor hen, zij moeten zich dus kunnen voorbereiden en daarvoor zijn die overgangsplaneten. Dan geschiedt, wat de menschen in de derde en vierde

sfeer aan onze zijde telkens ontvangen, dat zij hun verkregen bezit gaan beleven. Dat zeer schoone gewaad eischt van den drager alle geestelijke concentratie en je voelt zeker wel, André, dit leven is niet meer te beschrijven. De meesters echter weten wat hiervoor noodig is. Is het innerlijke leven niet ten volle gereed, dan, ik zeide het reeds, is die stoornis een andere dan op aarde en verliezen zij het evenwicht."

„Zijn hier ook ziekten, Alcar?"

„Neen, André, er zijn hier geen ziekten, geen zenuwstoornissen of al die verschrikkelijkheden die men op aarde bezit, want de innerlijke mensch leeft zijn natuurlijke leven en past zich aan die wetten aan en tracht zich nog hoogere wetten eigen te maken. Deze planeet bezit dus één organisme, doch de innerlijke mensch kan hooger gaan en daarin vinden wij zeven graden. Je ziet dus, André, dat het geheel anders is dan op aarde, want op aarde zien wij zeven stoffelijke graden.

De natuur is als bij ons in de vierde sfeer, ook de vogels zijn wonderbaarlijk schoon en de bloemen en al het andere leven is niet te beschrijven. Al die disharmonische toestanden van de planeet aarde kent men hier niet. Wat de aarde bezit aan leed en smart, is hier reine en onbaatzuchtige liefde. Deze cosmische menschen zijn dus allen volkomen gelukkig en ons wacht dit geluk, André."

„Worden ook deze menschen zooals op aarde geboren, Alcar?"

„Je bedoeling is, of hierin verandering is gekomen?"

„Ja, Alcar."

„Neen, mijn jongen, dat is voor al het leven, mensch of dier, dus ook hier. Er is maar één mogelijkheid en dat hebben wij van het eerste stadium af ontvangen. Dat is voor het geheele universum. God schiep voor alle planeten twee lichamen, het scheppende of mannelijke en stuwende of vrouwelijke lichaam. Maar hier is dat een heilige gebeurtenis. Dit is het heiligste dat God heeft geschapen, want het is de schepping en heeft het menschelijke en goddelijke wezen van zijn Al Vader ontvangen. Hier is dat heilig, André. Hoe hooger wij komen, des te dieper drin-

gen wij tot het heiligste van alles door, gaan dieper en reiner voelen, waarvan men op aarde niets weet. Het gevoel dat zij hier bezitten en innerlijk dragen, dit gevoel gaat boven mijn eigen krachten. Wij weten echter hoe zij voelen en hoe hun leven is, hoe zij denken, maar kunnen deze reine band die tusschen twee wezens bestaat niet omvatten, omdat wij zoo ver nog niet zijn. Zij leven anders dan wij zouden willen en kunnen. Wanneer er een kind wordt geboren, weten zij van tevoren wat de afstemming is van dit jonge leven en vooral, waar het innerlijke leven, de ziel dus als geest en als mensch, heeft geleefd, wie het is en waar zij dit innerlijke leven hebben ontmoet en hebben gekend. Voel je dit wonderbaarlijke, mijn zoon?"

„Ja, Alcar."

„Maar er is nog veel meer, waarvan menschen op aarde niets weten, omdat zij dezen paradijsachtigen toestand niet kennen. Want zij allen, niet een uitgezonderd, zijn in hoogsten graad helderziend. Deze menschen, André, zijn cosmisch bewust, cosmisch georiënteerd, zij weten wie tot hen behooren, want allen zijn tweelingzielen."

„Hoe verheven is dit weer, Alcar."

„Dat moet wel zoo zijn, André. Wij allen die de vierde sfeer aan deze zijde hebben bereikt, zijn geestelijk bewust en hebben dus het derde cosmische bewustzijn bereikt. Als ik niet cosmisch bewust was, een bewustzijn dat bij den derden graad behoort en niet als bezit in mij lag, dan had ik je niets van al dit machtige dat bij onzen graad behoort, kunnen vertellen of duidelijk kunnen maken. Nu echter ligt dit in mij, ik heb dat beleefd en kan mij met dat wat onder mij ligt weer opnieuw verbinden. Ik zie nu door al die graden heen en ken de natuurwetten, zoowel stoffelijk als geestelijk. Ik weet wat ik moet doen om in harmonie te zijn met dit machtige en toch ben ik maar een kind, een klein deeltje, een vonk van dit groote geheel.
Als ik je kan zeggen wat ik zie en hoor, dat anderen, die niet in mijn sfeer zijn, niet kunnen hooren en zien en toch aanwezig is, dan zullen die hoogere wezens dit toch zeer zeker kunnen,

want zij allen leefden aan onze zijde en waren in de zevende sfeer. Zij kennen al de cosmische wetten van de eerste drie graden, hebben die graden beleefd, kennen hun God van Liefde, weten dat zij verder en hooger gaan, kortom, zij zijn in hun toestand bewust. Als hier een kind wordt geboren, dan kunnen zij van de geboorte af zuiver en duidelijk zien hoe dit leven zal zijn, want hier zijn voor den mensch geen raadselen meer en een ieder weet wat hij in dat leven zal bereiken. Als ik spreek van cosmisch georiënteerd zijn, dan wil dat zeggen dat zij hun eigen leven begrijpen en dat leven als bezit in hen ligt. Het leven waarin zij worden geboren ligt dus voor hen geheel open. Allen zijn één en weten, zij zijn bewust in hun graad van leven en dit is cosmisch bewustzijn."

„Wat vertelt u weer wonderbaarlijke dingen, Alcar. Hoe ga je hiernaar verlangen."

„Dat wonderbaarlijke is de heilige waarheid, André, dat wacht ons allen. Ook wij verlangen daarnaar en doen ons best zoo ver te komen. Wij echter aan onze zijde leven in rust en gaan, zooals zij, bewust verder. Wij kunnen geen zonden en fouten meer begaan, evenals allen in ons leven, die de hoogere sferen hebben bereikt, geen zonden en fouten meer zouden kunnen doen. Bij ons is er reeds geen disharmonie meer en nu spreek ik nog maar van de eerste sfeer aan deze zijde, dàn de hoogere sferen, wat geestelijke hemelen zijn! Al deze wezens, die vele overgangen hebben beleefd voordat zij op deze planeet overgingen, dragen een ontzaglijke liefde en zijn in alles één. Wanneer het dan zoo ver is gaan beiden over en aanvaarden dit machtige geluk waarnaar ons hart verlangt. Dat geluk hebben zij beiden dan verdiend."

„U bedoelt diegenen, die uit de mentale gebieden worden aangetrokken, Alcar?"

„Ja, André."

„U zegt van beiden, wat beteekent dit?"

„Dat is een ander wonder, mijn zoon. Je weet dat wij allen, als wij eenmaal zoo ver zijn, onze tweelingziel ontvangen. Er zijn

reeds menschen op aarde, die dààr al hun eeuwige tweelingziel bezitten, doch de meesten die op aarde leven en dan nog alleen zij die dorsten en verlangen en veel liefde voelen en kunnen geven, die bewust zijn in hun gevoelens en hun liefde, ontvangen aan deze zijde hun tweelingziel en die band is eeuwig. Maar dat is eerst mogelijk, wanneer zij zichzelf en het leven van hun eigen ziel en al het andere leven liefhebben en begrijpen. Dan ontvangen zielen, dus menschen, het hoogste geluk dat ooit een mensch kan ontvangen en dit is de tweelingliefde. Het geluk dat dan in je komt en je als bezit draagt, is onbeschrijfelijk. Dan denk je dat het universum in je ligt, dat God in eigen persoon in je leeft. Dit gevoel, dit geluk, mijn zoon is iets geweldigs. Het is zoo machtig en groot, zoodat je zweeft en je op handen gedragen wordt. Alles lacht je tegen. In de eeuwige stilte ga je over, je voelt je met God verbonden, je voelt reine liefde voor dier en mensch en het leven dat God heeft geschapen. In je diepe innerlijk ligt een heilige brand, het Goddelijke vuur waarvan en waardoor hemel en aarde werd geboren. Al dat machtige leven krijgt een plaats in je eigen hart en zij of hij die bij je behoort, voelt zooals je zelf voelt, heeft lief zooals je zelf lief hebt, draagt, zooals je dragen zult, buigen dus hun hoofden voor al die reine gaven. Geen zucht, geen onbegrijpen, geen hard woord, geen disharmonische klank zal die rust verstoren. Het is niet mogelijk, want beide wezens zijn één, één in hun beider leven. Zij danken hun heiligen Vader in den Hemel voor dit ontzaglijke geluk en aanvaarden, zijn gelukkig omdat zij zoo ver zijn gekomen.
En als dan de mensch na het aardsche zwoegen, dit geluk aan deze zijde ontvangt en zijn geestelijke woning aan deze zijde in bezit neemt, die door de engelen uit onze wereld gereed is gemaakt om die zielen een ware ontvangst te bereiden, dan valt de mensch neer en weet niet wie hij het eerst moet danken. Toch is dat steeds weer onze heilige Vader in den Hemel, dien wij voor al dat groote geluk moeten danken. Dan ziet de mensch zijn ziel, of wacht, totdat zij of hij komt en is er aan onze zijde

feest, geestelijk geluk en worden zij voor eeuwig verbonden. Dat is ontzagwekkend, dat weet je, André, want je hebt dit in mijn eigen sfeer mogen beleven. Toen ik je dat machtige mocht toonen, heb je gezien dat de Christus zich manifesteerde en zij hooger gingen. Dat waren twee reine wezens die op aarde een groote taak hadden volbracht en eindelijk hooger kunnen gaan. Dan leven zij duizenden jaren in hemelsgeluk, maar toch moeten zij verder, tot zij de zevende sfeer hebben beleefd. Wat zal er echter dan geschieden?
Geen geest kan deze tweelingzielen scheiden, dat is en blijft één leven. Toch komen er tijden dat beiden in onbewustzijn leven, want beiden gaan tegelijk in de mentale gebieden over. Voel je dit wonder, André? Zij worden dan aangetrokken en op den eersten overgang geboren en zien elkaar daar weer terug. Reeds als kinderen zien en herkennen zij elkander en spelen en groeien op en weten straks dat zij bij elkaar behooren. Dat bewustzijn komt reeds in het tiende jaar tot rijpe ontplooiing, zoodat zij weten dat zij voor eeuwig tezamen zijn. In hun innerlijke leven is dat aanwezig. Dan gaan zij verder en verder en volgen elkander. Eindelijk is deze planeet bereikt en vinden zij elkaar ook daar terug. Geen seconde te vroeg worden zij geboren, ook de ouders weten daarvan. Denk je dit maar eens in en vergelijk dan dit bewustzijn met dat van den mensch op aarde. Je kunt echter geen vergelijkingen maken, dat is niet mogelijk.
Hier zijn zij wakker en bewust en blijft de mensch zijn cosmische afstemming behouden, dat is het stuwende of het scheppende organisme. Maar voor zij die afstemming behouden, ook dat zul je voelen, André, gaat ook hier het zieleleven in beide organismen over en dat dient, om de diepte van dit zieleleven en stoffelijke leven als natuurafstemming te aanvaarden en eigen te maken, daarna in den laatsten graad weer hun cosmische afstemming te aanvaarden. Dat is dus het kleed waarin zij in het beginstadium van de eerste planeet zijn geboren.
Hoe hooger het zieleleven dus komt, des te dieper wordt het.

Daarvoor beleeft ook hier het innerlijke leven de schepping en dat beleven is een heilig wonder voor hen die hier leven. Door dit heilige wonder zullen allen op deze planeet in een hoogere bewustwording ontwaken.
Zij weten dus, André, dat zij in het vorige leven het mannelijke kleed droegen en dat zij in het daarop volgende leven het reine en heilige moederlichaam zullen bezitten. En juist door dit alles te mogen weten en te kunnen voelen, is hun één zijn en deze verbinding heilig. Zij weten dat zij op dat oogenblik van verbinding met God verbonden zijn, zij voelen zich één met God en begrijpen dat het openbaringsproces in hen ligt en zij dat beleven. Zij weten tevens dat zij een cosmisch wezen zullen ontvangen en dat deze ziel billioenen jaren op weg is en zij weten dat dit hun vader of moeder, zuster of broeder is, die zij op de planeet aarde hebben gekend. Voordat deze wezens zich zullen verbinden, knielen zij neder en trachten zich geheel één te maken met het groote en diepe gebeuren. Zij zonderen zich af en mediteeren. Het heiligste van alles dat God heeft geschapen, gaan zij beleven. Wat zich in het heelal openbaarde, openbaart zich thans in het moederlichaam. Zij zijn zich bewust van hetgeen geschiedt en voelen de diepe beteekenis van één zijn.
Voor hen is dit heilig. Voor hen is dit gebeuren de verbinding met God, want God legde dit machtige in 's menschen handen. Deze wezens, André, bereiden zich voor en dat voorbereiden is noodig, omdat zij weten dat een groot wonder gaat geschieden. Zij allen zijn zich van dit ontzaglijke wonder bewust en wie daarin bewust is, beleeft dit in reine overgave. Je kunt je de diepte van dit heilige wonder, dat men op aarde bezoedelt, niet indenken, want op aarde is het vaak een gebeuren op dierlijke wijze. Hier weet men dat zij het zieleleven aantrekken, dat met verlangen daarop wacht en een kind van God is. Zij weten dat zij gereed moeten zijn om hun zuster of broeder te kunnen ontvangen.
En zij zijn gereed, zijn wakker en bewust, want zij beleefden de schepping zooals God het aan al Zijn kinderen heeft gegeven.

Als dan de moeder in zich dit wonder voelt ontwaken en het jonge leven groeit en ontwaakt, is reeds de moeder met haar kind in verbinding en spreekt zij in haar diepste zieleleven met dit nieuwe leven. Diep daalt de moeder af in dat andere leven dat in haar is, waarmede zij één is; zij zijn één in gevoel en in reine liefde.

Dat kind, dit jonge leven, André, wacht geluk! Dan leeren wij een nieuw wonder kennen, want de moeder die de andere tweelingziel ontvangt, zal die andere moeder bezoeken en zij leven tezamen verder. Ook zij zijn één en praten van toekomstig geluk voor hem of haar die in haar leven. Zij hooren dan prachtige muziek, die onbeschrijfelijk schoon is en haar doet leven en gelukkig zijn. Zij bidden en zijn in volle harmonie met allen en met zichzelf en zij danken den Vader in den Hemel voor al die gevoelens, voor al deze zaligheid. Van de verbinding af zonderen zij zich af, wandelen in de reine natuur en maken zich gereed om dit jonge leven te ontvangen. Zij leven voor niets en niets anders, dan alleen voor hetgeen in haar is. Op deze wijze voelen zij God, voelen en beleven zij het scheppingswonder. Zij dalen diep in het allerheiligste af om dit bewust te ondergaan. Als dan de geboorte komt is daar geen dokter voor noodig, maar is de natuur de heelmeester. In haar ligt deze wetenschap, zij allen zijn natuurlijk, de geest heeft dit in eigen handen. De moeder zondert zich dan af en maakt zich gereed. Hemelsche muziek trilt in haar ziel en die klanken brengen haar in een verhoogde afstemming. In dezen toestand van gebed en meditatie, van reine zieleklanken, wordt de mensch geboren. Hoe hooger zij komen en zich innerlijk bezit eigen maken, des te reiner en grootscher wordt de geboorte. Zij, deze moeders, hebben geen hulp van derden noodig, in haar ligt alles, zij zijn als de natuur, zij zijn bewust. Het kind straalt, als een kind van God in die afstemming stralen kan. In eenige jaren is het wakker en bewust. Het ziet dan in deze wereld en het voelt en berekent, ja herkent het innerlijke leven waarmede het is verbonden.

Het moederlichaam is hier dan ook heel gevoelig, want de natuurlijke werking bracht haar in een verheven toestand. Ik zeide reeds de beide moeders zoeken elkander op en zijn langen tijd tezamen. Haar kinderen zijn dus tweelingzielen. Deze komen van een andere planeet, hebben op aarde geleefd, de sferen aan deze zijde afgelegd en de lange reis voor den vierden graad is bereikt. Als een ontloken bloem is dit jonge leven en de liefde die allen voelen is ontzagwekkend. Dan is er feest en dat feest is voor deze jonge wezens, want zij hebben dien graad bereikt. In volle liefde wordt dit kind opgevoed en op jongen leeftijd spreekt het reeds over wonderen en problemen, gaat dit jonge leven bewust in het verkregen bezit over.

Tezamen beleven zij dus dit groote wonder. In alles zijn zij één en volmaakt voor deze afstemming. Dan ontwaakt hun diepe innerlijk en gaan zij in den volwassen leeftijd over. Tezamen gaat het leven verder en zij beginnen aan een taak, die hun door de vorsten van liefde wordt opgelegd.

Daarna beleven ook zij de schepping. Een wet, zooals je die op aarde kent, verbindt hen dus niet. In hen zelf ligt die wet, want hun ja is een heilig woord en men kent hier geen leugen en bedrog.

Ook van vader en moeder heeft men hier geen begrip meer, toch moet ik zoo spreken wil ik je iets van hun heilig leven duidelijk kunnen maken. Maar er zijn hier geen ouders, geen vader of moeder, hier zijn allen zusters en broeders in den geest en hebben alles lief wat leeft. Dit zijn geestelijke en stoffelijke wetten, die de natuur hun oplegt en die wetten worden natuurlijk beleefd. Hier roept de natuur den mensch een halt toe en daarnaar luisteren allen, want allen zijn één met de natuur."

„Wat is dat wonderbaarlijk, Alcar. Wie zal dit kunnen aanvaarden?"

„Wanneer de menschen op aarde dit voelen, zullen zij dit alles aanvaarden. In de sferen reeds lost het vader en moeder zijn op, aan onze zijde kennen wij alleen de universeele liefde. Van

de eerste sfeer aan onze zijde af, gaan wij reeds in die afstemming over. Indien wij ons van het vader- of moederschap niet los kunnen maken, komen wij tevens niet verder, want dit behoort bij de planeet aarde. Dit is dus een aardsch en stoffelijk gevoel en deze gevoelens moeten wij afleggen.
En nu wij weten dat wij aan deze zijde, in de sferen dus, zoo ver zijn gekomen, moeten wij aanvaarden dat men op deze planeet verder en hooger is en al die aardsche wetten en toestanden niet meer bestaan. De universeele liefde staat boven alle aardsche liefde, daarin lost de vader- en moederliefde op en ook op deze planeet is dit niet anders."
„Heeft men hier bij de geboorte nog hulp noodig, Alcar?"
„Neen, André, zooals ik reeds zeide, ligt in hen deze kracht, het stoffelijke organisme van deze planeet is als de natuur en is in niets bezoedeld."
„Wanneer ik u goed heb begrepen, dan bedoelt u dat op deze planeet alles geschiedt zooals men de natuur kent?"
„Zoo is het, zij zijn geestelijk en stoffelijk één."
„Het is geweldig, Alcar. Hiernaar moet men wel verlangen. U heeft mij al die stoffelijke graden van de aarde duidelijk gemaakt, maar is daar niet één graad bij, die de geboorte op natuurlijke werking beleeft? Hebben al die menschen hulp noodig, Alcar?"
„Neen, mijn zoon, er zijn menschen op aarde die zooals de natuur zijn en dit wonderbaarlijke proces alleen beleven, dus zonder hulp. Het zijn die menschen, die wij in den eersten, tweeden en derden stoffelijken graad hebben ontmoet en die hebben, zooals zij hier, al die aardsche hulp niet noodig. Je ziet daardoor hoe de intellectueele mensch den natuurlijken weg heeft verlaten, ook al denken al die wezens verder te zijn dan deze arme zielen in die donkere gewaden. Zij hebben zich een toestand geschapen die niet natuurlijk meer is. Zij behangen zich met sierlijke dingen, gaan goed en rijk gekleed, doch hebben hun natuurlijke afstemming afgelegd. Zij zijn verdwaald in hun mooie en rijke levens en doen dingen die de menschen in het oerwoud niet

zouden kunnen doen. Dat is het instinct, de natuur en die natuurwetten en krachten heeft de intellectueele mensch verloren en bezoedeld. Is het dan zoo vreeselijk wanneer ik zeg dat de natuurlijke kern zoek is? Dat zij hun lichamen uiterlijk verfraaien en dat het innerlijk aan geestelijken honger sterft?
Daar in die oerwouden heeft men geen dokter noodig, de natuur is zoo ver dat de mensch, het innerlijke leven deze kracht bezit en zij beleven dit zooals hun lichamen en de natuur is. Op deze planeet is die harmonie hersteld, is hun stoffelijke en geestelijke leven één afstemming, zij leven natuurlijk.
Aan deze zijde dus, mijn zoon, zijn zij zoo ver gekomen en is dit hun innerlijk bezit. Hier heeft men geen geleerden noodig."
„Zijn hier dan geen geleerden, Alcar?"
„Ja, zeker, doch voor ziekten heeft men hen niet noodig, want hier kent men geen ziekten."
„Hoe ongeloofelijk is ook dit, Alcar."
„Inderdaad, André, maar ik spreek de heilige waarheid, of ook hier was geen geluk. De geleerden van deze planeet zijn cosmisch bewust en hebben verbinding met andere planeten, voor hier de vijfde cosmische graad."
„Kan men dan hier al de wetenschappen die de planeet aarde bezit niet volgen?"
„Alleen die wetenschappen die tot hun eigenlijke leven behooren, met andere woorden: zij trachten de natuurwetten te leeren kennen."
„Wat is ook dit wonderbaarlijk, Alcar. Men kent hier dus geen rechtsgeleerden, geen doktoren, geen theologen, of wetenschappen die tot de planeet aarde behooren?"
„Neen, André, want hier kent men geen leugen of bedrog, hier kent een ieder zichzelf, zij zijn geestelijk en cosmisch bewust en hebben ook geen godsdiensten meer noodig. Dat alles behoort bij de planeet aarde. Op aarde heeft men een rechtsgeleerde noodig, omdat daar het kwaad leeft. Voel je dit wonder, André?"
„Ja, Alcar, ik begrijp u volkomen. Maar bezitten zij hier dan geen telephoon en televisie, Alcar, want dat is toch een groot wonder?"

„Inderdaad is dat een groot wonder, André, maar hier heeft men dat wonder niet meer noodig.”

„Wat zegt u? Kan men deze wonderbaarlijke vindingen hier niet gebruiken? Deze behooren toch wel tot de grootste wonderen, die de aarde bezit, Alcar?”

„Zoo is het, mijn zoon, doch ik zal je dit groote probleem duidelijk maken, luister. Dat groote wonder, André, dragen zij die hier leven innerlijk en is hun eigen verkregen innerlijke bezit. Voel je wat dit zeggen wil?”

„U wilt zeggen dat deze menschen een technisch wonder in zich dragen? Hoe is dat mogelijk, Alcar, dat kan men toch niet aanvaarden?”

„En toch spreek ik de waarheid. Vergeet toch niet, mijn zoon, dat al deze menschen cosmisch bewust en helderziend zijn in den hoogsten graad. Een stoffelijke uitvinding der aarde is het innerlijke bezit van dezen mensch. Zij hier stellen zich op dien anderen mensch in en kunnen zich ver van hun eigen lichaam verwijderd manifesteeren. Wat de aarde aan stoffelijke vindingen bezit, dat is voor hen hier eigen bezit en zijn dus geestelijke gaven. Al deze menschen hebben deze stoffelijke verbindingen niet meer noodig. Als één van hen den anderen mensch, die op duizenden mijlen van hem vandaan is, zou willen spreken, dan stelt hij zich innerlijk op hem in en komt er dus een geestelijke verbinding tot stand. Daarbij kunnen zij zich op die plaats manifesteeren en dan treden zij uit hun stoffelijke kleed en beleven hetgeen zij wenschen. Hier beleven al deze menschen geestelijke wonderen maar in een stoffelijk leven. Het zijn wonderen die wij reeds aan onze zijde kennen en eigen hebben gemaakt. Zij spreken met elkander op verren afstand en gaan dan geheel in elkaar over. Deze geestelijke verbinding is onfeilbaar. Voor hen hier, is er geen afstand meer, want zij zijn geestelijk zoo ver gekomen en ontwikkeld. Zij zien in ieder ander leven en waar zich dat leven ook bevindt, zij kunnen zich verbinden en dan volgt hetgeen zij wenschen. Hun scherpe en onfeilbare intuïtie en concentratie brengt dit gesprek op verren afstand tot stand.

Hier hebben zij al die vindingen der aarde niet noodig en toch kennen en bezitten zij stoffelijke wonderen, die men op aarde nog niet kent. Ook zij bewegen zich in de ruimte en daarvoor zijn technische wonderen geboren, die veel weg hebben van die der aarde, doch hier is alles volmaakt."
„Kunnen hier geen ongelukken geschieden, Alcar?"
„Neen, André, ook dat is niet meer mogelijk."
„Hoe onbegrijpelijk is ook dit, Alcar?"
„En toch zoo heel eenvoudig, mijn zoon. Want hier kan geen mensch voor zijn tijd sterven, vooral niet door een ongeluk, want dat ligt vast en weet men langen tijd van te voren."
„U wilt dus zeggen, dat allen die hier leven hun dood van tevoren weten?"
„Ja, dat bedoel ik, André. Wanneer zij zich dus in de ruimte begeven, dan weten zij van tevoren of er iets kan en zal geschieden en voorkomen zij deze stoornis."
„U gaat steeds dieper, hoe wonderbaarlijk is ook dit, Alcar. Het is bijna niet te gelooven en toch moet ik het wel aanvaarden, want aan gene zijde is men reeds zoo ver."
„Zoo is het, André. De geleerden van deze planeet werken samen en zijn allen aan één doel bezig. Dat is de verbinding met de hoogere planeten, die er reeds is. Zij voeren gesprekken met hen die verder zijn en daar hebben zij instrumenten voor. De techniek is hier heel ver, doch wat zij zelf bezitten en dus aan geestelijk bezit innerlijk dragen, overheerscht het stoffelijke kunnen. Alleen die uitvindingen worden en kunnen worden geboren, die haar nut kunnen bewijzen en alleen dienen voor hulp der menschheid, om het leven te veraangenamen. Geen andere vindingen komen er tot stand. In alles wordt hier rekening gehouden met den innerlijken toestand van het menschelijke wezen. Alles staat daarop ingesteld en leeft en werkt om zich innerlijk bezit eigen te maken. Hun werkzaamheden zijn met die der aarde niet te vergelijken. Wat daar de mensch moet verrichten en doen om te kunnen leven, is hier niet meer aanwezig. Al dat zwoegen kent men hier niet. Een ieder bezit stoffelijk en geeste-

lijk geluk, hier is aan niets gebrek, allen leven in een volmaakt geluk.
Alle gebouwen en tempels, evenals in onze geestelijke wereld, hebben zij zelf ontworpen. Ook zij bezitten voertuigen, die zich van de aarde kunnen losmaken, doch ik zeide reeds, hier geschieden er geen ongelukken meer."
„Is dat zoo ver berekend, Alcar?"
„Dat is niet alleen berekend, André, doch dat is doorvoeld. Ik zeide reeds, zij hier overzien een technisch wonder, dat wil dus zeggen, dat zij van tevoren weten of een machine zal storen, omdat zij dit aanvoelen. Voor den mensch op aarde is dat moeilijk, maar tevens mogelijk. Ook daar leven menschen die van tevoren een ongeluk voelen en naar hun gevoelens handelen. Is het dan zoo vreemd wanneer ik zeg, dat zij dit kunnen en die krachten innerlijk dragen? Maar wanneer dit op aarde geschiedt dan ontvangen deze menschen die berichten en gevoelens meestal van onze zijde en worden zij dus door hun geliefden gewaarschuwd. Hier echter is dat eigen verkregen bezit, zijn geestelijke gaven, omdat zij deze verhoogde afstemming hebben bereikt.
Zij weten dit dus van tevoren en voorkomen een stoffelijken ondergang."
„Hoe geweldig is dit alles, Alcar."
„Dit, mijn zoon, zal een ieder bereiken, wij allen zullen zoo ver komen. Men treurt ook niet om hen die overgaan, want zij weten dat zij straks zullen terugkeeren. Nu leeren wij andere wettten kennen. Het terugkeeren geschiedt zooals wij in de wereld van het onbewuste voor den derden graad kennen. Wat daar vele en vele eeuwen kan duren, gebeurt hier niet meer. Ik zeide je reeds, wat voor de planeet aarde de wereld van het onbewuste is, zijn hier de mentale gebieden, doch alles is anders."
„Behoeft men hier dan niet zoolang op een nieuw lichaam te wachten, Alcar?"
„Neen, André, hier heerscht cosmische harmonie. Op de tusschenplaneten leeft het leven langer dan op de eerste drie graden. Hoe hooger het innerlijke en stoffelijke leven dus komt,

treedt ook hier verandering in. Op al die overgangsplaneten leven dus menschen, maar het zieleleven is nu in harmonie met het stoffelijke kleed en dat is het cosmische evenwicht. Dit cosmische evenwicht is echter op aarde verloren gegaan, want daar leven menschen die reeds lang, reeds eeuwen geleden in de sferen van licht hadden kunnen zijn, maar nog steeds in de duistere sferen leven."

„Wat is dat voor een raadsel, Alcar?"

„Dit geestelijke en cosmische raadsel behoort bij de planeet aarde, mijn zoon. Ik zal je dit raadsel verklaren en dan zal het je duidelijk worden, hoe natuurlijk alles is wat wij tot nu hebben leeren kennen. Luister en tracht mij te volgen.

Het zegt ons, André, dat, hoe hooger wij komen, hoe meer ons innerlijke en stoffelijke leven in harmonie komt en wij weer tot de natuurlijke afstemming terugkeeren. Wanneer hier het zieleleven gereed is, dan wordt dit innerlijke leven onmiddellijk aangetrokken. Doch op aarde is dit niet mogelijk en duurt het soms eeuwen. En waarom duurt dat eeuwen? Omdat op de planeet aarde het kwaad heerscht, dat wil zeggen, dat het leven, dat daar leeft, in een disharmonischen toestand verkeert en dit tot stand bracht. Op de aarde heerscht geweld, verdierlijking, vernietiging door anderen en zelfmoord. Al deze hartstochten veroorzaken cosmische stoornissen voor het innerlijke leven. Daardoor treden zielen te vroeg ons leven binnen, gaan dus vóór hun cosmischen tijd over en wachten om opnieuw te worden aangetrokken. De astrale werelden voor de planeet aarde zijn dus door deze stoornissen overbevolkt. De ziel die een einde aan het aardsche leven maakt, ik heb je dat duidelijk gemaakt, moet en zal op aarde terugkeeren, om den derden cosmischen graad te beleven. Dus terug naar de aarde, maar er zijn millioenen zielen die deze wetten stoorden en zoo duurt het eeuwen voordat zij, al deze menschen, een nieuw lichaam ontvangen. Die overbevolking van de astrale wereld komt dus, omdat al deze menschen deze levens opnieuw moeten beleven, willen zij de sferen van licht kunnen bereiken. Is je dat duidelijk, André?"

„Ja, Alcar.”
„Welnu, hier is alles anders. Hier is en kent men geen hartstocht, geen geweld, geen zelfmoord, geen vernietiging meer, op al die tusschenplaneten voor dezen graad heerscht cosmische harmonie en het zal je dus duidelijk zijn, dat wij thans andere wetten leeren kennen. Hier, André, is de mensch cosmisch bewust en in harmonie met de natuur. Daardoor leeren wij de cosmische harmonie kennen, omdat het innerlijke leven zoo ver is gekomen en zich dus mensch en dier in natuurlijke harmonie bevinden.
Hoe hooger wij dus komen, hoe meer is het stoffelijke en innerlijke leven in alles één. In de mentale gebieden wacht één ziel op één lichaam, voor de planeet aarde echter wachten duizenden zielen op één organisme en dit verklaart de disharmonische toestanden die de planeet aarde bezit en wij op onzen langen weg hebben leeren kennen, die ik je een voor een duidelijk heb mogen maken.
Is het je thans duidelijk, André, hoe wonderbaarlijk alles is? Maar vooral, dat wij menschen ons geluk en leed in eigen handen hebben? Dat de menschen op aarde hiervan niets weten? Dat een ieder in harmonie met de schepping moet komen en zich deze natuurwetten eigen moet maken?”
„Ja, Alcar, ik begrijp u in alles, hoe natuurlijk is het.”
„Deze cosmische en natuurlijke afstemming moet hier dus zijn en dit is het ontwaken, het overgaan en het geboren worden in het volgende stadium, in een ander organisme, dat gereed is.”
„Hoe oud worden deze menschen, Alcar?”
„Dat varieert naarmate zij hooger komen. Van de eerste overgangsplaneet af gaat dit proces reeds beginnen. Daar worden de menschen reeds, volgens aardsche berekening dan, honderd vijftig jaren oud en als de vierde graad bereikt is worden zij nog ouder en passeeren de twee eeuwen. Zoo wordt de ouderdom van het stofkleed en van het innerlijke leven steeds hooger, omdat wij naar het Al gaan. Is je dit duidelijk, André?”
„Ja, Alcar en zeer natuurlijk.”

„Dit moet wel zoo zijn, mijn zoon en dit heeft tevens een cosmische beteekenis. De hoogste ouderdom die op deze planeet bereikt wordt, overschrijdt de drie eeuwen, om dan te sterven. Op den vijfden graad en dit zijn weer geestelijke raadsels voor de aardsche stervelingen, worden de menschen duizenden jaren oud en is het innerlijke en stoffelijke leven in andere en hoogere wetten overgegaan, waarvan ook ik niets weet. In den zevenden stoffelijken graad kent men haast geen stoffelijk einde meer."
„Maar moet dan de ziel niet langer wachten, Alcar?"
„Neen, André, want ook daarin is cosmische harmonie. Van deze planeet af leeren wij die harmonische wetten kennen en hoe onwaarschijnlijk het ook voor ons is, ook daarin is geen verandering gekomen, ook al duurt het stoffelijke leven duizenden jaren. Dit zijn dus andere en hoogere wetten dan wij tot nu toe hebben leeren kennen en is één gebeuren."
„U bedoelt dat het sterven en het aantrekken van het innerlijke leven één werking is?"
„Ja, André, en hierin ligt die cosmische orde."
„Nu ga ik het begrijpen, Alcar. Wat geschiedt er wanneer wij den zevenden cosmischen graad hebben bereikt? Weet u van dien stoffelijken ouderdom iets af?"
„Ik zeide je zooeven reeds, op den zevenden cosmischen graad kent men haast geen getallen meer en komt er aan dat leven bijna geen einde. Toch gaat de ziel in den astralen cosmos over en dan is de mensch in het Al teruggekeerd. Wat daar voor wetten zijn, dat kunnen wij niet meer volgen en tevens niet begrijpen. Tot den zevenden cosmischen graad is de schepping te volgen, maar wat daarna geschiedt, daarvan weet geest, noch mensch iets af. Bij de pyramide heb ik je dat duidelijk gemaakt. Doch al die cosmische graden moeten wij ons eigen maken."
„Wanneer ik u in alles goed heb begrepen, Alcar, is het Al als de mentale gebieden?"
„Zeer goed mijn zoon, doch de goddelijke afstemming. Op al deze planeten wordt dus geen tijd onnoodig verknoeid, doen de menschen geen dingen meer waarvan zij later spijt hebben, want

dat is niet meer mogelijk. Hier op deze planeet, André, bereikt men in één leven dàt, wat men bereiken moet. Op aarde denken de menschen niet aan natuurwetten en leven dus maar raak. Zij allen hier weten waarvoor zij leven en wat van hen verwacht wordt. Al deze wezens dienen.
Als de menschen hier dus in het eerste stadium sterven, gaan zij in een volgend leven, in een ander en hooger stadium over. Op aarde echter keeren wij vele malen in één en hetzelfde stadium terug, omdat wij ons daarin hebben vergeten.
Hoe hooger men hier dus komt, des te ouder wordt men. Is je dit nu duidelijk, André?"
„Ja, Alcar. Als ik u goed heb begrepen, dan is dit dus alleen voor het innerlijke leven?"
„Juist, dat bedoel ik. Het stoffelijke organisme is hier één toestand, doch voor het innerlijke leven zijn zeven graden, overgangen dus van ontwikkeling. Op aarde zien wij zwart en bruin, maar het hoogste lichaam in stoffelijken toestand is het blanke ras, hier echter heeft alleen de mensch met geestelijke graden te maken en daarvoor keert hij terug. Dus ook hier sterven en geboren worden en een nieuw lichaam, zoowel het mannelijke als het vrouwelijke organisme, ontvangen. In al die graden leven de menschen in het vrouwelijke en mannelijke stofkleed, om in dien verhoogden toestand het diepe zieleleven te kunnen beleven. Hier heeft men heilig ontzag voor het moederlichaam, want het moederlichaam is daarom het heiligste kleed, omdat het de schepping ondergaat en de ziel beleeft."
„Wat voor wonderen vertelt u mij toch, ik duizel ervan, Alcar."
„Ik niet, André en geen van hen die aan onze zijde en hier op deze planeet leven. Zij die hier leven weten dit alles, Ook ik ben dankbaar dat ik dit weet en daarop bouw ik voort, ga ik mij concentreeren. Ik zeide je reeds, André, dat ik over duizenden jaren zoo ver hoop te zijn, maar ik heb nu reeds geestelijk geluk en rust in mij, dus kan ik mij daarvoor gereed maken. Mijn geheele leven zal ik daaraan wijden. Ik dank God, dat Hij mij de genade heeft gegeven om dit alles aan de aarde te mogen brengen. Ik

ben dankbaar, mijn zoon, dat ik leef en wakker ben, dat ik een deeltje ben van al dit machtige en van deze zijde af dit alles heb leeren kennen. Wat je thans beleeft, mijn zoon, is heilig. Aan enkelen der aarde wordt dit maar gegeven. Daarvoor medium te mogen zijn is een genade en jij kunt gelukkig zijn."

„Dat ben ik ook, Alcar."

„Dat weet ik, André. Wij allen zijn gelukkig als wij iets voor onze broeders en zusters op aarde kunnen doen."

„Al dat ruwe werk dat de mensch op aarde moet verrichten, is hier dus niet meer noodig, Alcar?"

„Neen, ook dat niet. Want hier heeft men bijvoorbeeld geen kolen noodig, hier werkt een natuurkracht, maar ook die kracht bezit men op aarde. Dat is de electriciteit, doch hier is men verder. Het zonnelicht wordt opgevangen en verwerkt en die kracht is sterker dan de electriciteit, doch dat kent men op aarde nog niet. Op deze planeet kent men deze kracht. Men weet hier wat deze ontzaglijke kracht beteekent, tot in het oerstadium is dit te volgen. Daaruit komen duizenden vindingen voort, die men hier gebruikt.

Men leeft hier ook vegetarisch, want geen enkel dier wordt afgemaakt. Dierlijk voedsel wordt dus niet meer gebruikt, omdat het verfijnde organisme dat niet eens meer kan verteren. Zij leven van natuurlijk voedsel, van producten die in hun midden groeien. Overal, waar men ook is, is natuurlijk voedsel aanwezig, evenals bij ons in de sferen. Wanneer men iets wil eten, gaat men in de natuur en plukt het wanneer in hun directe omgeving niets is te vinden. Deze atmosfeer is anders dan die waarbij de planeet aarde behoort, ook dit heeft een cosmische beteekenis. Iedere planeet heeft dus een eigen atmosfeer en daarnaar is het leven. Ook hier kent men warmte en afkoeling."

„Is dan al dat vee van de aarde hier niet aanwezig, Alcar, en niet meer noodig?"

„Neen, want om te worden geslacht, is hier niet meer noodig, maar toch weten wij dat ook het edele dier, zooals het paard en vele andere diersoorten, hier leeft. Doch mensch en dier zijn

één. Het dier geeft zich geheel voor den mensch en de hoogere mensch geeft zich voor het dier en is voor al die liefde zeer dankbaar. En dat is Gods bedoeling. Hier is dus alles rein en zuiver zooals de natuur is.
Hun gewaden zijn van een zijdeachtige stof gemaakt en zijn als het geestelijke gewaad, dat men in den ganschen cosmos ziet."
„Het is wonderbaarlijk, Alcar."
„Dat is het, André en toch zoo natuurlijk."
„Zijn al die diersoorten die men op aarde bezit dan alleen voor de planeet aarde?"
„Ja, André, iedere planeet bracht een eigen organisme voort en tot stand en dit is ook voor de dierenwereld. Alleen de hoogere diersoorten, ik heb je dat reeds duidelijk gemaakt, gaan met ons naar het Al en zij zullen dien graad bereiken. Je weet tevens, dat al die diersoorten in het hoogste soort moeten en zullen oplossen, dat is het dier, dat den hoogsten graad in eigen soort heeft behaald. Al dat vee, al die duizenden diersoorten, behooren bij den menschelijken toestand op aarde. Is je dat duidelijk, André?"
„U wilt dus zeggen dat, wanneer de innerlijke mensch zoo ver gekomen is, tevens de dierenwereld zoo ver is?"
„Ja, dat bedoel ik, in wezen geschiedt dit op aarde. Al dat vee zal eens uitsterven, want dan is dat dier niet meer noodig. Wij weten echter, dat ook dit dier in een hooger stadium is gekomen en deze evolutie zich heeft voltrokken."
„Hebben zij hier dan geen machines, die men toch voor vele dingen op aarde gebruikt, Alcar?"
„Ja zeker hebben zij die, André, doch niet zooals men ze op aarde heeft. Er zijn duizenden machines die het werk voor den mensch verrichten en waarvan de mensch profiteert, maar niet zooals op aarde, dat enkelen er profijt van trekken en anderen moeten verhongeren. Dat is hier niet meer mogelijk, hier kennen zij geen verhongeren, geen gebrek, hier is de mensch gelukkig. Een ieder heeft zijn eigen taak, zooals ik reeds zeide, door hoogere wezens aan hen opgedragen. De moederliefde is het innigste bezit en geluk dat zij hier kennen, de moederliefde beheerscht

en draagt deze planeet. De moeder is het die dit cosmische en goddelijke wonder beleeft en men voelt heilig ontzag voor het scheppingswonder. Wie in het vrouwelijke en moederlichaam leeft, heeft zich aan deze natuurlijke werking aan te passen en dit gebeuren is heilig. Misschien zul je denken dat dit leven zeer ingewikkeld is, toch is dat niet het geval. Het is juist zeer eenvoudig, want men kent hier zichzelf en men is in alles bewust."
„Wat moet men hier als kind leeren, Alcar?"
„De kinderen en de ouderen moeten de natuurwetten leeren kennen. Ook aan onze zijde doen wij niet anders. Hun leven is zooals wij aan onze zijde in de zevende sfeer bezitten, maar dan in stoffelijken toestand.
De meesters zijn met hen steeds en steeds in verbinding. Ons leven, zeggen de Mentors van deze planeet, is zooals wij in de zevende sfeer hebben leeren kennen. Wat men daar in een geestelijken toestand dus waarneemt en de menschen bezitten, hebben wij hier ook en is ons aller bezit. Je voelt zeker, André, dat ook deze berichten tot ons gekomen zijn. „Voel dat wonderlijke aan, zoo zeiden zij en u kunt zich ons leven indenken. Wat u daar weet, hebben wij hier in stoffelijken toestand aan den cosmos onttrokken. Hier weten wij dat wij sterven en opnieuw worden geboren, dat wij moeten leeren en dat leeren onze geestelijke ontwikkeling is, zooals de meesters ons vertelden toen wij daar leefden. Wij hebben tempels en gebouwen zooals in de vierde sfeer, maar de onze zijn stoffelijk en stralen zooals wij allen aan innerlijke uitstraling bezitten." Ook vroeg men nog: „Heeft u een eigen taal?" „Wij kennen alle talen die men op aarde bezit, doch wij hebben ook onze eigen talen, welke echter weinig worden gebruikt, omdat wij de geestelijke taal gebruiken. Waarom zouden wij het ons noodeloos moeilijk maken, wanneer wij onze gedachten en gevoelens kunnen opvangen? Wij trachten te leven zooals wij het in de zevende sfeer hebben geleerd en ons eigen maakten. Ons leven hier is dus een leven van rein geluk. U kunt zich ons leven indenken, maar bedenk dan tevens, dat wij stoffelijke wezens zijn en dat alles in

stoffelijken toestand bezitten. Gij allen kent het scheppingswonder, maar dat beleven wij hier, niet één uitgezonderd, bewust. Ga in u zelf na wat dat zeggen wil, bewust te zijn met den Alvader. O, wij zijn zoo gelukkig, want in ons midden leeft God en wij voelen ons dicht bij Hem. Wij zijn met onze broeders en zusters in verbinding die den vijfden graad reeds hebben bereikt en dat geluk, dat leven daar, is niet meer te vergelijken met het onze. Wij ontvangen veel vindingen van onze zusters en broeders uit den vijfden graad en die kunnen wij alleen toepassen en voor gebruik gereed maken, wanneer wij zoo ver zijn en den hoogsten innerlijken graad hier hebben behaald. Alleen die vindingen willen wij gebruiken, die ons kunnen dienen, maar wat wij zelf kunnen, zullen wij met onze eigen krachten bereiken. De rust en vrede die wij bezitten is u bekend. Wij allen zijn zooals gij u voelt, alleen de zes hoogere innerlijke graden zijn verder dan u zich daar voelt. Het feest van onzen Meester Jezus Christus, beleven ook wij en dat is niet anders dan bij u, alleen voelen de hoogere meesters dieper dat leed en die smart die de Meester eens heeft gevoeld. Zij maken ons duidelijk hoe dit moet worden beleefd en gevoeld. Deze diepte is het afdalen in Zijn heilig leven. Wat wij op de planeet aarde kunnen beleven en na de beleving naar de sferen terugkeeren, doen wij ook hier en dan zijn wij allen één. Daarin is niets veranderd en dat is ook op den vijfden graad evenals op alle planeten aanwezig. Dat wordt beleefd en zal zoo blijven, want wij voelen het diepe onrecht, dat men Hem heeft aangedaan. Van tijd tot tijd brengen wij deze verbinding tot stand en uw gevoelens worden door ons opgevangen. Wij kennen uw leven en keeren terug in het verleden en de verbinding die daar voor noodig is kent u. Hij, die zich met u heeft verbonden, leeft in den vijfden geestelijken graad en dit is mij door de meesters opgedragen."

Zoo sprak deze Mentor, André, tot hen allen en dit gesprek heb ik eens mogen beleven. Ook ik werd dus verbonden. Ik vertelde je van een geestelijke verbinding tusschen deze planeet en onze

zijde en dit geschiedt meermalen. Door mijn Meester Cesarino mocht ik dit beleven, want hij heeft deze verbinding tot stand gebracht, was het instrument om deze berichten te kunnen opvangen."

„Het is wonderbaarlijk, Alcar."

„Al de schoonheid die hier aanwezig is, André, bezit de stoffelijke mensch die hier leeft."

„Ik ben sprakeloos, Alcar, weet hierop niets te antwoorden. Maar is hier ook dag en nacht?"

„Dat is in het gansche heelal. Ook deze planeet beschrijft een eigen baan om het zonnelichaam, doch ook die verschilt met de planeet aarde en die werking is te zien en te voelen. Hier kent men evenals op aarde de jaargetijden, maar in niets heeft dit met de aarde afstemming."

„Maar zij zullen toch wel tijd kennen en dien hebben ingesteld?"

„Op alle planeten is die tijd aanwezig en dit geldt voor alle stoffelijke lichamen waarop zich leven bevindt. Het leven brengt dit mede en niet alleen het leven, doch de natuur dwingt den mensch daarnaar te handelen. Niet de planeet dus als cosmisch geheel, doch ook het stoffelijke lichaam heeft behoefte aan slaap, omdat dit noodig is en in het organisme ligt.

Dit is dus tevens voor deze menschen, al zijn deze wezens hooger dan de stoffelijke mensch op aarde. Ik zeide reeds, deze planeet heeft een andere atmosfeer dan de aarde. Daarom is de natuur anders en is hetgeen deze planeet voortbrengt heel anders dan wat de aarde voortbrengt. De vruchten die in deze natuur groeien, zijn vol van heerlijk sap, zooals ook in ons leven is. Daarop heeft zich deze mensch geconcentreerd, daarvoor leven en werken zij en geven zich geheel. Wij weten dat zij hier ontzaglijke vorderingen maken en dat er al reeds veel is bereikt, toch gaat dit steeds verder.

Het zoeken naar het volmaakt stoffelijke ligt in het bereik van den mensch en dat is ook voor de aarde. Ook daar vinden en kweeken zij steeds nieuwe vruchten en hoogere soorten en dat is in de natuur mogelijk."

„Er zijn dus toch heel veel dingen, Alcar, die men op aarde heeft en die men ook hier gebruikt?”
„Ja, zeker, vooral wat de natuur voortbrengt, maar ook kunst en wetenschappen, doch hier is alles meer volmaakt.”
„Als ik u goed heb begrepen, Alcar, heeft men hier al die instellingen, die men op aarde voor het zelfbehoud noodig heeft, niet meer noodig?”
„Neen, André, ik zeide je reeds, hier kent men noch leugen, noch bedrog, men steelt en vecht hier niet meer, hier is geestelijke rust.”
„Wat heerlijk is dat, Alcar. Dan wordt hier ook nooit iets verknoeid en begeert de eene mensch niet het bezit van den ander.”
„Al die aardsche hartstochten, ik zeide je dit zooeven al, zijn hier niet. Hier zijn geen heerschers meer, die menschen kent men alleen op aarde. Daar is dat noodig, hier niet, want hier kan men iedereen vertrouwen en bezit ieder wezen reine liefde.”
„Het is wonderbaarlijk en een groot geluk wacht ons menschen der aarde. Doch als ze dit maar konden aanvaarden. Dat zal echter niet mogelijk zijn.”
„Ik zeide je toch, dat zij zich dit niet kunnen voorstellen en toch zullen wij er velen overtuigen. Anderen echter weer verklaren ons voor krankzinnig en voor fantasten, maar dat moeten zij weten. Eens zullen zij zoo ver komen en gaan ook zij dit beleven. Geen ziekte, geen onrust, geen dood, geen angsten voor de toekomst, niets, niets van al die aardsche narigheid vindt men hier. Denk je dat eens in. Mijn God, wie zou daar niet voor willen leven?
Al die aardsche ellende kent men hier dus niet. Een ieder weet hoe hij leven moet en ook hoe oud hij wordt en duizenden dingen meer, want in alles zijn zij bewust. Nu eerst maakt de mensch van zijn innerlijke gaven gebruik en dat doet men ook wel op aarde, doch niet in dezen toestand en afstemming.”
„Hoe is de indeeling van zoo'n planeet, Alcar?”
„Bedoel je hoe ze verzorgd en bestuurd wordt?”
„Ja, dat bedoel ik.”

„O, dat is zeer eenvoudig. In het midden van de planeet leven de meesters, zooals aan onze zijde. Die meesters zorgen voor ons allen en wij weer voor anderen, totdat de laagsten ontvangen. Dan is iedereen met elkander in verbinding en die verbinding gaat van het middelpunt uit en stroomt zoo in ronde lijn over de geheele planeet. Van daaruit geven zij hun bevelen en die worden stipt en getrouw uitgevoerd, want een ieder doet volmaakt zijn werk omdat zij hier geen bewuste fouten meer kunnen doen. Dit is de geestelijke verbinding en de planeet wordt dus als in onze geestelijke wereld bestuurd.
Deze planeet, André, heeft dus niets meer van den innerlijken en stoffelijken mensch der aarde. O, die reine liefde die zij hier bezitten! Die brand, dat geestelijke vuur, is hun bezit. Om in zoo'n toestand, in zulk een schoon stofkleed te mogen leven, te musiceeren, te schilderen en te mogen beeldhouwen, dat alles, André, is zoo verheven en rein, waarvan men zich op aarde geen denkbeeld kan vormen.
Hier is geestelijk en stoffelijk geluk. Mijn God, hoe moeten wij U danken! Zoo is het hier, André, op den vierden cosmischen graad, dien je thans hebt leeren kennen. Het is een genade die, ik zeide het al, maar weinigen kunnen beleven. Dit is de waarachtige waarheid. Eens zullen ook wij hier zijn."
„Hoelang zal het duren voordat de dierlijke mensch hier binnentreedt, Alcar."
„Je bedoelt den dierlijken mensch van de aarde, nietwaar?"
„Ja, Alcar, dien graad van bewustzijn bedoel ik."
„Wellicht tien, twintig, of misschien wel honderd-duizend jaren."
„Voordat zij hier geboren worden?"
„Ja, zoo lang kan dat duren."
„En de grofstoffelijke mensch, of zij die reeds voor geestelijke dingen voelen en dit alles kunnen aanvaarden?"
„Voor den grofstoffelijken mensch kan het duizenden en duizenden jaren duren, zoo ook voor den geestelijk aanvoelenden mensch."
„Hoe is het mogelijk, Alcar, zoo lang nog?"

„Ja, André, vergeet niet, hoe hooger men komt des te langzamer gaan wij vooruit. Voordat ik in de zevende sfeer ben, kan dat nog wel duizend jaren duren en daarna, voordat ik naar de mentale gebieden ga en voordat ik op deze planeet geboren word, gaan er eveneens duizenden jaren heen."
„Wat een langen weg hebben wij toch af te leggen, Alcar."
„Die weg voert ons tot God, mijn zoon.
Als je eerst maar geestelijken grond onder de voeten voelt, dan voel je je veilig en ga je rustig verder. Je kunt je niet haasten en dat is verkeerd, want dat tempo kun je niet volhouden. Wij aan deze zijde gaan bewust en zeker verder en weten wat wij kunnen bereiken. In den geest kun je geen stukken overslaan en toch zullen wij allen hier worden geboren. Wij maken ons gereed, wij dienen en offeren ons voor al het leven op, wij geven ons geheel, wij werken en bidden en komen schrede voor schrede verder.
Gerhard zette alles op alles en dat kon hij doen omdat die krachten in hem waren. Maar dat kan hij niet in de tweede en derde sfeer. Het wordt steeds moeilijker en daar is een ander leven voor noodig. Die sferen zijn niet zoo spoedig te bereiken. Hij was in die paar jaar ver gevorderd, maar die jaren waren vertienvoudigd, wanneer hij van de eerste in de tweede sfeer of in de derde sfeer had willen binnengaan.
Zij die op aarde leven en gaan voelen dat zij eeuwig voortleven, moeten zich op rustige wijze gaan instellen en den heiligen geest op zich laten inwerken. Dan zullen zij onze zijde bereiken en kunnen zij verder gaan. En wanneer zij dan alles beleven, snellen zij naar de aarde terug om hun familieleden te vertellen dat zij leven en dan keeren zij met frisschen moed naar de sferen terug en gaan zich de hoogere gevoelens eigen maken."
„Dan is hier van krankzinnigheid tevens geen sprake meer."
„Dat is zeer goed gevoeld, André, doch dit weet je reeds lang. Neen, dat kan immers niet meer. Allen zijn geestelijk bewust en krankzinnigheid is in wezen de beïnvloeding van een lager bewustzijn. Dat kennen zij hier niet, dat is voorbij, is niet meer

mogelijk. Al die ziekten en geestelijke verschijnselen behooren bij de aarde. Je weet waarom dit is, ik heb je dat duidelijk gemaakt. Het stoffelijke lichaam van de planeet aarde is ziek en de maatschappij is nog zieker. Daar is niets zooals de natuur is en waarnaar zij moeten leven. Men begrijpt niet dat er nog niet meer menschen worden afgemaakt, want als je van onze zijde de aarde bekijkt, dan ril en beef je van al het kwaad, van al de ellende, maar kom je hun vertellen van een eeuwig voortleven, dan kijken de menschen je aan en verklaren je voor krankzinnig. Maar hier is dat anders. Hier verlangen zij naar geestelijke wijsheid en ontvangen die ook. Hier stelt iedereen zich in en ontvangt en beleeft het hoogste geluk.
Was dit maar op aarde, wilden zij alleen maar den dood vernietigen, dan reeds waren zij daar verder en veranderde het aspect der aarde."
„Kent men hier tevens geen godsdiensten, Alcar?"
„Neen, André, doch ook dit weet je reeds lang. Niets van al die aardsche godsdiensten en kerkelijken haat kent men hier. Dat wat op aarde is, vinden wij hier dus niet. Hier hebben menschen geestelijken honger en die honger wordt gestild. Zij kennen alleen het leven en dat leven hebben zij lief in reine liefde. Meer hebben zij niet noodig en dat is hun geloof en is het volmaakte dat de mensch noodig heeft. Alleen Christus kennen zij, want hun gevoelens voor Gods heilig Kind zijn groot.
Hoe handelt men echter op aarde? Wij hooren hun gebeden, maar wij weten dat ook deze niet zuiver zijn, want zij vragen aan God hun vijanden te vernietigen. Ook de priesters doen dat en blijven op deze wijze bidden. Maar zulke geestelijken leven dan ook maar alleen op aarde."
„Hier zijn dus geen geestelijken, Alcar?"
„Neen, mijn zoon, men heeft hier al deze menschen niet meer noodig, want zij kennen zichzelf niet eens en wat kunnen deze wezens voor anderen doen? Zij kennen hun God niet. Christus niet en het leven niet, ook zij zijn levend dood. Hier echter leeft men en is men wakker en bewust. Deze menschen sluiten zich

niet op, zij leven zooals de natuur en God het van hen hebben wil. Al die godsdiensten behooren bij de planeet aarde, want het is daar dat wij menschen voor hooger gaan ontwaken. Allen, geen uitgezonderd, mijn zoon, hebben lief, waarachtig lief."
„Wat een machtig verschil met de aarde, Alcar."
„Het geluk heeft de mensch op aarde in eigen handen. Wie het goede zoekt en er naar leeft, zooals God het wil, maakt zich innerlijk geluk eigen en weet dat God over hem waakt. Het leven op aarde is moeilijk, maar dat is alleen omdat het de leerschool is voor het geestelijke leven. Daaraan ontkomen is niet mogelijk, want de menschen moeten naar het Al terug. Wij weten wat ons wacht, de sferen aan deze zijde en dit leven op den vierden cosmischen graad. Zouden wij daarvoor dan niet alles willen doen? Hier leeft de mensch in een stoffelijk paradijs en dat heeft God voor al Zijn kinderen weggelegd.
Men leeft hier voor het geluk van anderen en het is niet mogelijk, dat één van hen zich ongelukkig voelt. Hier leeft men als in een groot gezin, door vorsten van liefde bestuurd, zij waken over hen allen en dienen het leven dat hier leeft. Aan het einde der aarde zullen wij dit beeld zien. Als in de hel geen demonen meer zijn, de eerste twee graden op den derden cosmischen graad zijn overgegaan, die voordierlijke wezens de hoogste en geestelijke afstemming hebben bereikt, dan zal de aarde veranderen en overheerscht het goede.
Op aarde moet men de menschen aansporen het goede te zoeken, hier is dat niet meer noodig. Eens lost op aarde die ellende op en is er geen ziekte meer, geen hartstocht noch geweld, dan zijn allen die daar nog zijn, bewust en wakker en weten waarheen zij gaan en wat hen wacht. Nog worden wij niet begrepen, André, en dat nemen wij hun niet kwalijk, maar eens komen zij zoo ver, doch dan hopen wij hier te zijn en te leven in al deze schoonheid.
Hoe moeten wij God danken. Mijn Vader in den Hemel voelt mijn innigen dank, André, ook ik zal dit niet meer vergeten. Ik zal hieraan steeds blijven denken en wij zullen ons inspannen

dit geluk, deze wijsheid ons eigen te maken. Daarvoor moeten wij nog veel leeren, maar wij zullen er komen. Mijn hart voelt dit en mijn ziel is verwarmd, maar dit is de stuwing om te aanvaarden, om ons geheel te geven zooals God het wil. Hoe zegenrijk is alles en liefde straalt en stroomt ons reeds tegemoet, in wezen zijn wij reeds verbonden.
Zij allen hebben die geestelijke bloemen gekweekt en menigmaal zijn ook zij ineen gezonken voor zij zoo ver waren. Een langen weg hebben zij afgelegd en toch, eens leefden zij als wilde dieren op den tweeden en derden graad en voelden van al deze liefde en innerlijken rijkdom niets. Nu wij dit weten spoort het ons aan, aan onszelf te beginnen, want deze weg staat voor ons open, wij willen daaraan beginnen, is het niet, André?"
André zag zijn leider aan en dankte hem innig. „Uw vuur," zoo zeide André, „zal ik mij eigen maken. Ik zal en ik wil dat ten koste van mijzelf. Ik wil mijzelf en mijn voetstuk vernietigen, want niets moet er meer in mij zijn, dat mij op mijn geestelijken weg tegenhoudt.
Ach, als de menschen op aarde dit wisten. Als zij zichzelf wilden afleggen en het in zichzelf gingen zoeken en niet in anderen, dan waren wij reeds een heel eind op weg. Doch zij zien steeds naar anderen en die anderen hebben het gedaan. Ik beleef dat steeds, Alcar."
„Dat zullen wij nog lang, heel lang beleven, want zij vergeten dat zij daar zijn om te leeren. Zij vergeten, dat zij daar niet meer zouden kunnen zijn, wanneer zij hun eigen carma beleefd en goed gemaakt hadden. Niets voor niets en geen kind Gods ontvangt leed, als dat niet noodig is. De mensch zoekt naar zijn geluk, maar dat geluk komt eerst aan deze zijde. Als zij gereed zijn met hun vele levens, eerst dan gaan zij hun geluk voelen. Een ieder zoekt en trekt dat aan, wat zij zelf zijn en tot stand hebben gebracht. Een dierlijk wezen daalt in het stofkleed af en bezielt dat stoffelijke leven. Als zij ook dat nog eens in handen zouden hebben, wat dan?
De menschen vragen zich af waarom en waarvoor moet ik zoo'n

kind ontvangen, doch diep in hen hebben zij met dat zieleleven te maken en daarom alleen trokken zij dat leven aan en zullen goed maken."

„Dat is hier niet meer mogelijk, Alcar?"

„Neen, goddank zijn zij zoo ver. Deze menschen zijn engelen en zij kunnen niet anders meer aantrekken dan eenzelfde wezen en die bezieling leeft aan onze zijde. Voel je, André, dat er nog steeds niets veranderd is en de natuur nog steeds onfeilbaar werkt? Dat wij zullen aantrekken zooals wij innerlijk zijn? Als wij ons carma hebben beleefd, dan daalt in dat stoffelijke kleed een ander leven af en dat leven zal zijn om voor de aarde iets te doen. Het is wonderbaarlijk hoe alles geregeld is, maar God overzag dit en wist hoe het zou geschieden.

Ik heb je nu vele wonderen duidelijk mogen maken en als de menschen dit niet met beide handen aangrijpen, welnu, dan zijn zij niet waard kinderen van God te zijn. Toch mag ik niet zoo spreken, hoewel ik weet dat zij op al dit geestelijke voedsel zullen stampen en het verguizen en het niet aanvaarden. Toch bereiken wij er velen en over eenige honderden jaren zijn wij zoo ver. Dan leven op aarde menschen die ons begrijpen en dankbaar zijn daarvan te mogen hooren. Zij zullen dan ons werk voortdragen, want zij voelen hoe heilig alles is, hoe diep, hoe groot en zuiver deze boodschap is doorgegeven. Dat zal ik je nog eens duidelijk maken en dan zul je zien en voelen, hoe ik alles van tevoren heb geregeld, zoodat er geen fouten konden worden gemaakt. Ik sta voor je mediumschap in, ik ben het die deze gaven in handen heb en aan mij is het, je van ons leven te vertellen.

Wie dit niet voelt, zal dit moeten leeren. Straks zijn die menschen op aarde, lezen zij onze boeken, André en zullen zij zich inspannen de sferen van licht te bereiken.

Dan worden wij en allen die ons volgen begrepen en allen zijn dankbaar, dat aan ons die genade is gegeven dit te mogen vertellen. Dan slaan zij hun handen ineen en buigen hun hoofden en weten dat er een voortgaan is. Eerst dan, André, zoeken zij

zichzelf en vragen niet meer waarom en waarvoor en is de dood voor hen geestelijk geluk en het weerzien aan deze zijde.
Ja, eens zijn zij zoo ver en dan zijn wij ver, heel ver weg en maken ons gereed om dit hier te aanvaarden. Wij volgen Christus en allen die Gods leven heben ontvangen, zullen Hem moeten volgen. Een dier op deze planeet is duizenden jaren het denkende wezen op aarde vooruit. Er zijn hier vele soorten die het Goddelijke wezen in alles volgen. Zij zijn dankbaar als men tot hen spreekt en voelen wat dit hoogere wezen wil. Aan onze zijde zijn het de geestelijke boden, hier hebben zij ook eenzelfde taak, maar dan in een stoffelijken toestand."
„Ook deze planeet bracht alles voort, Alcar?"
„Alles wat wij op de eerste graden hebben gezien en de aarde bezit en heeft voortgebracht, is hier aanwezig, doch alleen het zevende cosmische diersoort, waarvan ik je heb verteld. Hoe hooger des te schooner wordt al het leven, hetzij mensch of dier en alles wat in de natuur groeit. Alles is hier dus af en volmaakt en niet te beschrijven.
„Wat een weelde, Alcar. Ik zie de geheele planeet voor mij en zie tevens hoe alles geschiedt."
„Ik laat je dit voelen, evenals aan onze zijde. In het midden van deze planeet, mijn zoon, staat een machtig bouwwerk en dat bouwwerk is het evenbeeld der pyramide op aarde. Doch dit gebouw is een goddelijke tempel en heeft een andere beteekenis. Daarin stellen de menschen zich op het Al in en worden zij met die hoogere sferen en planeten verbonden. Ik kan je al dien rijkdom niet beschrijven, want dit geluk is te diep voor mijn gevoel, doch wij weten hoe alles is. Men heeft gebouwen die wij in de zevende sfeer bezitten en ongeloofelijk van schoonheid zijn en waarvan men de hoogte niet eens meer kan zien. Dat gedeelte lost in dit heldere blauw op en zij weten waarvoor dat is. Aan onze zijde heb ik je dat getoond. Alles is zooals zij zelf innerlijk zijn. De bouwmeesters die hier leven zijn geestelijke kunstenaars. Hun voelen gaat ver en is machtig en dat schept zich de mensch zelf die het hoogere zoekt. Alles wat hier leeft behoort hun toe.

Hier kent men geen stoffelijk bezit, men leeft hier in alles en met alles, want persoonlijk bezit bestaat voor hen niet, dat hebben zij reeds lang afgelegd. Begrijp je nu hoe machtig het is zoo te kunnen voelen en zoo te mogen leven en te ontvangen? Daarvoor te willen leven is een heilig gevoel dat in hen allen aanwezig is. Geen mensch stoort hier, zij zouden niet kunnen storen. Een ieder kent zijn eigen taak en weet wat van hem of haar wordt verlangd. Alles is hier af, geestelijk af. De technische wonderen, ik zeide je dat reeds, zijn niet meer te beschrijven en niet eens te begrijpen. Duizenden jaren zijn zij de aarde vooruit. Zij zweven in de ruimte, er is voor hen geen afstand en zij kennen deze planeet. Geen wezen is er dat zijn bezit niet zou kennen, want zij hebben innerlijk dit bezit in handen. Een onfeilbare intuïtie is hun innerlijk bezit en het grootste dat zij bezitten is, dat zij zichzelf kennen."
„U zegt, Alcar, dat deze planeet grooter is dan de aarde?"
„Honderden malen grooter dan de aarde, André."
„En dan daarop te leven als in een groot huisgezin?"
„Ja, hier leven billioenen wezens en toch is het één groot huisgezin. Allen gaan op reis, jaren achtereen en nemen hun planeet die zij lief hebben in bezit. Hier zijn zij één met alles en zelfs een grasspriet is hen heilig. Zij kennen ieder plekje grond en zijn daar geweest, worden op hun reizen door hun zusters en broeders in liefde ontvangen. Voel je nu André, hoe groot deze liefde is, hoe machtig hun geluk? Hun huizen staan open, want die huizen zijn ook het bezit van anderen en zij zijn gelukkig wanneer zij hun broeders en zusters mogen ontvangen en verwelkomen."
„Is dat voor iedereen, Alcar?"
„Ja, voor iedereen is dit geluk, mijn zoon, geen uitgezonderd, hier kent men geen onderscheid."
„Hoeveel wonderen heeft u mij op deze reis al duidelijk gemaakt. Hoe eenvoudig is dit leven en toch zoo diep, Alcar."
„De diepte van dit leven is hun gevoel, André. Hoe verder wij komen, hoe hooger wij gaan, des te eenvoudiger, hoe moeilijk

dat ook lijkt, wordt het. Alleen de menschen op aarde maken hun leven ingewikkeld. Zij begrijpen niets van de schepping en verliezen zich in alles en voelen zich heel ongelukkig, wanneer man of vrouw of kind heen gaat. Dan zijn zij niet meer te helpen en vinden zichzelf diep ongelukkig. Hier, aan onze zijde dan, wordt die vader en moeder wakker en zien zij dat leven. Dan is er geen leed en geen smart meer, doch alleen geluk.
Dat alles weet men hier, want ik zeide je reeds, zij weten waarheen zij gaan. Om hier te mogen sterven, is een genade. Toch is dit tevens voor de aarde, maar daar voelen zij dit niet en schreien zich leeg. Op aarde is dus alles anders.
Dat anders zijn is het gebrek aan innerlijk bezit, aan geloof en vertrouwen. Daarom is het daar zoo droevig, zijn zij levend dood en voelen zich alleen en verlaten. Hier is de één de steun voor het andere leven en begrijpen zij wat hun wordt gegeven. Hier worden geen tranen meer van leed en smart geschreid, want zij weten niet wat leed is. Wel kunnen zij ook schreien, doch alleen van geluk en zaligheid om alles, wat zij van God hebben ontvangen. Daarin ligt hun liefde en zij schreien van diepe ontroering en dankbaarheid.
Is dit geen hoog en grootsch geluk? Zie naar dit alles, André en roep het op aarde uit. Zeg hun hoe het hier is en dat zij dit alles zullen ontvangen. Een planeet waarop billioenen menschen in harmonie leven, is dat geen cosmisch wonder? Voelen wij dan niet dat wij als God zullen worden? Is dat goddelijke niet steeds van het begin af in ons geweest en heb je dat niet overal gezien en gevoeld? Ik heb je dat goddelijke in vele toestanden duidelijk gemaakt en waar wij ook waren, daar zagen en voelden wij dien goddelijken wenk. Streef daarnaar, voel daarnaar en ga daarin op.
Voel de diepte van je eigen zieleleven en daal in die diepte af. Wat je dan voelt is of kwaad, of ellende, maar daal je dieper en dieper in jezelf af, dan voel je de stilte van God en raak je je eigen goddelijke afstemming, want de vonk Gods leeft in die reine stilte. Je slaapt in en de rust des geestes daalt in je. De

dichters der aarde voelen wat dit alles zeggen wil, maar de mensch die als een wilde leeft, vervloekt hetgeen ik zeide. Toch is die stilte God, want die stilte raakt dàt, wat zijn eigen leven is. Hier kennen zij dus geen hel en verdoemenis; die predikers die dat zeggen, André, leven zelf in de duisternis en zijn levend dood. Zoo zou ik kunnen voortgaan, want er is hier geen einde aan alles. Steeds mooier, steeds reiner wordt het."

„Als deze planeet honderden malen grooter is dan de aarde, wat moet dat dan toch een uitgestrektheid zijn. Zijn er nog planeten die grooter zijn, Alcar?"

„Hoe hooger wij komen des te ruimer wordt alles en wij krijgen het gevoel dat er geen einde meer is. Men kent op aarde natuurkrachten en wonderen, wij, aan deze zijde, kennen geestelijke wetten en wonderen, maar zij hier en degenen die nog hooger zijn, kennen cosmische wonderen en cosmische wetten en daarvan, André, weten wij niets, niets. Steeds grooter, steeds ruimer wordt alles en hoe hooger wij gaan, hoe meer alles uitdijt en in omvang niet meer te voelen is. Toch weten zij dat het zoo is en dat hen dit wacht."

„Als ik alles goed heb begrepen wat u mij op al die reizen duidelijk maakte, Alcar, dan is ons leven op aarde juist het tegengestelde van dit leven. Wanneer wij op aarde alles kunnen aanvaarden, dat beteekent alles te verliezen, dan zullen wij juist ontvangen, is dat goed?"

„Heb ik ooit anders gesproken, André? Is dat niet hetgeen ik je steeds leerde? Wie dat kan, mijn jongen, is reeds heel ver en zal spoedig alles ontvangen. Juist wanneer wij alles willen verliezen, ons hoofd buigen voor God, werkt en leeft er een andere kracht in ons en geschiedt dàt, wat God voor ons heeft weggelegd. Hoe groot is de mensch die kan zeggen, mijn God voert mij op den goeden weg als ik verkeerd ben en ik zal dankbaar zijn als dit geschiedt, hoe mijn leven ook zal zijn. Zij hier, André, geven alles en hoe meer zij kunnen geven, hoe meer hun innerlijke rijkdom groeit. Dan overstraalt hun innerlijk licht hun geheele omgeving. Hier geeft men, op aarde vraagt en eischt men,

hier dient men alleen, zij zouden niet anders meer kunnen leven. Dit behoort ons als wij willen en dit kunnen wij ontvangen als wij ons hoofd buigen. Dat is ons bezit als wij ons open stellen en is geestelijke rijkdom. Dat is waar wij allen naar verlangen. Zie nog eens naar dit alles, André, ik voel dat wij spoedig moeten heengaan."
„Laat Cesarino u dit weten, Alcar?"
„Ja, André. Zooals zij hier leven en ontvangen, met anderen in verbinding zijn, zoo is ook ons leven. Wij in den geest, zij in hun stoffelijke organisme. Nog kun je waarnemen, aanstonds is dit niet meer mogelijk en moeten wij terugkeeren."
„Ook dat is alweer een wonder, Alcar. Ik heb alles in mij opgenomen en ben u innig dankbaar, ik zal het niet vergeten. Weet Cesarino wat u mij duidelijk heeft gemaakt?"
„Deze Mentor heeft zich met mij verbonden. Ik weet van al deze mogelijkheden af, doch om hierin over te kunnen gaan, daar zijn hoogere krachten voor noodig en dit geschiedt, zooals je toen de zesde en zevende sfeer hebt mogen bezoeken. Hiervoor zijn mijn krachten niet toereikend. Ook ik ben maar een instrument, doch je ziet hoe de meesters mij volgen. Dit is hun werk en mijn en jouw werk en van vele anderen."
André keek naar dit paradijs, hier zou hij niet meer terugkeeren. Voor duizenden jaren vaarwel, wensch ik u allen toe en hij stuurde zijn dank naar hen, die in geluk vereenigd waren. Dankbaar, heel innig dankbaar voelde hij zich voor den Schepper van al dit machtige leven. Dan zonk hij neder en bad voor dit geluk. Toen hij zijn oogen opsloeg zag hij dat zijn leider eveneens in gebed verzonken was. Ook Alcar sloeg zijn oogen ten hemel en dankte zijn heiligen Vader. André beefde van het geluk. Dan riep hij plotseling uit: „Wat is dat, Alcar? Alles verwaast, ik kan niets meer zien, een dichte sluier bedekt deze planeet!"
„Heb ik je zooeven niet gezegd dat onze verbinding verbroken zou worden? Dit geschiedt nu; wij moeten heengaan."
„Wat een wonder, hoe bent u één, Alcar. Nu eerst begrijp ik wat mij in den tempel der ziel is getoond."

„Cesarino heeft onze verbinding verbroken, André en wij moeten nu naar onze zijde terugkeeren, waar je nog meer wonderen zult beleven en ik je duidelijk mag maken. Kom, mijn zoon, hoe moeilijk het ook voor je zal zijn, aan dit geluk komt nu een einde. Eens, al duurt het nog vele en vele jaren, zullen ook wij hier tezamen leven en met ons vele zusters en broeders der sferen. Allen komen hier aan en aanvaarden dit bezit."
Nu kon André niets meer zien. Toen keerde Alcar terug en zweefden zij gene zijde tegemoet.
„Ik zou hier reeds in onze eigen wereld kunnen overgaan, doch ik verlang nog even in deze stilte te blijven. Ook jij zult daar behoefte aan hebben, is het niet, André?"
„Ja, Alcar, heel gaarne. Ik moet dit eerst verwerken, aanstonds ben ik weer gereed."

De wedergeboorte op aarde.

„Ook ik, mijn jongen heb dat noodig, want ook voor mij is dit machtig.”

Zoo zweefden zij verder en beiden waren in gedachten. André wist niet waaraan hij het eerst zou denken. Hij voelde echter wat hem te doen stond. Dit mocht niet te lang duren, want Alcar moest hem nog veel duidelijk maken. Wanneer hij weer op aarde teruggekeerd was, kon hij alles overdenken. Hoe goed was zijn leider, want hij had dit beslist noodig, Alcar had duizenden wonderen beleefd en kon daar tegen. In hem lag nu verlangen en hij begreep dat dit op aarde weer strijd beteekende. In dagbewustzijn moest hij dit nu trachten te verwerken en dat was niet zoo eenvoudig. Toch moest het, maar hij zou zijn best doen.

O, welk een geluk en schoonheid! Hoe rein waren die menschen. Ja, dacht hij, deze zijn doorzichtig, nog fijner dan de teerste stof op aarde. Dit waren stoffelijke engelen. Hij kwam hierover niet uitgedacht en dat wachtte den mensch op aarde. Daarvoor moest men toch willen leven. O, die schoonheid! Hoe wonderbaarlijk was het leven op die planeet. Op aarde vocht en moordde men zooveel zij zelf wilden. Niemand kon die dierlijke wezens tegenhouden. Waar men ook zag, overal ellende. Op geen enkel plaatsje van die groote aarde was er rust. Overal haat en nijd en bedrog. Wat voor wonderen had hij hier mogen beleven!

Zie, het werd reeds duister, zij hadden dat zonnestelsel reeds verlaten. Nu voelde hij die diepe stilte. O, die goddelijke stilte. Hij leefde nu in het niets en juist dat niets dat was God. Het was

hier als voor de schepping. Nu begreep hij alles en hij voelde zich, alsof hij hier nooit vandaan was geweest, als één van hen aan deze zijde, zoo duidelijk, zoo doorzichtig was voor hem de schepping. Hij voelde en zag dat het zoo was en zoo moest zijn. Dit was wonderbaarlijk en toch kwamen weer die gevoelens in hem die hij reeds had gevoeld. Het was alsof men hem daarvan reeds had verteld. Het kwam niet van links of rechts of van boven, neen, dit kwam uit zijn diepe innerlijk voort en hij ging het weer opnieuw voelen.
Vreemd was het, toch kon hij zich daarvan niet vrij maken. Nog nooit had hij hiervan op aarde gehoord, maar op deze reis had hij dit vele malen gevoeld en zelfs duidelijk gevoeld. Op die beide andere reizen drong dit gevoel niet tot hem door, thans echter lag het bewust in hem. Dit was vreemd, heel vreemd, het lag in hem en hij zou het kunnen begrijpen, maar wist niet waar dit raadsel vandaan en in hem kwam. Heel merkwaardig was het en hij voelde dat dit met hem zelf te maken had. Het was precies als in Jeruzalem, maar nu nog inniger dan daar. Hoe kon dat? Hij leefde toch op aarde? Behoorde ook dit tot het verleden? Tot zijn eigen verleden?
Nog wist hij niet waar hij geleefd had, dat zou Alcar hem nog duidelijk maken, dus zou hij afwachten en er niet aan denken. Dan voelde hij dat de stilte hem overviel en ging hij daarin over. Dit was als voor de schepping, toen de mensch nog geboren zou worden, toen er nog niets was. Duisternis, diepe duisternis en toch was er alles, maar dat alles moest men voelen. Wie kon dat echter voelen?
Geen geleerde op aarde, maar geleerdheid is aardsch en dit was alleen te voelen. Diep zou men in zichzelf moeten afdalen, want daarin ligt het, wij hadden het beleefd.
„Heb je gevoeld," zeide Alcar ineens, „dat ons daar niet alleen het innerlijke leven een halt toe roept, maar tevens het stoffelijke leven?"
„Ja, Alcar, dat heb ik gevoeld."
„Op aarde zien wij door alle stof heen, doch daar is dat niet

meer mogelijk. Ook wij staan voor die diepte en kunnen daar niet binnengaan. Je ziet daardoor, dat ik alleen dàt kan duidelijk maken wat in mijn bereik ligt en ik heb beleefd. Al dat andere is onzichtbaar voor mij.
Hier is rust en vrede. Weer zijn wij in de stilte en wel in de goddelijke stilte. In het heelal heerscht nu duisternis, toch zijn er duizenden zonnestelsels en is alles in beweging. Al die duizenden lichamen bewegen zich en niets stoort hier in dat machtige geheel. In het geheele universum is harmonie, maar waar aardsche menschen zijn, daar is disharmonie, omdat de aardsche mensch stoort. Je voelt hier de reinheid van de natuur in je komen. Nu zweven wij in het heelal voort en zijn gelukkige wezens. God schiep hemel en aarde, God schiep ons menschen, het dieren- en plantenleven, God schiep het geheele universum, waarvan wij deel uitmaken. In ons is er reeds licht, André, doch al dit machtige moeten wij ons eigen maken. Merk je, mijn zoon, dat het steeds donkerder wordt?"
„Ja, Alcar, doch tevens stiller."
„Straks wordt het weer licht en dat licht is van het zonnestelsel waartoe je eigen stoflichaam behoort. Als dat eens sterft kom je voorgoed bij mij en dan gaan wij aan deze zijde verder."
„Als ik eenmaal hier ben, Alcar, wat dan?"
„Ik heb je reeds vele malen gezegd, dat wij dan vele jaren op reis gaan. Dan gaan wij weer alles opnieuw beleven en daar zijn die jaren voor noodig. Als dat dan voorbij is, keer ik naar mijn eigen sfeer terug en is mijn taak voorbij."
„En ik dan, Alcar, kunt u mij ook dat vertellen?"
„Dan ga je een tijdlang alleen verder en doe je ander werk. Dat werk ligt reeds gereed en wacht op je. Daaraan ga je je geheel geven, waarna ik je in mijn eigen sfeer opwacht. Dan gaan wij samen verder en zullen hooger gaan, om die hoogste sferen te bereiken."
„Zal ik aan deze zijde met mijn zusters en broeders der aarde die ik thans ken, tezamen mogen werken, Alcar?"
„Ja, André, dat is mogelijk. Al je broeders en zusters die ons op

aarde reeds volgen, zul je aan deze zijde terugzien. Je zult tezamen mogen werken, groote reizen mogen maken, in liefde, in reine sferenliefde zul je verbonden zijn."
„O, welk een geluk, Alcar."
„Het zal geschieden, André, al dit geluk zul je ontvangen. Allen zullen hier binnentreden, hier wacht hen groot geluk. Ik zeg je dit nu reeds en je kunt daarop vertrouwen."
„Wacht uw tweelingziel al dien tijd op u, Alcar?"
„Van het begin af toen ik naar de aarde ging, wacht zij reeds, maar zij helpt mij, André, wij beiden doen dit werk. In de sferen kennen wij geen afscheid, dat weet je. Je hebt mijn eigen sfeer eens mogen zien en je hebt ook haar zelfs gesproken. Wij zijn één en ik ben nooit alleen. Waar ik ook ben, volgt zij mij en ik haar en wij voelen ons nooit gescheiden. Toch ben ik steeds in de sfeer der aarde en zij in haar eigen hemel, maar een scheiding is niet mogelijk. Wij zijn eeuwig verbonden en zullen verbonden blijven."
„Het is alles zoo grootsch, Alcar. Maar als wij nu op den vierden graad komen, ken ik U dan terug en u mij?"
„Van nu af zijn wij eeuwig één en allen die met ons gaan zullen dat blijven. Is het niet heerlijk dit nu reeds te mogen weten? Dit is de geestelijke verbinding, André en wie in den geest verbonden is, heeft zich dat eigen gemaakt. Vraag het aan hen die de vierde sfeer hebben bereikt en allen zullen het je zeggen. Geloof mij wanneer ik je zeg, dat wij gereed zijn om alles te geven. Dit lijkt veel en is toch vergeleken met wat wij hebben ontvangen, niets. God gaf Zichzelf, Zijn eigen leven, Zijn afstemming. Wie zichzelf verliest, ontvangt dàt, wat God is. Wij trachten ons die cosmische bewustwording eigen te maken en daarvoor geven wij ons geheel."
„Waar gaat u thans naar toe, Alcar?"
„Opnieuw naar de duisternis, daar waar wij waren, want ik moet je daar nog vele dingen duidelijk maken en dat houdt met de wedergeboorte op aarde verband. Tevens zal ik van hen vertellen die alle geestelijke wetten overschreden. De wedergeboorte

geschiedt uit alle overgangen, uit die oorden die daarvoor innerlijk gereed zijn.

Een ieder die verlangt om datgene goed te maken wat hij misdeed, kan dit doen en keert dan naar de aarde terug. Ik ga je duidelijk maken dat ieder wezen de geboorte, de wedergeboorte op aarde kan beleven en zal ontvangen, wanneer die verlangens in hem zijn. Maar als zij eenmaal in de astrale wereld leven en hun kringloop der aarde hebben volbracht, dan is dat terugkeeren een genade. Dat is het wonder van de wedergeboorte op aarde, dat is diep en machtig en is zooals alles, heilig. Dat is wonderbaarlijk en kent men alleen hier. Toch weet dat zieleleven, als deze ziel dan op aarde leeft, ook nergens meer van af en sommigen vragen opnieuw waarom en waarvoor?"

„Moet men daarvoor dan geen hoogte hebben bereikt?"

„Je bedoelt een geestelijke hoogte nietwaar?"

„Ja, Alcar."

„Neen, dat is niet noodig, doch ik zeide je reeds, alleen God kan dit den mensch schenken. Als het zieleleven een ander lichaam ontvangt, dan kunnen zij in dat korte leven op aarde meer bereiken, dan in eenige honderden jaren aan deze zijde. Vergeet niet, dat wanneer men in de duisternis leeft, men niets bezit dan duisternis en koude. Denk je dien toestand eens in. Datzelfde wezen ontvangt nu op aarde een stoffelijk lichaam. Op aarde zal het onherroepelijk dat zieleleven ontmoeten waaraan goed gemaakt moet worden. Alleen daarvoor keert de ziel naar de aarde terug. God komt dus dit leven te hulp. Millioenen wezens ontvangen deze genade. Zij komen anders niet vooruit en toch zijn al deze wezens kinderen van God. Er leven in de duisternis millioenen wezens die verlangen om terug te keeren. Onder hen bevinden zich menschen die alle natuurwetten hebben overschreden. Hoe komen al deze zielen uit dezen toestand? Kun je je iets afschuwelijkers indenken? Geen voor- of achteruit, geen ruimte, geen leven meer te voelen, niets dan duisternis? Wij kennen deze toestanden aan deze zijde, André en ik zal je dit toonen en duidelijk maken.

Er is een begin en een einde. Er zijn tevens toestanden waarin de ziel zichzelf heeft verloren, zoodat er geen levensvatbaarheid, geen bestaansmogelijkheid meer is. En dat is logisch, dat is zeer natuurlijk. Wij kunnen deze wetten overschrijden, omdat wij tot dit machtige leven behooren en daar deel van uitmaken. Maar deze natuurwetten kent men niet op aarde. Toen ik mijn wandeling op aarde en aan deze zijde maakte, heb ik die wetten leeren kennen. Ik heb geleerd dat God in alles liefde is. Hoevelen heb ik er niet ontmoet die verlangen en bleven verlangen en toch kwam er aan hun ellende geen einde. Al deze menschen leefden in de duisternis en konden zich daarvan niet los maken. In het stofleven moet dat geschieden, maar ik zeide je reeds, dat is een genade Gods, om opnieuw een stofkleed te ontvangen.
Een zelfmoordenaar die zijn straf aan deze zijde heeft geboet, omdat hij zijn leven op aarde vernietigd heeft, voelt hier wat hij deed en verloren heeft. Is zijn einde daar voorbij, dan roept het geestesleven hem een halt toe en kan hem alleen deze wet nog helpen, wat de wedergeboorte is.
Dat is dan het laatste oogenblik om te bewijzen wat wij willen, of wij zinken in een diep en ellendig leven terug. Dat is de duisternis die wij op Golgotha hebben leeren kennen en dat is voor ieder menschenkind.
Welnu, die zelfmoordenaar keerde in het leven op aarde terug en stond opnieuw voor dien toestand. Zou hij weer een einde aan zijn leven maken? Hij weet niet dat hij reeds zelfmoord pleegde, maar toch ligt dat in hem. Als er geen geestelijk bezit in hem is, valt hij opnieuw. Dit is dus voor hem een probleem, een lijdensgeschiedenis, maar toch een gelegenheid, een mogelijkheid, om uit dat bestaan te komen. Hoe wil men aan deze zijde dit kunnen overwinnen? Is dat mogelijk, André? Kan men aan deze zijde bewijzen dat men geen zelfmoord pleegt?"
„Dat is toch niet mogelijk, Alcar?"
„Neen, mijn zoon, dit kan alleen op aarde, men moet in het bezit zijn van een stoffelijk lichaam. Maar wat geschiedt er nu, wat beleven deze menschen?

Honderden jaren gaan er aan deze zijde voorbij. In die eeuwen roepen en vragen zij waarom en waarvoor. Ik bedoel diegenen die bezig zijn om iets te bereiken, die voelen dat zij hooger kunnen gaan. Kan en mag ik dat niet bewijzen? In de duisternis komen zij verder als zij verder willen, maar zij komen niet van die gevoelens vrij en dit houdt hun ontwikkeling tegen. Als dus een zelfmoordenaar weer geboren wordt en opnieuw zelfmoord wil plegen, ik heb je dit duidelijk gemaakt, zal iets hem daarvan terughouden en dat iets is het verleden, zijn innerlijk leven, dat heeft hij aan deze zijde beleefd. In dat aardsche leven bereikte hij dit eene en alleen daarvoor was deze mensch op aarde.
Ik wil je hiermede duidelijk maken, hoe groot deze genade is, die een ieder kan ontvangen. Hoe machtig het is, om vanuit die diepe duisternis opnieuw op aarde te mogen zijn, is niet te gelooven. Want, André, op aarde is er licht, daar is alles wat het leven veraangenaamt. Hier is niets dan koude en ellende. Denk je dit leven eens in. Op verschillende wijze komt God ons dus te hulp."
„En als zij weer struikelen, Alcar?"
„Dat is bijna niet mogelijk, André. Voordat zij in dien toestand overgaan, hebben zij zichzelf daarin gebracht, met andere woorden: zooveel wilskracht eigen gemaakt, dat zij niet opnieuw zullen struikelen. Het ligt dus van tevoren vast dat zij dit zullen bereiken.
Ik zag ook anderen. Zij leefden niet in de duisternis, maar in de sferen van licht. Ook zij kunnen op aarde terugkeeren. Ik vertelde je van een moeder, die het moederschap wilde beleven. Vijftig jaren lang verlangde zij en eindelijk werd ook haar gebed verhoord en werd zij opnieuw geboren. Dat zijn wonderen, André, in al deze toestanden komt God ons te hulp en daarvoor moeten wij dankbaar zijn. Wie wil leeren, ontvangt van God alles, wanneer hetgeen zij beleven hen helpt om de geestelijke sferen te kunnen bereiken.
Ik heb je op al die reizen van geestelijke en stoffelijke natuurwetten gesproken en nu van de genade Gods. Als die genade er

niet was, dan kende men mij op aarde niet, was daar nooit kunst geweest en ook geen muziek en beeldende kunst van die hoogte, die zij daar nu bezitten. Ik werd echter op aarde geboren en met mij vele anderen. Zoo werd ook de pyramide geboren, want ook deze wezens kwamen van deze zijde, wat ik je vertelde en zoo zijn er duizenden toestanden meer.
Eens leefde er een mensch op aarde, die het leven en lijden van Christus in muziek vertolkte. Deze ziel vroeg aan deze zijde zijn Vader in den Hemel om hem dat te schenken. En hij ontving deze genade. Ik zal je dan ook straks met dit leven verbinden en zul je dezen mensch zien. Daarvoor keeren wij naar Jeruzalem terug, ik heb je dat reeds gezegd. Daar leefde deze ziel en hij leefde daar omdat hij Christus wilde voelen en al dat leed en lijden in klank wilde vertolken. Voel je dit wonder, André? Dit is geschied en zoo is dat voor duizenden toestanden mogelijk, doch alleen dan, wanneer de ziel iets wil beleven, of aan de aarde te brengen heeft. Wie met die wetten verbonden wordt, weet wat voor groot wonder er geschiedt en dat weten alleen zij die het beleven. Geen mensch, geen geest aan deze zijde kan daar iets van vertellen, omdat dit een genade is en alleen God ons kan schenken."
„Weet men daarom zoo weinig van de wedergeboorte, Alcar?"
„Ja, niets weet men er van, André, wij weten alleen dat het mogelijk is. Vraag het aan allen die hier leven, niemand weet het. Wanneer dat geschiedt lost het zieleleven in de wereld van het onbewuste op. Je kent dien toestand. Zij komen in een bewusteloozen toestand en in dien toestand ontwaakt het zieleleven op aarde en wordt geboren. In dat leven zal alleen dàt geschieden, waarvoor het zieleleven op aarde is gekomen. Het stoffelijke leven gaat zijn gewonen gang, doch het innerlijke leven zal dat beleven en in dit beleven ligt het vast en moet het geschieden. Dit zijn dan de vele levensproblemen die zij op aarde hebben te beleven. Nogmaals, André, als Gods kinderen het goede willen, dan staat voor het zieleleven alles open en zullen wij dat als mensch ontvangen."

„Een geest uit uw sfeer Alcar, zou die van zijn wedergeboorte weten?"
„Ja, want dan is men bewust en dat bewustzijn doet ons op aarde handelen en voelen en ons gevoel vraagt naar geestelijk voedsel. Geen mensch van de aarde kan ons dat afnemen. Als een ziel voor de kunst op aarde komt, dan bereikt zij dit en gaat dit zieleleven tot de kunst over. Al zouden ouders ook iets anders willen, wat meermalen geschiedt, toch volgt het kind zijn weg en al verscheurt dit hun band, het gaat en het moet dien weg volgen, daar is niets aan te veranderen. Daarvoor keerde die ziel naar de aarde en voor niets, niets anders. Dan beleeft dit zieleleven natuurlijk ook duizenden andere dingen en zal zich in dat leven vergeten of daarvan iets maken. Met verschillende toestanden uit ons eigen verleden zijn wij dan verbonden. Ik maakte je dat van mijzelf duidelijk. Op aarde ontwaakt het zieleleven en de mensch beleeft dit en wordt wakker en bewust. Er worden dan goede en verkeerde dingen gedaan, doch dieper en lager zinken dan zij reeds zijn, ook dat kan niet. Die innerlijke kracht houdt hen staande en daarop werken zij voort en beleven hun kunst, of dàt, waarvoor zij op aarde zijn gekomen.
Is het je duidelijk, André?"
„Ja, Alcar, doch ook dit is wonderlijk."
„Dat is het, doch het is meer een genade dan een wonder, want dit gebeuren ligt buiten alle bestaande geestelijke en stoffelijke wetten. Ik ga nu tot onze astrale wereld over, want je ziet, dat wij ons eigen zonnestelsel reeds zijn genaderd."
André voelde, dat Alcar zich ging verbinden. Toen hij ging waarnemen, zag hij dat zij opnieuw in de duistere sferen waren.
„Zie daar, André, wij zijn op de plaats waar ik wilde zijn, hier liggen die wezens die wij hebben ontmoet. Voor hen is het niet mogelijk om bewust terug te keeren, want zij zouden de aarde in vuur en vlam zetten."
„Is deze sfeer de laagste aan deze zijde, Alcar?"
„Ja, mijn zoon, hier leven menschen die alle natuurwetten hebben overschreden."

André zag naar deze ellende. Daar voor hem lagen menschelijke wezens. Reeds eerder was hij hier met zijn leider geweest. „Op deze plaats, André, heb ik mij met één van hen verbonden. Ik vertelde je toen wat ik waarnam, in je tweede boek hebben wij dat vastgelegd. Al deze wezens hebben alle natuurwetten overschreden. O, als deze menschen in dezen geestelijken toestand en dan bewust zouden worden geboren! Wanneer zij daar opnieuw de macht in handen hadden, wat zij zeker door alles wat in hen is kunnen bereiken, dan helpe God den mensch op aarde, als deze beesten tot volle bewustzijn zouden komen. Al deze menschen zijn ontembaar. Zij weten niet hoe ver zij gaan en hebben geen begrip van wat zij doen. Daarom bevinden zij zich in dezen toestand. Zeer diep zijn al deze menschen gezonken, zijn bewusteloos en liggen hier neder, wat duizenden jaren duren kan. Toch zullen zij eens wakker worden en aan een nieuw leven beginnen.
Hoeveel ellende heb ik je reeds getoond, André? Hoeveel verdriet wordt er geleden? Dat alles is echter alleen voor de aarde, omdat de mensch op aarde zich geestelijke bewustwording eigen moet maken. Eerst dan begint het hoogere leven en staan de menschen voor ons leven open. Als ik zie de vele diepe kloven die deze menschen moeten overbruggen, dan denk ik aan het leed dat zij nog hebben te beleven. Als daaraan geen einde zou komen was God onrechtvaardig, doch zij weten dat zij zichzelf in deze ellende hebben gestort."
„Kunnen ook zij naar de aarde terug als zij dat zouden wenschen?"
„Een ieder kan terug, André, maar ik zeide je toch, als al deze menschen opnieuw in hun vorigen toestand, dus zooals hun laatste leven op aarde was, op aarde zouden terugkeeren, dan brak de hel opnieuw los, want zij vallen iedereen aan die zij zouden ontmoeten. Eens waren zij op aarde, maar hebben zich in alles vergeten. Het zijn de heerschers der aarde, de vernietigers van ons menschelijke geluk. En toch komt God ook deze zielen te hulp. Dan komt het zieleleven op aarde, dan is de ziel als een levende

doode en volbrengt dat aardsche leven in dezen toestand. Op onzen vorigen tocht heb ik je daarvan verteld. Dat leven gaat dan voorbij en zij zijn dus niet bewust, dan slaapt hun diepe zieleleven omdat dit voor het verdere leven noodig is. Maar God komt deze zielen te hulp en doordat zij het aardsche leven als in een schijndooden toestand beleven, is er toch, wanneer zij hier binnentreden, iets in hen veranderd. In de laatste jaren echter van hun aardsche leven moeten zij bewust worden en als zij daarin overgaan zijn het meestal de geestelijke krankzinnigen. Voel je hoe wonderbaarlijk alles is en hoe deze wetten werken? Die krankzinnigheid op aarde is beter dan dat neerliggen hier in deze duisternis. Hier komen zij niet verder, maar op aarde maken zij zich toch iets eigen, al is dat eigen maken niets en niets anders om weer opnieuw tot de levenden te behooren. Begrijp je wat ik bedoel, André?"
„Als ik u goed heb begrepen, dan houdt hun eigen leven hen gevangen?"
„Ja, André, inderdaad, zoo is het."
„Zijn zij zich dan van niets bewust, Alcar, ook niet dat zij daar leven?"
„Neen, mijn zoon, in alles zijn zij onbewust. Er zijn er duizenden op aarde die in dezen toestand leven. Deze zielen zijn diep en al die menschen zijn niet te peilen. Toch kennen zij deze menschen op aarde, want wanneer men deze menschen ontmoet, denkt men met krankzinnigen te doen te hebben. Deze menschen leven op aarde en zijn toch geestelijk in slaap. Stel je een dergelijken toestand voor. Zie naar deze menschen, overal zijn zij en in ieder werelddeel leven zij. Zij zijn angstig, durven niet te leven, sluiten zich bij niemand en niets aan en hebben geen gevoelens, geen verlangens, want zij zijn levende dooden. Dat is de diepste psychische toestand dien wij kennen en wij weten waarom die wezens op aarde zijn. Een hoogere graad trekt hen aan en dat zijn meestal zij die voor krankzinnigheid open staan."
„Wat is dat weer merkwaardig, Alcar. Daarvan hebt u mij nog niets verteld."

„Neen, dat heb ik ook niet, want dat was eerder niet mogelijk. In alles volg ik één weg en die weg ligt reeds eenige honderden jaren voor mij. Ik geef en maak je alleen dat duidelijk wat je verwerken kunt, van den laagsten toestand ga ik naar den hoogste. Toen mijn werk op aarde een aanvang ging nemen, begon ik mij aan jou te toonen en de verbinding tot stand te brengen. In dien tijd had ik je van al deze psychische wetten en planeten niet kunnen vertellen, ook jij zou krankzinnig zijn geworden. Ik had mij in alles voorbereid en ik gaf je naardat je innerlijk wakker en bewust werd. Deze diepte zou je niet hebben begrepen en ook nu moet je je goed en duidelijk weten in te stellen, wil je deze zielediepte kunnen voelen.

Ik zeide zooeven, op aarde zijn veel van deze menschen en dat zijn de zonderlingen. Deze menschen staan buiten de maatschappij en zij moeten daar buiten staan, want wanneer zij in dat aardsche leven bewust zouden zijn, mijn God, wat zou er dan van duizenden, neen millioenen menschen terecht komen? Maar van al die zielediepten weet men op aarde niets. Zij zijn ook niet te peilen, want zij zijn dom, interesseeren zich nergens voor, kunnen niet leeren en zijn eenvoudig niet in staat om als een normaal mensch te denken. Het zijn volwassen menschen doch hun innerlijk is onbewust. Toch zijn al deze menschen geboren zooals een ieder en hun stoffelijke lichamen kunnen normaal zijn, doch dan is er geen stoffelijke storing, maar is het de ziel. De mensch ontving dit omdat hij hier duizenden jaren zou zijn en God hem opnieuw te hulp kwam. Geen geest, geen mensch kan daaraan iets doen, noch veranderen. Geen geleerde zou dit diepe geestelijke raadsel kunnen oplossen, want deze menschen zijn voor iedere aardsche hulp afgesloten. Zij zijn niet te helpen, voor hun ziekten zijn geen kruiden gewassen, dit is een geestelijk probleem dat alleen wij kennen. Deze wetten, André, liggen buiten alle andere, die, zooals je zult begrijpen, een bestaanswereld hebben bereikt. Wie op aarde leeft en daar een taak of geen taak te verrichten heeft, wat er ook niets toe doet, zij allen hebben een bestaanswereld veroverd. Een bestaanswereld, dat zegt iets

te zijn, iets te bezitten, maar deze menschen hebben die grens overschreden. Hun innerlijk houdt hen dus gevangen. Geen zieleleven is zoo diep gezonken als van deze wezens en wij kennen geen dieper leed en smart en ondergang. Deze menschen waren eens bewust, hebben op aarde geleefd, hebben daar duizenden menschen afgeslacht, waren meestal de heerschers der aarde, omdat zij zich deze macht eigen maakten."
„Het is dus niet mogelijk, Alcar, dat een dergelijk wezen in dezen toestand bewust op aarde kan worden geboren?"
„Neen, die grens hebben zij overschreden. Sterven zij, dan gaan zij naar deze sfeer en worden hier neergelegd. Al deze menschen hebben zich vergeten, vernietigden anderen om een stuk land, om geld of goud en om duizenden andere dingen meer die men op aarde als bezit kent. Het zijn de geweldenaars der aarde, zij brachten leed, smart en ellende over de menschheid. Maar God kent geen heerschers, geen geweldenaars en geen vernietigers. God gaf den mensch alles, Zijn eigen Goddelijk leven.
Toch is dit door al deze menschen niet begrepen. Hier in ons leven leeft dit diepe raadsel, daar voor je liggen menschelijke problemen, doch al die problemen zijn ons bekend. Al die heerschers, die vernietigers moeten verder en hooger en daarvoor is de wedergeboorte op aarde, of zij kwamen niet verder. Doch op aarde zijn het de zwakzinnigen, de zonderlingen en men vraagt zich daar af, waarvoor deze menschen leven. Zij zien in hen de armen van geest, wat zij in waarheid zijn, doch de geestelijke beteekenis is deze, die ik je thans duidelijk heb gemaakt. Al deze zielsproblemen, mijn zoon, het zal je duidelijk zijn, kennen wij, wij weten waar en hoe zij leven, wij weten door wien zij worden aangetrokken, want ook dat is een groot wonder. De wet van oorzaak en gevolg heeft hiermede te maken, het zijn die ouders die aan dit leven hebben goed te maken.
Voor alles en alles, hoe diep ook voor de menschen op aarde, aan deze zijde is de verklaring te vinden, want in den mensch ligt dit vast, men moet het voelen en zijn levens kunnen zien. En dat kunnen wij, wij kunnen ons met alles wat leeft verbin-

den. Maar laat dit een psycholoog nu eens ontleden, dat is immers niet mogelijk. Als wij weten dat een verkeerde gedachte recht moet worden gezet, moet worden herzien, goed gemaakt moet worden, dan toch zeer zeker al deze ellende, die zij over duizenden hebben uitgestort. Er zijn heerschers geweest die men nog op de handen draagt, alleen omdat zij een genie waren, maar die duizenden levens lieten afslachten. En dat afslachten zullen zij goed moeten maken. Wij zien hen en ik weet waar enkelen van hen nu in jouw tijd op aarde leven. Je moet hen zien, mijn zoon, die armen, die kinderen Gods, maar zie dan eerst in hun verleden. Het is een diep raadsel, maar het zijn geestelijke wetten.
Er is er één hier die millioenen menschen heeft omgebracht. Stel je straks zijn strijd, zijn leed en smart voor. Hij zal nog duizenden jaren lang moeten slapen, eerst dan zal ook hij opnieuw geboren worden. Dan is hij een simpele, een zwakzinnige, een levende doode.
O, als voor de menschen en de geleerden der aarde die geestelijke sluier eens werd opgelicht. Hoe zouden zij dan rillen en beven van al deze waarheden."
„Wat is dan zoo'n taak op aarde verschrikkelijk, Alcar."
„Een dergelijke taak, mijn zoon, is een groote genade, doch wanneer zij zich vergeten gaan allen ten onder. Een dergelijke taak is alleen dan verschrikkelijk, als zij tot die daden besluiten en hun medemenschen afslachten. De anderen die het goede zoeken, kunnen heel veel goed doen en wanneer deze de macht in handen hebben, is dit voor de menschheid groot geluk en vrede en rust op aarde.
Als een dergelijk monster zijn volle bewustzijn op aarde opnieuw gegeven werd, dan zouden zij opnieuw trachten een maatschappelijke hoogte te bereiken en je begrijpt dan wat er zou geschieden. In de laagste graden van deze duisternis is het dus reeds mogelijk, dat zij de wedergeboorte beleven. Voor niets en niets anders geschiedt dan deze geboorte en zij beleven dus hun eigen probleem. Het is niet mogelijk dat deze wezens in dat

nieuwe leven op aarde iets bereiken, want zij hebben dat reeds beleefd en zich daarin geheel vergeten.
Dit is dus de allerlaatste mogelijkheid voor de planeet aarde, wat wij van God kunnen ontvangen. Het is één kans en daarin moet het geschieden. Dit is een groot en heilig wonder, mijn zoon en waarvoor wij ons te buigen hebben.
De ziel waarvan ik sprak daalde op aarde af en werd geboren. Dat zieleleven zou armoede ontvangen, omdat het, wanneer het veel zou bezitten, anderen ten gronde zou richten. Zou het nu toch niet mogelijk kunnen zijn, hoor nu wat ik zeg, dat dit zieleleven bij ouders geboren werd met veel aardsch bezit? Dat moet toch mogelijk zijn, want hoeveel ouders hebben zich dat niet eigen gemaakt?
Laat ik je dan zeggen, mijn zoon, dat dit niet mogelijk is, want deze wet is onfeilbaar. Nu komt dat diepe geestelijke raadsel, waarvan ook wij aan deze zijde niets weten. Geen geest, hoe hoog ook aan deze zijde, kent deze goddelijke wetten.
Dat wonderbaarlijke geschiedt zooals het geschieden moet, waar van tevoren om is gevraagd en gesmeekt het te mogen ontvangen. Dat wonder komt en door wien? Alleen door God. God alleen kan dat en wij weten daar niets van. Die mensch wordt dus geboren en beleeft alleen dat, waarvoor hij op aarde is.
Voel je dit machtige, mijn zoon? Het is machtig en wonderbaarlijk dat alleen God weet en kent, waarvan geen vorst van liefde iets weet. Ook zij die het Al hebben bereikt, kunnen dit niet weten, of de pyramide was geheel afgemaakt.
Dat is God, André en een goddelijk gebeuren. Daarvoor kan men bidden en moeten wij bidden en ons hoofd buigen. Er is één wet die alles en alles bestuurt en regelt en dat is God, de zichtbare en onzichtbare God dien wij aan deze zijde kennen, die het heelal, mensch en dier heeft geschapen. God komt Zijn kinderen in alles en alles te hulp. Doch dit te hulp komen wordt niet begrepen, noch aanvaard. God staat ons toe dat ik en jij en billioenen anderen iets voor ons zelf en voor anderen doen, wanneer wij het hoogere zoeken.

Is het je duidelijk wat God is?"
„Waar gaat dat heen, Alcar, is dit alles op aarde te begrijpen?"
„Naar die diepte die wij allen voelen, mijn zoon en waarvoor wij ons hoofd buigen, ook al denken wij van de schepping iets te voelen en te kennen, ook al is dit ons bezit.
Begrijp je, André, dat wij allen machteloos staan, als God zegt nu is het genoeg? En begrijp je dan tevens, dat wij dien God die alles en alles bestuurt, alleen kunnen vragen om ons te helpen met deze woorden: „Slechts Uw wil geschiede"? Dit, mijn zoon, is het eenige gebed dat wij mogen opzenden, eerst dan willen wij kinderen zijn, zooals God het van ons allen wenscht."
„Uw wil geschiede, o, mijn Vader in den Hemel, ik wil een kind zijn, slechts een kind van U.
Men denkt dat bidden niet noodig is omdat alles er is, heelal, mensch en dier gereed is. Wat is God en waar is God? Als God er is, waarom dan al die ellende op aarde? Kan God niet ingrijpen? Kan God toestaan dat Zijn eigen kinderen ten gronde worden gericht? Is God een Vader van liefde? Dit groote en diepe raadsel, André, is niet te peilen, noch te voelen, door geen geest, noch mensch. Dit roept ons een halt toe, maar hoe meer liefde wij ons eigen maken en voor al het leven van God voelen, des te duidelijker wordt ons het raadsel God en ontvangen wij naar de liefde die in ons is.
God is licht, liefde en leven. Als God geen liefde was, kwam aan al deze ellende hier voor je, geen einde. Dit is de wedergeboorte op aarde, is het wonder van God dat wij aan deze zijde kennen. Dat is het wat ik je duidelijk wil maken en wat men op aarde nog niet aanvaarden kan, omdat men er niets van weet.
Voel je nu hoe diep en hoe heilig de wedergeboorte is? Dat wij het als mensch beleven en er toch niets van weten? En dat dit noodzakelijk is, omdat wij dàt, wat tot die vorige levens behoort, niet kunnen verwerken? Dat ook daarin God ons te hulp komt? De geboorte op aarde neemt alles weg en toch, diep in ons ligt het verleden, in ons ligt dit vast, in ons leeft het, wij zijn het zelf."

„Kunnen zij daarom, Alcar, wanneer men sommige controleerende geesten naar de wedergeboorte vraagt, daar niets van vertellen?"
„Ja, want zij die hier leven en die hoogte nog niet hebben bereikt, kunnen het niet weten. De hoogere geesten kennen al deze wetten en weten dat alleen God ons deze genade schenken kan, doch ook zij zwijgen, maar weten dat dit mogelijk is."
„En is dit voor een ieder, Alcar?"
„Ja, André. Maar aan deze zijde kan men alleen dat doen, wat innerlijk in ons is en in ons leeft en daarvoor moeten wij al onze krachten geven."
„Wanneer ik u goed heb begrepen, dan zullen alleen zij dit wonder beleven die daarnaar verlangen?"
„Zoo is het, mijn zoon. Wie dit wenscht en er naar verlangt, is met zichzelf bezig en wie daarin leeft kan aan niets anders meer denken. Het wezen is zich van niets meer bewust, voelt en denkt alleen aan dit gebeuren. Maar onder dit denken en voelen werken velen aan de één of andere taak en wachten af totdat zij deze werking gaan voelen."
„Komt dit vanzelf in hen, Alcar?"
„Ja, André, en dan beleeft de mensch dit wonder. Wat dan geschiedt zal ik je straks duidelijk maken. Hier in deze duisternis is het dus reeds mogelijk om naar de aarde terug te keeren en dat is voor hen, die anders duizenden jaren neerliggen voordat zij zouden ontwaken, een groote genade. Zie naar al deze menschen, hoe diep zij zijn gezonken. Toch komt God hen te hulp. Het zal je dan ook duidelijk zijn, dat alleen de wedergeboorte op aarde hen kan helpen en de mogelijkheid is om hieruit te komen. Wij hebben deze wetten leeren kennen, uit iedere sfeer is de wedergeboorte mogelijk."
„Hoe naturlijk is ook dit, Alcar."
„Wij menschen kunnen niet genoeg dankbaar zijn, mijn zoon, voor alles wat wij hebben ontvangen. Hoe verschrikkelijk deze levens ook zijn geweest, ook aan hun leven komt een einde, al die ellende moet oplossen, ook zij zijn kinderen van God."

„Hoe heeft u mij van een Vader van Liefde overtuigd, Alcar. Op aarde zijn al deze menschen verdoemd. Voor eeuwig zijn zij voor de sferen van licht afgesloten en aan hun ellende komt geen einde. De hemelen zijn voor eeuwig voor hen gesloten, zoo zeggen de priesters en verspreiden deze dingen. Hoe afschuwelijk is hun gepreek, nu ik dit alles heb leeren kennen. Het was toch veel en veel beter, niets, geen woord van God te vertellen, dan dat zij hun heele leven op aarde deze onwaarheden verkondigen?"

„Inderdaad, André, zoo is het. Zij kennen hun God niet, geen Vader die al zijn kinderen lief heeft. Ieder mensch heeft zijn eigen God, doch aan deze zijde eerst gaan hun oogen open. Eerst dan leeren zij al deze wetten en mogelijkheden kennen, hier buigen zij hun hoofden en weten niet hoe zij dit goed moeten maken. Ik heb je van hen verteld, heb je getoond waar zij leven, zij allen behooren tot de levende dooden."

„Kom, wij gaan verder, ik heb je nog meer duidelijk te maken."

André zag nog eens naar al deze wezens. Hij voelde diep medelijden voor al deze menschen. Hij dacht aan Alcars woorden, die zijn leider eens tot hem had gesproken. Rijk op aarde en arm aan geestelijk gevoel, ja, dat waren zij allen. Hoe waren al die levens geweest? Hij rilde en beefde van al deze ellende. Toch zouden ook zij eens de sferen van licht bereiken. Hoe groot was God, hoe onfeilbaar waren al deze wetten en daarvan wist men op aarde niets. Hij volgde zijn leider. Nu leefde hij in de diepste hellen die men aan deze zijde kende. Op zijn eerste uittredingen was hij hier reeds met Alcar geweest. Hoeveel had Alcar hem duidelijk gemaakt. Nu begreep hij het geestelijke leven, nu voelde hij hoe waarachtig alles was, hoe natuurlijk deze wetten waren.

„Zij die in het land van haat leven, Alcar, kunnen die gaan waarheen zij willen?"

„Ja, mijn zoon, deze menschen zijn bewust, zij hier onbewust. Deze menschen hebben de natuurwetten overschreden, in de sferen die hier boven liggen eveneens, want ook hierin zien en kennen wij geestelijke overgangen.

Zie daar, André, een andere hel, ook hier zijn wij vroeger reeds geweest."
Uit spleten staken handen en die handen waren als klauwen. André rilde en beefde, want hij zag dat ze met bloed bevlekt waren.
„Hoe is het mogelijk, Alcar, ik zie bloed!"
„Hier leven menschenkinderen, André, menschen zooals jij en ik, kinderen van God. Zooals de engelen in de sferen van licht, dragen ook zij de vonk Gods, hebben op God afstemming. Zij allen hebben zich vergeten. Het bloed van anderen kleeft aan hun handen, zij leven in een toestand zooals hun innerlijk leven op aarde is geweest."
„Kunnen ook deze wezens naar de aarde terug?"
„Ook voor hen is deze mogelijkheid, mijn zoon. Zij zouden zich hiervan niet vrij kunnen maken."
„Wat geschiedt er, Alcar, of hoe komen zij hier vandaan?"
„Wanneer zij de wedergeboorte zullen ontvangen, dan overvalt hen een diepe slaap en langzaam maar zeker lossen zij op. Dan worden zij door de wereld van het onbewuste aangetrokken en zien wij hen op aarde terug."
„Hoe dankbaar moeten wij toch zijn, dat dit mogelijk is, Alcar. Deze menschen zijn dus van de aarde hier gebracht?"
„Toen hun einde op aarde kwam en zij daar dus gingen sterven, bracht men hen naar deze plaats. Daarna werden zij wakker. Dan neemt dit leven een aanvang en zien en weten zij dat zij gevangen zijn."
„Zouden zij zich daarvan bewust zijn?"
„Ja zeker, zij weten dat zij opgesloten zitten en trachten zich te bevrijden, maar dat is niet mogelijk."
„Wat moeten al deze menschen toch wel misdaan hebben, om hier te moeten leven?"
„Ik wil je niet verbinden, André, je zou al die verschrikkingen thans niet kunnen verwerken. Maar ik verzeker je dat God niet toestaat dat ons iets geschiedt, als dit niet noodig is. Hun leven op aarde was afschuwelijk. Al deze zielen, deze menschen, geen

uitgezonderd, André, hebben duizenden menschen op aarde omgebracht, gekweld, gepijnigd en vernietigd. Allen zijn demonen, het zijn genieën in het kwaad. Je voelt zeker dat, wanneer niemand hen te hulp komt, zij hier niet uit komen, want in hen is geen bezit. Zij zijn arm aan gevoel en weten van hooger gaan niets af. Maar God zou geen Vader van Liefde zijn, als Hij Zijn kinderen hier alleen liet. Toch kunnen zij hier niet blijven. Er moet hulp komen. Met hen praten en van een hooger leven vertellen is niet mogelijk. Zij klampen zich aan je vast en zijn opnieuw gereed, wie het ook is, te vernietigen. Hun leven is walgelijk en afschuwelijk en toch komt ook hieraan een einde. Zij allen hebben zich vergeten. Maar hebben wij ons niet allemaal vergeten? Is er één mensch in de sferen van licht die dit van zichzelf kan zeggen? Neen, mijn zoon, zij allen hebben zich vergeten, eens, duizenden jaren geleden behoorden zij tot hen, al hebben zij de sferen van licht reeds bereikt.
Hier waren wij vroeger reeds, maar toen kon ik je al deze mogelijkheden nog niet duidelijk maken, je zou er niets van hebben begrepen. Nu zijn wij echter zoo ver en kan ik je met de wedergeboorte verbinden. God komt dus ook hen te hulp en dan geschiedt dàt, wat de wedergeboorte is. Diep is alles en grootsch, André en daarvoor kunnen wij God niet genoeg dankbaar zijn. Is het je duidelijk dat God Liefde is? Dat wij menschen dit moéten ontvangen, of wij komen niet verder? Aan hun leven komt geen einde, zij dragen geen bezit en komen hier niet vandaan. Doch de wedergeboorte maakt hen vrij en dan ontvangen zij een nieuw lichaam. Voor hen is er dus geen andere mogelijkheid om vooruit te komen."
„Hoe zal hun leven op aarde zijn, Alcar?"
„Deze menschen hebben het hard, André. Zij kunnen probeeren wat zij willen, toch komen zij tot niets. Millioenen van deze menschen leven er op aarde en al deze zielen hebben goed te maken. Eèn wet houdt hen gevangen, hun leven op aarde is een diep raadsel en zij voelen zich verongelukt. Een hooge maatschappelijke positie bereiken zij niet, dat alles hebben zij reeds ver-

knoeid. Iets is er, André, dat hen steeds en steeds weer laat voelen, tot hier en niet verder.
Zie, dat zijn nu die ondoorgrondelijke wetten van God en dan vervloekt de mensch zijn Vader, omdat hij zijn eigen leven niet begrijpt en al deze wetten niet kent. Dat raadsel leeft op aarde, zoekt zich een bestaan en alles mislukt, hun geheele leven lang. Iedere menschelijke toestand op aarde is dan ook een diep geestelijk raadsel, ook dat zal je thans duidelijk zijn. Een ieder bezit zijn eigen carma wat het verleden is en beteekent.
Wat zou je liever willen bezitten, André, hier in diepe duisternis, waar koude en ellende is, of op aarde in een stoffelijk organisme, met zon en menschen om je heen? Wanneer men dit alles kan aanvaarden dan is het leven op aarde niet zoo moeilijk, want men beleeft datgene wat men misdaan heeft. Doch de mensch is in opstand, want waarom hebben die anderen alles? Alleen aan deze zijde zooals je ziet, is dit diepe probleem op te lossen. Eén kracht echter is er, die dit alles bestuurt, het is die kracht waardoor mensch en dier, sterren en planeten zijn geboren. Die kracht waakt en stuwt en zegt, tot hier en niet verder, wanneer menschen alle natuurwetten hebben overschreden. Dan staan wij voor dit wonder, dit diepe en machtige probleem dat wij aan deze zijde hebben leeren kennen en zijn dankbaar voor alles. Zie hier rond, André, zie hoeveel ellende hier leeft en dat zijn menschen. Ik heb je dit alles vroeger reeds getoond, doch thans heb ik je de beteekenis van al deze geestelijke wonderen en problemen die wij kennen, duidelijk mogen maken.
In spleten en holen leven zij en waar je hier ook ziet, leven kinderen van God. Allen hebben de goddelijke vonk, maar moeten ontwaken.”
„Maar wat bereiken zij nu op aarde, Alcar?”
„Ik zeide je reeds, zij kunnen niets bereiken. Zij zullen daar leven en op deze wijze gaat dat aardsche leven voorbij en treden zij opnieuw hier binnen, doch dan kunnen zij zich voortbewegen. Voel je, André, hoe wonderbaarlijk het is?”
„Ja, Alcar, zij behooren dan weer tot de levenden?”

„Juist, zoo is het en dat is de bedoeling van God. Eenmaal bevrijd van dit leven, kruipen zij hier rond en gaan zij verder om het land van haat te bereiken. Op onze andere reizen heb ik je ook dit duidelijk gemaakt. Door die nieuwe geboorte zijn zij dus tot het leven teruggekeerd. En dit, mijn zoon, is een groote genade, waarvoor wij God niet genoeg dankbaar kunnen zijn, of aan deze duisternis komt geen einde. Maar wij kennen geen verdoemdheid, God heeft al Zijn kinderen lief, ook deze kinderen die alle natuurwetten hebben overschreden. Hoe hooger wij nu komen, hoe meer veranderen de sferen en tevens de menschen. Je weet dat er zeven hellesferen zijn. De diepe duisternis lost reeds op en naarmate wij hooger komen, zul je beter kunnen waarnemen. De menschen die daar leven, kruipen als dieren rond, doch zijn vrij in hun doen en laten en kunnen gaan waarheen zij willen. Toch houdt hun hel hen gevangen en waarom dit zoo is heb ik je reeds verteld. In de eerste drie boeken hebben wij dat vastgelegd.
Kom, André, iets verder en hooger zul je hen zien, die in dien anderen toestand zijn gekomen."
De diepe duisternis loste iets op en André kon nu beter waarnemen. Hier was hij reeds geweest, daar voor hem zag hij deze menschen. Zij kropen over de aarde en zoo afschuwelijk was hun gestalte, dat het geen menschen meer waren.
„Is het je duidelijk, André?"
„Ja, Alcar, alles, ik begrijp u volkomen."
„Wie hier boven zijn, dus zij die in een hoogeren helletoestand leven, zijn voor de wedergeboorte nog niet te bereiken. Al deze menschen leefden zich op aarde uit en ook die geestelijke toestanden heb ik je duidelijk gemaakt. Wanneer je hun vraagt hoe zij zich voelen, dan vinden zij hun leven zoo kwaad nog niet. Wij echter rillen en beven van hun levensopvatting en walgen van hun hartstochten.
Deze menschen blijven in die duistere sferen totdat zij eens zullen ontwaken en aan een hooger leven willen beginnen. Mij gaat het nu om je te toonen, dat voor hen de wedergeboorte nog niet

mogelijk is, want zij zijn bewust en moeten trachten zich van deze hel te bevrijden. En al duurt dat eeuwen, eens zullen zij daaraan beginnen. Ik zeide je tevens, alleen dan, wanneer die heilige werking bewust in ons is. Wij zijn het dus zelf die de natuurwetten wakker roepen en wanneer dit geschiedt, gaan wij in die werking over en moeten wij die werking beleven."

„En is dat tevens voor den hoogeren mensch, Alcar?"

„Ja, André, ik zal je dat aanstonds duidelijk maken. Ik zeide reeds, dit is voor iedereen, God maakt geen onderscheid. Wat voor deze wezens is, is dus tevens voor hen die de sferen van licht hebben bereikt."

„En zij die in het land van haat leven, Alcar? Kunnen ook zij naar de aarde terugkeeren?"

„Zij die in het land van haat leven, zijn dierlijke wezens en in hun leven bewust. Voel je wat dit zeggen wil? Zooeven zeide ik, al deze menschen moeten eerst ontwaken, eerst dan komt er wroeging in hen en vragen zij hun God dat goed te mogen maken. Doch we weten, dat er honderden jaren voorbij gaan voordat zij zoo ver komen. Zij beleven opnieuw het leven op aarde, doch thans als de astrale mensch. Toch kunnen zij deze genade ontvangen."

„Wanneer ik u goed heb begrepen, dan is het eerder mogelijk uit de diepste hellen geboren te worden dan uit het land van haat, Alcar?"

„Inderdaad, mijn zoon, heel goed. In de diepste duisternis liggen zij neder en kunnen zich niet bewegen. In het land van haat echter is er werking, zij kunnen gaan waarheen zij willen. Het spreekt vanzelf dat al deze menschen tot inzicht moeten komen en aan een ander leven moeten beginnen. In hun leven zien wij vele mogelijkheden, in de diepste duisternis is er maar één mogelijkheid: de wedergeboorte, waardoor hun toestand verandert." Na het land van haat volgt het schemerland, dat aan het land van haat grenst. Maar in al die sferen leven dus menschen die zich reeds voor de wedergeboorte hebben afgesloten, omdat zij tot de levenden behooren. Voel je ook dit, André?"

„Ja, Alcar, het is mij heel duidelijk. Zij willen immers niet anders, denken alleen aan dat wat zij willen bezitten en vinden dit op aarde."
„Heel goed, André, dit is hetgeen ik je duidelijk wilde maken. Zij daar beneden hebben maar één verlangen, maar zij in het land van haat en in het Schemerland duizenden verlangens en dit sluit hen voor de wedergeboorte af.
Iemand dus die met zijn eigen probleem rondwandelt, kan aan niets anders meer denken en eerst dan geschieden deze wonderen. Dan voelt men wroeging, André en wil men goed maken. Honderden jaren kunnen er echter voorbij gaan voordat dit gebed wordt verhoord. Ik heb dat alles beleefd, heb aan deze zijde al deze problemen leeren kennen en ben God zeer dankbaar. Toen ik in de duisternis was om anderen te helpen ontmoette ik een vrouw, die ik van een hooger leven wilde overtuigen. Hoe ik ook trachtte haar te bereiken, het was mij niet mogelijk. Toen snelde ik terug naar de hoogere sferen en vroeg mijn meester wat ik moest doen om dat zieleleven te kunnen helpen. In haar leefde een groot probleem, niemand kon haar helpen, alleen God kon het haar geven, waardoor haar leven zou veranderen. Mijn meester zeide: „Broeder Alcar, wacht af. Er is maar één kracht die dit kan en die kracht is God, maar het wezen zelf moet die wetten en krachten in werking brengen."
„Maar, zeide ik, het leed en de wroeging die zij voelt is verschrikkelijk." Toen zag mijn meester mij aan en zeide: „Ja, mijn broeder, zij leeft, zij is wakker en bewust en zij verlangt, maar haar verlangen is nog niet intens genoeg zoodat die werking kan geschieden. Ga terug en zie hoe zij is, volg haar en gij leert dit wonder kennen en zie toe hoe onfeilbaar dit alles is."
Ik daalde opnieuw af, André en zag dit wonder voltrekken. Langzaam maar zeker loste zij voor mij op en verdween zij voor mij, in een andere wereld was zij binnengetreden. Weer keerde ik naar de sferen van licht terug en vertelde dit aan mijn meester. Hij zeide tot mij: „Als dit niet was geschied, konden er duizenden jaren voorbij gaan, dan nog bleef zij in haar eigen

toestand en die kwelling is niet te beschrijven. Doch God komt ons allen te hulp, alleen dan te hulp wanneer wij ernstig willen. Zou God een Vader van liefde zijn als hij dit aan zijn eigen leven zou weigeren? Volg haar thans op aarde, ik zal u zeggen waar zij wordt geboren en zie toe hoe dit leven opgroeit. Zie wat er geschiedt in dat korte aardsche leven en gij leert de goddelijke wetten kennen."
Toen keerde ik naar de aarde terug, André en volgde dat leven. Deze ziel beleefde haar eigen probleem en God gaf haar deze genade om tot zichzelf te komen. En zij kwam tot zichzelf en toen zij dat aardsche leven ging verlaten en de dood haar riep, trad zij hier binnen en was zij van die verschrikkelijke wroeging bevrijd, zoodat zij voor een nieuw leven openstond."
„Wat grootsch is dat, Alcar?"
„Ik zeide je reeds, André, daarvoor kunnen wij onzen Vader niet dankbaar genoeg zijn. Steeds en steeds weer komt God al Zijn kinderen te hulp. Waar geen gebed helpt, daar helpen natuurwetten. Dat leven wordt beleefd, de daad lost op en de ziel is gelukkig en gaat aan een nieuw leven beginnen. Is je dit duidelijk, André? Dan voel je, dat in alles Gods liefde is en wij menschen alles kunnen ontvangen wanneer wij ernstig willen. Dit behoort bij ons leven, is de wedergeboorte op aarde, is een groote genade Gods. Wanneer wij den kringloop der aarde hebben volbracht, leeren wij al deze goddelijke wetten kennen.
Wat nu voor deze zielen is om zich van hun eigen ellende te bevrijden, ik zeide het reeds, is tevens voor het hoogere wezen dat voor de aarde iets wil doen. Ook het hoogere wezen kent en bezit zijn eigen problemen.
Als wij eens dit leven gaan kennen, André, en voelen wat wij hebben ontvangen en in al die millioenen jaren hebben mogen beleven, dan komt er een ander gevoel in ons en dat is dankbaarheid. Hoe kunnen wij echter die dankbaarheid toonen? Duizenden middelen en wegen zijn daarvoor.
In de eerste plaats kunnen wij ons aan deze zijde nuttig maken, in de hel en in de sferen van licht, zoo ook op aarde. Wij kunnen

in deze sferen afdalen waar veel werk te doen is. Haast iedereen daalt in deze duisternis af om anderen te helpen. Ook gaan er velen naar de aarde en helpen daar hun vrienden en hun zusters en broeders. Weer anderen willen iets aan de aarde brengen, daar iets tot stand brengen om God voor alles te danken. En ook dat is mogelijk en worden zij opnieuw geboren.
Nu ga ik in dien tijd over toen de aarde de kunst zou ontvangen. Intusschen keeren wij naar de sferen van licht terug, onderweg kan ik je hiervan vertellen. Wij zullen dus de duisternis verlaten, André en voorloopig zul je hier niet terugkeeren. Heb je mij hierover nog vragen te stellen?"
„Neen, Alcar, ik heb u in alles begrepen."
„Prachtig, André. Je hebt toch zeker wel begrepen dat, wat er ook op aarde is, het van deze zijde komt? Niets is er op aarde, of zij hebben het van hun zusters en broeders aan deze zijde ontvangen. Op onzen vorigen tocht hebben wij hierover gesproken, nu echter ga ik je ook dit duidelijk maken, want het behoort tot de wedergeboorte op aarde.
Alles wat op aarde is, hebben wij hun daar gebracht door inspiratie, doch tevens door de wedergeboorte. Er werden dus wezens geboren die voor kunst naar de aarde kwamen, omdat de aarde dit noodig had. Men bereikte daarmede dat de menschen zich voor hoogere dingen gingen interesseeren. Ik ga je nu met dien toestand verbinden en zal je aantoonen hoe dit geschiedde. Waar wij ook zijn, reeds van de eerste sfeer af zien wij geestelijke wezens zich gereed maken om die genade te ontvangen.
Is het je duidelijk, André, waarom al deze wezens de eerste sfeer hebben moeten bereiken voordat de wedergeboorte mogelijk is?"
„Ja, Alcar, dat is mij heel duidelijk, want al deze menschen moeten zich eerst van alles vrij maken."
„Juist, André, zij moeten dit verdienen, een bestaansmogelijkheid bereiken, willen zij die wetten in werking brengen. In de drie laagste hellen is dit mogelijk, doch daarna zijn zij bewust en omdat zij bewust zijn is hun innerlijke leven anders en is die werking niet mogelijk. Zij gaan dus steeds verder en hooger en

hebben zij dat doel eenmaal bereikt, dan leeren zij deze wetten kennen, die door hun wroeging tot werking zijn gebracht."
„Hoeveel wonderen zijn er aan deze zijde, Alcar en hoe natuurlijk is alles. Hoe groot de genade dit te mogen ontvangen. Heeft u de wedergeboorte beleefd, Alcar?"
„Ja, mijn zoon, ook ik behoorde tot hen die deze genade mochten beleven, doch daar vertel ik je straks over."
„Is dit het schemerland waar Gerhard leefde, Alcar?"
„Ja, André, spoedig zijn wij in de eerste sfeer."
„Van deze sfeer uit is dus de wedergeboorte niet mogelijk?"
„Neen, want zij hebben andere problemen te beleven en daar zijn zij vol van, staan dus voor diepere belevenissen niet open."
„Dit is heel duideijk, Alcar, nu begrijp ik het nog beter."
„Dit moet duidelijk zijn, mijn jongen. Al deze menschen hebben een andere geestelijke afstemming, beleven hun eigen leven en kunnen dus aan niets anders denken."
„Wanneer een mensch opnieuw geboren is, Alcar en op aarde sterft, is er dan niets veranderd wanneer zij hier binnentreden?"
„Ja, zeker. Indien vorderingen op aarde zijn gemaakt zullen zij dit onmiddellijk aan deze zijde waarnemen."
„En zijn zij zich daarvan bewust?"
„Neen, dat is niet mogelijk, eerst in de vierde sfeer kunnen wij dit waarnemen. Ook daarvan heb ik je verteld. Ik zal je dit dan ook toonen wanneer ik je met mijn eigen leven ga verbinden. Er is verandering te zien en dat heeft men dan in dat aardsche leven bereikt."
„Is het niet mogelijk dat zij terugzinken, Alcar?"
„Neen, ook dat is niet mogelijk, die krachten liggen in ons. Voel je wat ik bedoel, André?"
„Ja, Alcar, ook dit is mij duidelijk."
„Voordat wij op aarde geboren worden, mediteeren wij jaren lang en bereiden ons voor op deze groote gebeurtenis."
„Duurde het voor u lang, Alcar?"
„Voor mij duurde het ongeveer een halve eeuw."
„Wat zegt u, vijftig jaren?"

„Ja, mijn zoon, vijftig jaren volgens aardsche berekening had ik noodig mij voor deze taak gereed te maken."
„Het is alweer een nieuw wonder dat u mij duidelijk maakt."
„Ik moest innerlijk gereed zijn wilde ik deze groote genade kunnen ontvangen, eerst dan volgt de geboorte op aarde. Toen ik opnieuw dit leven binnentrad, had ik een hoogere sfeer bereikt, wat mij echter eerst later duidelijk werd. In het leven op aarde had ik mij dus dien hoogeren toestand eigen gemaakt."
„Het is allemaal zoo wonderbaarlijk, Alcar, ik heb geen woorden."
„Kijk, André, daar is de eerste sfeer. Wij gaan nu naar den tempel der kunst en daar ga ik je met het verleden verbinden. Je zult beleven wat er aan deze zijde geschiedde in dien tijd, nu eenige eeuwen geleden. Op verschillende wijze tracht ik je dus van de wedergeboorte te overtuigen. Daarginds treden wij binnen. Je bent daar reeds geweest, André, het is de tempel van de schilder- en beeldende kunst. Daar moet ik zijn. Ook in de tweede sfeer heb ik je dezen tempel getoond. Hier echter heeft deze tempel een andere beteekenis.
In de jaren dat de kunst op aarde zou worden geboren, kwam die kunst uit dezen tempel. Hier leefden de kunstenaars en deze wezens zouden opnieuw op aarde worden geboren. Ik heb je beloofd daarvan te vertellen. Deze kunst, ik bedoel van de oude meesters op aarde, staat zeer hoog. Waarom leefden al deze kunstenaars in die gouden eeuw? Waarom waren zij daar en zijn zij er nu niet meer? Deze vragen ga ik je thans beantwoorden. Ook nu wordt er op aarde geschilderd en toch, zij kunnen dit niet evenaren. Zulke meesters komen niet meer op aarde, kunnen daar niet meer komen, of zij brengen die kunst, die men op aarde niet meer begrijpt. En wat bereiken wij dan? Hier houdt men daarmede rekening. Ik heb je reeds gezegd, dat de kunst van de tweede en derde sfeer niet meer wordt begrepen. Als die op aarde werd geboren, zou dat een openbaring zijn, maar ook die openbaring zou niet worden gevoeld. Dat gaat boven hun gevoel en dan zouden de hartstochten der menschheid ontwaken, alleen door onze kunst. Ik heb je indertijd ook

verteld, dat men mijn kunst stal en er dooden vielen; alleen om een stuk te willen bezitten om dat te gelde te maken. Zie, dat is een stoornis en als die hoogere kunst werd gegeven, zou dat opnieuw geschieden, maar nog veel en veel meer.
De kunst, die in dien tijd aan de aarde zou worden geschonken, kwam uit deze sfeer en er waren meesters, die reeds met de tweede sfeer verbinding hadden. Doch dat waren er maar enkelen. Hier werd echter gevoeld wat zou geschieden. Hier in de eerste sfeer was het, dat die meesters zich gereed gingen maken. Hier mediteerde men, voordat dát ontzaglijke gebeuren zou plaats vinden.
Kom, André, wij gaan naar binnen."
André volgde zijn leider en herkende dit prachtige gebouw. Onmiddellijk werd Alcar begroet. Een geest van het licht trad Alcar tegemoet en verwelkomde hem. André hoorde hem spreken. Deze geest droeg een prachtig gewaad en André begreep, dat het een meester uit de derde sfeer was. Aan dit gewaad en aan zijn innerlijke licht herkende hij zijn sfeer. Alcar wenkte André tot hem te komen en toen verwijderde zich deze gestalte.
„Zie daar, André, kunst en wel geestelijke kunst. Dit zijn jonge kunstenaars die op aarde hebben geleefd en zich thans aan deze zijde bekwamen. Je weet dat dit mogelijk is. Ik heb je tevens verteld en duidelijk gemaakt, dat zij beter in de duisternis zouden kunnen afdalen en daar werk doen, dan hier te schilderen. Maar deze tempels staan voor den mensch open en een ieder die wil kan zich daarin bekwamen. Krachtige geesten echter voelen wat zij zouden kunnen en dalen af en bereiken dan veel in dien korten tijd, zooals je van Gerhard weet. Maar daarom gaat het mij niet, want dit gaat hier reeds duizenden jaren door. Als zij uitgeschilderd zijn, komen zij tot zichzelf."
„Waarom zegt men hun dat niet, Alcar?"
„Dat heeft geen zin en geen nut, mijn jongen. In hen ligt dat gevoel en dat gevoel moeten zij beleven of ook zij komen niet verder. Voel je nu hoe intens hier onze gevoelens zijn en dat wij niets, niets anders kunnen doen en voelen dan dat eene? Voel

je dan dat zij, die arme wezens hier beneden, in en door hun eigen leven stikken? Dat zij geen voet hooger of lager kunnen verzetten en zij eerst dat moeten beleven, om dan aan andere dingen te kunnen denken? Deze meester die mij herkende is hier, omdat hij goed werk doet en hen als het noodig is, van hun verkeerde gevoelens overtuigt. Zoo is ook het leven op aarde en dat vinden wij in de sferen terug, maar alleen hier in de eerste sfeer, omdat de eerste sfeer als de aarde is.
In de tweede sfeer behoeft men niemand meer aan te sporen, in hen is die kracht en wil, zij zijn dus zoo ver gekomen. Hier schilderen zij, in andere toestanden in deze sfeer wandelen zij rond en zoeken hun leven in de natuur en trachten achter de waarheid te komen hoe alles groeit en leeft. Maar ook daarmede komen zij niet verder.
Ook ik schilderde en dacht daarmede alles te kunnen bereiken. Doch dat is voor ons innerlijke leven niet mogelijk. Wij kennen en bezitten dan kunst, ons gevoel is ontwikkeld, maar daarmede komen wij toch niet verder, want hier moet men dienen en wel het leven dienen.
Zie, André, al deze menschen trachten in kunst iets te bereiken, doch mij gaat het om het verleden en daarmede ga ik je verbinden."
Op hetzelfde oogenblik ging André waarnemen. Voor zich zag hij vele wezens.
„Deze geestelijke wezens, André, waren vele eeuwen geleden hier vereenigd. Velen van hen werden op aarde geboren en hier onder hen zie je mij."
„Wat zegt u?"
„Dat ik onder hen ben, André. Zoek mij en je zult mij vinden."
André volgde hen allen. Dan schrok hij, want daar zag hij zijn leider. Mijn God, hoe is het mogelijk? „Ja, u bent het, ik herken u, Alcar, aan dezen mensch ligt u vast. Wat vind ik dat een groot wonder, Alcar."
„Zie daar ginds, André, onze meester, zooals hij, die mij zooeven begroette."

André keek in die richting. Hij voelde in dezen mensch kunst. Dit wezen was een genie. Hij leefde in kunst en ook in zijn uitstraling lag kunst. „Wat beteekent dit, Alcar?"
„Dit beteekent, dat deze mensch zijn hoogsten graad in kunst voor deze sfeer heeft bereikt. Zijn gevoel staat alleen voor kunst open, hij is niets anders dan alleen kunst. Dat gevoel zie je in zijn uitstraling. Er zijn wezens aan deze zijde die zich voor andere studiën hebben bekwaamd en ook dat is aan hun aura te zien. Maar in hem is alleen kunst en daarin is hij een meester. Doch dat zegt echter nog niet dat hij veel liefde bezit. Zijn liefde is als de eerste sfeer en hier leeft hij dus. Ook ik ben daar, doch ik heb je nog van mijn binnentreden aan deze zijde te vertellen en kom dus op mijn eigen leven straks terug.
Ik zeide je reeds, ik kwam aan de grens van de eerste sfeer en ook ik wilde in kunst wat bereiken, maar bereikte tevens dat ik opnieuw werd geboren.
Al deze menschen, André, evenals ik, werden opnieuw geboren. Dit, wat je nu waarneemt, is het oogenblik dat wij ons gereed maakten. Een hooger wezen zou ons van die zending overtuigen en dat geschiedde. In ons was verlangen dit op aarde te mogen brengen. Er was kunst op aarde, doch nu zou de kunst haar hoogtepunt bereiken, als dit kon worden gegeven.
Dat bericht kwam van de hoogere cosmische meesters, die niet alleen de sferen bestuurden, maar tevens de evolutie op aarde volgen. Wat men op aarde met al die kunst zou doen, wisten zij en dat was om het menschelijke peil te verhoogen. Eerst de kunst, de schilder- en de beeldende kunst en daarna de muziek. Ook de muziek werd van deze zijde af op aarde geboren. Hier dus maakten wij ons gereed en velen van hen waren meesters. In ons lag dat gevoel en een hevig verlangen dit op aarde te mogen brengen. Maar waar kwamen die gevoelens vandaan? Van ons zelf? Was ik mij bewust en in deze sfeer reeds zoo ver gekomen, dat ik dit bewust voelde? Ik stel deze vragen, André, om je duidelijk te maken dat ik deze gevoelens niet bezat. Het waren de cosmische meesters die in ons deze gevoelens wakker

maakten, zij waren het, die in stilte en van verre op ons inwerkten en zoo zien wij het volgende geschieden.
Velen zonderden zich af en mediteerden. Dat is alleen in deze natuur mogelijk en onder het een of ander werk. Dan gingen wij allen naar de aarde en zagen toe wat de mensch daar deed. Daarmede gingen echter jaren voorbij, maar met onze kunst waren wij gereed. Wij allen wisten echter niets van de hoogere inwerking af, hoewel die inwerking ons in den gewenschten toestand bracht. Zoo gingen er jaren voorbij en naderde de tijd, dat die kunst op aarde zou worden gebracht. De een na den ander verdween. Hoe wij ook trachten elkander te vinden, het bleek niet mogelijk. In werkelijkheid losten wij allen op en gingen in de wereld van het onbewuste over.
Ik ken al mijn kunstbroeders die in dien tijd op aarde waren. Deze meester werd tevens op aarde mijn meester, ik heb je hem op deze reis getoond. Maar hoe is het mogelijk, André, dat wij ons daar zouden terugzien? Op aarde wisten wij natuurlijk niets van deze zending af en toch, de één werd de leermeester van den ander. Als de één zijn taak had volbracht, werd de ander geboren en dat voltrok zich als met de pyramide geschiedde, in verscheidene jaren. Voel je dit groote wonder, mijn zoon?
In het Zuiden en in het Westen, in verschillende steden op aarde, leefden wij. Deze meester, André, is op aarde bekend en als ik aanstonds mijn eigen aardschen naam noem om dezen aan dit werk te verbinden, zal men ook dien kennen. Hoevele namen hebben wij echter op aarde gedragen? Maar deze is mij lief en daar kan ik steeds aan terugdenken.
Hij daar, mijn meester op aarde, eens echter, vele duizenden jaren geleden, mijn echtgenoot. Hoe ongeloofelijk dit alles voor de aarde ook is, ik heb je dit aan deze zijde duidelijk mogen maken en een ieder zal aan deze zijde daarmede verbonden worden.
Dit mochten wij aan de aarde brengen, omdat men dit van deze zijde af aan de aarde wilde schenken. Dit geschiedde tevens voor de beeldende kunst. Eén van de grootste genieën die men op

aarde heeft gekend, kwam van deze zijde. Al die meesters, mijn zoon, werden opnieuw geboren, omdat dit een cosmische beteekenis had. Ik zeide je reeds, wat voor de pyramide mogelijk was en voor al die armen hier in de duistere sferen, voor de zelfmoordenaars en zij die alle geestelijke wetten overschreden, zoo is dit tevens mogelijk voor het hooger afgestemde wezen dat daar iets heeft te brengen en dit voor het goede moet doen. Geen uitgezonderd, allen werden kunstenaars. In onze jeugd waren die gaven in ons. Hoe kan het ook anders, wij waren voor de kunst geboren en dit is eenvoudig, wanneer men de geestelijke beteekenis kent. Ik zou niets anders hebben gekund en voor niets anders mijn krachten hebben kunnen aanwenden, omdat ik daarvoor geen gevoelens bezat. Ik was in wezen door de kunst bezield en niet alleen dat dit mijn bezit was, maar wij werden ook van deze zijde geholpen.
In mij was religie en daarom schiep ik religieuse voorstellingen, die gevoelens waren in mij. Toch begrepen wij allen daarvan niets. Hoe zouden wij deze beteekenis hebben kunnen begrijpen nu wij weten dat door de geboorte alles oplost en alleen dat, waarin wij leven, bewust is? Straks kom ik hierop terug, André, nu moet ik je echter eerst andere wonderen duidelijk maken en daarvoor gaan wij in de natuur en straks naar Golgotha terug, om je met een ander wezen te verbinden."
Alcar ging naar buiten en André volgde zijn leider. Weer had hij nieuwe wonderen leeren kennen. Diep ontzag voelde hij voor alles en hoe natuurlijk was het eigenlijk. Als het niet zoo was, zou het geen openbaring kunnen zijn. Alcar was een groot kunstenaar geweest en nu was hij in den geest en een meester uit de vijfde sfeer. Hoe bewonderde hij zijn leider!
Geruimen tijd wandelden zij voort en hij voelde dat zijn leider naar de stilte terugkeerde. Nu wandelde hij in de eerste sfeer en ook hier, hoe dieper hij in dit leven afdaalde, voelde hij, alsof hij hier meermalen was geweest. Dat was hij ook met zijn leider, doch dit was anders. Hij herkende al deze schoonheid en hoe meer hem duidelijk werd gemaakt, des te inniger ging hij dit

groote raadsel, dat hij diep in zich voelde, begrijpen. Met deze gevoelens kwamen thans alle herinneringen in hem terug. Hij kon er nog steeds geen woorden voor vinden en toch moest dit een beteekenis hebben, dat stond voor hem vast, want het was te innig, maar hij zou ook hier wel een antwoord op ontvangen. Straks zou Alcar hem zijn eigen verleden duidelijk maken en hij zou afwachten.
Daar voor hem waren geestelijke wezens. Allen wandelden en waren in gedachten. Sommigen, zag hij, waren in een dicht waas gehuld, anderen waren meer doorschijnend.
„Wat beteekent dit, Alcar?"
„Dit beteekent dat zij met hun geliefden hier zijn en straks zullen afdalen. Ik wilde je ook dit duidelijk maken."
„Weten zij dan daar van?"
„Ja, André, zij weten dat zij spoedig zullen vertrekken, maar zij zijn eeuwig verbonden en zullen dat blijven. Op onze vorige reis heb ik je daarvan verteld. Eén van hen daalt in de wereld van het onbewuste af en de ander blijft aan deze zijde en wordt de contrôle voor dezen mensch op aarde."
„Heeft u mij niet verteld, Alcar, dat dit alleen in de vierde sfeer mogelijk is?"
„Ja, André, doch ik heb dit probleem slechts even aangehaald, en dit heeft dan ook een beteekenis."
„Voelt u dan dat deze een geestelijke zending te volbrengen heeft?"
„Ja, dat voel en zie ik."
„Zijn zij dan voor dat leven op aarde gescheiden?"
„Heb ik je niet vele malen gezegd, dat wij nooit kunnen worden gescheiden? Zij zijn voor eeuwig één en zullen dat blijven. Zij, deze ziel brengt iets op aarde en heeft daar tevens iets goed te maken. Ook ik had toen ik op aarde was iets goed te maken en allen met mij die daar werden geboren. Deze mensch echter is de inspiratie voor haar en voert haar op aarde op tot groote hoogte."
„Wat is dat moeilijk, Alcar. Hoe oud moet zij daar worden?"
„Zij zal ongeveer tusschen de zestig en zeventig jaar worden."

„En dat andere wezen is al dien tijd alleen, moet toezien dat men haar bespot en sart, want ook zij zal toch haar leed en smart en vele andere dingen ontvangen en beleven?"
„Dat heb je goed gevoeld, André. Op aarde zal zij iemand ontmoeten en aan dat wezen zal zij goed maken. Tevens brengt zij iets en ook dat is om in dien tijd vrij te komen van dàt, wat haar hier tegenhoudt en haar ontwikkeling belet."
Een nieuw wonder, dacht André. „Hoe verschrikkelijk lijkt mij dat, Alcar."
„Zou je denken dat je dit niet tot stand zou kunnen brengen nu je dit alles weet, of dat je dit niet zou kunnen?"
„Ik weet het niet, maar het lijkt mij zoo moeilijk. Als zij die andere zal ontmoeten dan voel ik nu reeds dat hij haar, als zij in het moederlichaam zal afdalen, niet zal begrijpen. En dat is vreeselijk, want dat leven is dan zoo moeilijk. Och, wat een diepte en wat een opoffering."
„Diep is dit wonder, André, doch het is geen opoffering. Je hoorde toch wat ik zeide, dat zij tevens zal goed maken? Dan is het geen opoffering maar een genade, een groote genade, die God aan al Zijn kinderen geeft, wanneer wij in dat leven goed moeten maken en datgene in een kort aardsch leven kunnen bereiken. Als het wezen op aarde is waaraan wij goed te maken hebben en wij reeds aan deze zijde zijn, is dat dan niet beter, dan jaren en jaren af te wachten voordat wij aan deze zijde verder kunnen gaan? Het houdt ons onherroepelijk tegen, het belemmert onze ontwikkeling, omdat wij niet verder kunnen en die mensch op aarde leeft. Voel je het groote wonder van dezen toestand en dat het een groote genade is als dit geschiedt?
Dan bereikt men in dat leven heel veel en als dan het einde komt, is alle leed voorbij en zijn zij eeuwig verbonden. Dan zijn zij zusters en broeders in den geest en gaan zij aan deze zijde verder."
„Ik vind het verschrikkelijk, Alcar. Hoe moet deze geest, die aan deze zijde blijft, lijden."
„Heb je Lantos' leven goed begrepen? Wat deed hij toen die tijd eenmaal kwam? Hij bracht zijn eigen ziel met Roni in ver-

binding en zag toe dat zij aan handen en voeten werd gebonden. En toch is dit duizendmaal beter, dan hier te moeten afwachten en niet verder te kunnen."

„Dus als ik u goed heb begrepen dan bedoelt u het volgende. Wanneer ik op aarde iemand iets heb aangedaan en ik ben in de sferen teruggekeerd, maar diegene gaat weer naar de aarde terug, dan moet ik toch wachten totdat ik dat heb goed gemaakt? Kunnen dat anderen niet voor mij doen?"

„Neen, alleen zij hebben met je leven te maken, zij ondergingen dat leed en niet die anderen. Veel kun je voor anderen doen en toch, deze wezens zul je opniuw ontmoeten, want zij zijn het die onze ontwikkeling tegenhouden. Dat is de wet van oorzaak en gevolg."

„Maar dit zijn toch zeker geen groote fouten, Alcar?"

„Je bedoeling is, omdat zij in de eerste sfeer leven?"

„Ja, dat bedoel ik eigenlijk."

„Zij, die de eerste sfeer hebben bereikt, kunnen in deze sfeer nog groote zonden en fouten moeten goed maken en toch reeds hier binnentreden."

„Maar daar hebt u mij nog nooit van verteld, Alcar."

„Dit was ook niet mogelijk. Deze geestelijke wetten kan ik eerst nu behandelen, je zou ze niet hebben begrepen. Ik behandel nu deze wetten, omdat al deze toestanden met de wedergeboorte te maken hebben. Wanneer wij vrij zijn van haat, hartstocht en geweld en reeds liefde bezitten, kunnen wij de eerste sfeer aan deze zijde binnengaan, om toch nog fouten en zonden te bezitten, die wij eerst nu goed kunnen maken. Meestal geschiedt dan dit wonder, waarvan ik je nu heb verteld."

„Een wonderbaarlijk iets is het, wat u mij thans duidelijk maakt."

„Vergeet niet, André, dat de eerste sfeer is als de aarde. Er zijn nog twee sferen om de eerste geestelijke bestaanssfeer te bereiken."

„Nu voel ik het, Alcar. Hoe wonderlijk is ook dit. Daaraan heb ik niet gedacht."

„In de eerste sfeer, André, zal en moet alles oplossen, eerst dan kunnen wij verder gaan.”
„En daarvoor keeren velen van hen naar de aarde terug?”
„Ja, André, om de zonden en fouten goed te maken en tevens te dienen.”
„Hoe zullen zij elkander dan vinden, Alcar?”
„Daar zorgen zij voor die aan deze zijde leven.”
„Dus deze geest zal haar, als het zoo ver is, verbinden, terwijl het zijn eigen leven, zijn eigen ziel is?”
„Ja, André, zoo geschiedt het. Nogmaals vraag ik je, zou je dit niet kunnen en tevens op aarde iets brengen en dan goed maken? Is die dankbaarheid niet in je? Wij allen hebben dit gekund, niet een uitgezonderd. Velen vragen op aarde waarom toch God de menschen zoo innig bij elkaar brengt, maar de één leert van den ander. De één keert voor zijn innerlijke leven terug, een ander om aan de aarde en de menschheid iets te brengen. Er zijn duizenden mogelijkheden waardoor wij weer naar de aarde terugkeeren, maar voor een vast doel en dat doel wordt bereikt. Ik ken vele geleerden die op aarde zijn en alleen daar werden geboren voor een uitvinding ten goede voor de menschheid. Nog eerst kort geleden zijn hier twee genieën aangekomen, die beiden naar de aarde terugkeerden, om aan de aarde en de wetenschap iets te brengen, waardoor men duizenden menschen van hun verschrikkelijke ziekten kon verlossen. Waren deze wezens niet op aarde geïncarneerd en waren er tevens geen wezens aan deze zijde die hen inspireerden, dan hadden zij daar niets bereikt. Maar dit was van tevoren beleefd en tot stand gebracht en daarvoor keerden zij naar de aarde terug. Ook voor andere wetenschappen is dit mogelijk. Als de doktoren van deze zijde af niet naar de aarde terugkeerden, om iets voor de menschheid daar achter te laten, dan kwam men nooit verder. Maar zij werden opnieuw geboren en keerden na hun gedane taak terug en zagen dat zij daar niet voor niets waren geweest.
Op aarde wisten zij er niets van, hier echter gingen zij in het verleden over en waren gelukkig dat het was bereikt. Dit is reeds

zoo oud als de aarde een plaats in het universum inneemt. Ik heb je dat duidelijk gemaakt. Van het oogenblik af dat de hel en de sferen van licht een aanvang namen, keerden reeds geestelijke wezens in een stoffelijk organisme terug en brachten hun innerlijke kennis op aarde.
Hier, André, vraagt men niet wat moeten wij beleven, hier wil men beleven, want wij allen dienen. Wij willen goed maken en voelen dit als een genade. Dat doet elkeen en allen gaan daar in over en eens zijn zij zoo ver. Die wezens zijn niet tegen te houden. Zie hen gaan en voel de ontzaglijke bezieling. Zij banen zich een eigen weg en van deze zijde wordt die weg geëffend. Hier waken wezens en die wezens zijn contrôles, de beschermengelen van hen op aarde. Zij zijn innig met elkander verbonden en hebben allen een taak om datgene te bereiken waarvoor zij dienen. Duizenden wezens hebben aan deze zijde een taak en die taak wordt volbracht, dat werk is niet te vernietigen, het zal en het moet geschieden hoe zij ook worden tegengewerkt, want zij allen willen. Een heilige drang om te scheppen, is in hen. Dat is geestelijk vuur, mijn zoon, heilig vuur dat opvlamt en anderen verwarmt. Hoe veel geestelijke wezens zijn er niet op aarde voor ons werk? Hoeveel geestelijke leiders zijn er niet aan deze zijde die hen op aarde helpen? Op alle hoeken der aarde leven zij thans, want nu is het de eeuw van geestelijk voedsel.
Voor de kunst, de beeldende en schilderkunst, keerden menschen van deze zijde terug en brachten daar wat zij zouden brengen. Deze beide wezens zijn dus, zooals ik je zeide, innig verbonden en zullen dat blijven."
„En zij gaat in andere handen over, Alcar?"
„Wat zijn handen, mijn zoon, wat is een stoffelijk lichaam? Een prachtig kleed, maar wij denken daar anders over. Wij vragen alleen naar het zieleleven en hebben aan deze zijde niets aan dat lichaam, het innerlijke leven, dat is ons geluk. Op aarde doet men een moord voor dat kleed, maar wij hier gaan heen en wachten totdat het innerlijke leven gereed is. Dat is de eeuwige waarheid, dat is het wat wij liefhebben en dat gaat eeuwig ver-

der, André. Wij zien en voelen dat anders, want het diepe zieleleven wordt niet geraakt, noch in trilling gebracht. Hier ontwaakt het, hier leeft het, daar ligt het diep in 's menschen zieleleven verborgen. Ook daar zou ik je veel van kunnen vertellen en dan zie je dat anders, doch dat is nu niet mogelijk.
Aan deze zijde, André, is gevoel leven, is gevoel liefde en licht, warmte en geluk. Het stoffelijke lichaam is maar tijdelijk en sterft. Op aarde heeft men het lichaam lief, wij echter het innerlijke leven. De diepte van dit zieleleven wordt dan ook niet aangeraakt, is niet in trilling te brengen, omdat hier het wezen leeft dat dit kan en eenzelfde afstemming heeft. Dat is de zieleverbinding en is rein geluk als men het voelt. Anders zegt het niets en heeft het geen waarde.
Neen, André, zij gaat en zal gaan en met haar duizenden anderen. Straks lost zij op en dan gaat het mannelijke wezen aan zijn taak beginnen en wacht af totdat hij haar kan bereiken. Voel de diepte van dit groote wonder, mijn zoon en wees dankbaar dat dit mogelijk is."
„Wat een opoffering, wat een kracht, wat een bezieling, Alcar!"
„Zij voelen beiden deze genade en blijven deze genade voelen. Zie deze jonge geest, zij keert terug. Zij zal moeder worden en zal dit op aarde beleven. Op aarde wacht iemand en zij zullen elkander op die groote aarde ontmoeten. Als zij dit heeft beleefd, want niets kan dit tegengaan, dan keert zij naar de sferen terug en gaat aan deze zijde verder. Dan is alles volbracht en beleefd en tevens geleden en goed gemaakt. Zij zal dit machtige, dat men op aarde niet begrijpt, bewust beleven, in haar diepe innerlijk ligt dit alles. Zijn dat geen wonderen, André? Is dit niet machtig en moeten wij God niet dankbaar zijn? Zullen wij die dankbaarheid in ons voelen nu wij dit weten?
Ik denk van wel, André, het kan immers niet anders. Wij zullen zoo voelen en denken, het is in ons en wij hebben het beleefd. In alle sferen kan ik je dezen toestand duidelijk maken, zelfs in de hoogste sferen, doch dan is die taak een bijzondere taak en heeft steeds met een groot gebeuren op aarde te maken.

En dit alles dient alleen voor de ontwikkeling der menschheid, want die hoogere wezens zouden op aarde niets anders kunnen brengen. Dat is dan een zending van de hoogste orde en diegene is dan een groote persoonlijkheid op aarde. Zij brengen wijsheid en geluk en dit heeft een cosmische beteekenis.
Diegenen die nu naar de aarde terugkeeren, brengen geestelijk voedsel, of wetenschap, of techniek. Beiden volgen één weg, en zullen het beoogde doel bereiken.
Zoo geschiedde dit al die millioenen jaren en zou dit dan nu, nu de menschheid dit zoo noodig heeft, nu Gods koninkrijk gevestigd zal worden, niet meer zijn? Jij, André en millioenen met jou, leven in een bijzondere eeuw, de menschheid op aarde zal het beleven. Aan deze zijde is men gereed, wij wachten alleen om te mogen beginnen. Juist nu brengen wij geestelijk voedsel, omdat die eeuw genaderd is en zij daarvoor open staan. Nu worden onze media niet meer verbrand en kunnen wij ons werk afmaken. Ook daarvan heb ik je verteld. Vroeger, eenige eeuwen geleden, werd men op den brandstapel gelegd, nu durven zij dat niet meer, omdat zij verder zijn gekomen, zij anders zijn gaan voelen en denken. Maar toen, mijn zoon, waren wij het zelf die anderen vernietigden en thans maken wij goed wat wij in dien tijd vernietigden. Toch braken wij af wat anderen opbouwden. Die anderen zijn nu die wezens, die in den zesden en zevenden Hemel leven en op dat terugzien, wat zij eens tot stand brachten. En is dit alles zoo ongeloofelijk, zoo vreemd?
Voor de menschheid op aarde zijn dit problemen, doch aan deze zijde waarheid en een groote genade. Nog vinden zij ons waanzinnig, doch straks doen zij wat wij nu doen en danken zij hun Vader in den Hemel voor al deze goedheid.
Nu gaan wij naar den tempel der muziek. Ook deze wezens werden op aarde geboren. Hier maakten zij zich gereed en allen keerden naar de aarde terug. Daar ginds treden wij binnen, doch ook daar ben je reeds met mij geweest.
In eenige eeuwen, mijn zoon, werd dit alles tot stand gebracht en in die eeuwen leefden er genieën op aarde. Nog doet men

aan muziek en schildert men en is er de beeldende kunst, doch het grootste genie dat heeft geleefd, is daar niet meer en zal niet meer op aarde worden geboren. Als dit mocht geschieden, dan zijn wij duizenden jaren verder en dat is nog heel vlug, want de ontwikkeling der menschheid gaat niet zoo snel.
Kom, André, volg mij, dan zul je geestelijke muziek uit het verleden hooren."
André trad het gebouw binnen, dat vol menschen was. Hij hoorde van verre al geestelijke muziek, die hij vroeger reeds in andere sferen had mogen hooren. Dat was in de vierde en de zesde sfeer, dat goddelijke had hij daar beleefd. In het leven na den dood deed men aan kunst, aan alle kunst der aarde, doch hoe machtig was deze muziek. Duizenden wezens waren hier bijeen, het gebouw was geheel open en hij begreep wat dit beteekende. Stil was het. Overal zag hij bloemen, vogels vlogen in en uit en waren de vrienden van de geestelijke wezens. En dit was nog maar de eerste sfeer!
Nu scheen er een einde aan te komen, want allen gingen heen. Jammer, dacht hij. Meesters in kunst waren hier bijeen en vertolkten wat zij innerlijk voelden. De instrumenten waren zooals op aarde, maar velen waren ook niet te vergelijken en niet te beschrijven. Nu zeide Alcar tot hem: „Kom, André, wij gaan verder en dieper het gebouw binnen."
Hij volgde Alcar. Wie zou hem kunnen gelooven? Geen mensch, want dit was nu eenmaal te machtig, te ongeloofelijk voor aardsche menschen. Toch beleefde hij dit alles, hij was uitgetreden en had zijn stofkleed verlaten. Hij zag nog meer aardsche menschen die hier waren, maar zij zouden zich straks niet meer bewust zijn, dat zij hier waren geweest. Toch hadden zij in hun slaap, zooals zij zeiden, mooie muziek gehoord en hoe vreemd het ook was, met hun vader en moeder gesproken die reeds lang over waren. Toch was dit werkelijkheid en zij zullen dat ééns zien. Wanneer zij hier binnentreden en voorgoed en eeuwig hier blijven, zullen zij zien dat zij meermalen hier zijn geweest. Hij herkende hen duidelijk die nog op aarde leefden. Groot was

hun geluk. Zie, hoe zij straalden! Ook daarvan wist de mensch niets meer als hij des morgens ontwaakte.
Neen, dat aardsche leven drong alles terug, daarin loste alles op en verdoezelde dit beeld. Prachtig was het, hen zoo te zien. Daar waren vader en moeders bijeen, een moeder die haar kind bezocht. En ook dit was een genade, een heel groote genade. Dan konden zij het leven weer aan en was des morgens die diepe droefheid verminderd.
Alcar ging steeds verder, maar nu bleef hij staan en wachtte op hem.
„Hier, André, ben ik op de plaats, waar zich eens, eenige eeuwen geleden, wezens gereed maakten om hun kunst op aarde te brengen. Niet één, maar tientallen maakten zich gereed. Allen zijn allang weer aan deze zijde. Eén van hen ging op jeugdigen leeftijd over. Zie daar voor je, André."
Op hetzelfde oogenblik ging André waarnemen.
„Daar voor je, dezen geest bedoel ik, André."
„Maar dien ken ik, Alcar. Zijn geestelijk gelaat is als zijn stoffelijk gelaat op aarde."
„Ja, André, zoo is het, ik wilde je dit toonen. Ook dat is een geestelijke kracht die alleen wij kennen. Dan overheerscht het innerlijke leven het stoflichaam en straalt door dat dichte kleed heen."
„Ik weet wien u bedoelt, Alcar, hij was een genie. U bedoelt Mozart?"
„Ja, André, dien naam heeft hij op aarde gedragen. Zijn taak was deze kunst op aarde te brengen en die kunst kwam van deze sfeer. En nu men zijn kunst kent en zijn innerlijke leven voelt, dan kun je wel nagaan hoe de kunst uit de tweede en derde, vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer is. Wat hij op aarde bracht is al zoo machtig en dan de kunst uit de hoogere sferen. Met hem kwamen er vele anderen en ik zou je hen allen één voor één kunnen aanwijzen, wanneer ik mij met hun verleden ging verbinden.
Hier leefden zij, op aarde werden zij geboren en toen zij ge-

reed waren gingen zij over. Meer behoefden zij daar niet te doen. Die kunst was volmaakt en een ieder schiep naar zijn eigen gevoelens. Er zijn steeds kunstenaars op aarde, doch deze waren er maar eens en kunnen maar eenmaal worden geboren. Zij zijn niet te evenaren en voor dat doel worden zij op aarde geboren. Zij allen brachten het hoogste en tevens het allerlaatste. Is het dan niet merkwaardig, André, dat zij niet meer op aarde zijn? Waarom waren die menschen daar in Egypte en zijn zij er nu niet meer? Ik zeide je reeds, zij allen werden daarvoor en alleen daarvoor geboren en wanneer dit niet mogelijk was geweest, dan was er geen pyramide, geen kunst, geen wetenschappen, niets, niets op aarde geweest. Aan deze zijde leefden echter deze wezens, in ons Hiernamaals en op al die planeten die wij kennen.
Thans gaan wij nog één wezen bezoeken dat zich voor zijn grootsche taak aan deze zijde gereed maakte, om zijn kunst, zijn liefde, zijn religie op aarde te brengen. Ook hij was een genie, een van de allergrootsten die wij kennen. Hij was eenig in zijn kunst en daarbij werd hij van deze zijde gesteund. Ik zou je al die namen van beroemde menschen kunnen noemen, doch je tevens aantoonen dat zij aan deze zijde leefden. Wij hebben hen als geesten gekend, zij leefden hier in ons midden. Wij weten tevens waar zij op dit oogenblik leven. Hier gaan zij verder en zullen verder gaan, maar enkelen zijn er echter weer op aarde, omdat zij daar goed te maken hebben. Kom, André, wij gaan terug naar Jeruzalem.
Dit zijn wonderen, mijn zoon, maar groot is de genade die wij allen van God hebben ontvangen. Dit is alleen mogelijk door de wedergeboorte, omdat wij dan als geesten een nieuw aardsch kleed kunnen ontvangen. Dit alles is grootsch en verheven, dit is om dankbaar te zijn jegens Hem die ons nimmer zal vergeten. Alles is liefde, is bezieling en heilig vuur dat in hen ligt en dat zij zich in die duizenden eeuwen eigen hebben gemaakt. De reine liefde inspireert. Dit is overgaan in een ander wezen, het is voelen en beleven, het is instellen op dat, wat wij willen bren-

gen. God gaf ons alles en hoevele malen zeide ik dit reeds, God gaf ons Zijn eigen heilig leven. Door Hem worden wij bezield en kunnen wij die reine bezieling ontvangen. Maar o, wanneer wij die bezieling niet begrijpen. Dan gaan velen ten gronde en zoeken, totdat zij de bezieling en het wezen hebben gevonden. Doch zij die werkelijk scheppen, doen dat door eigen innerlijk bezit. Alleen de reine liefde is het die wonderen verricht.
Zie, André, wij zijn reeds op aarde. Aanstonds zijn wij weer in Jeruzalem."
„Hoe komt het toch, Alcar, dat mij op deze reis alles zoo duidelijk is?"
„Dat zal ik je straks vertellen. Dan begrijp je jezelf en weet je „waarom en waarvoor". Dan kan ik je op al je vragen antwoorden, die je mij op deze reis en de vorige reizen hebt gesteld. Heb dus nog even geduld, dan lost ook voor jou dit diepe raadsel op. Wij gaan door naar Golgotha, in Jeruzalem heb ik niets meer te zoeken."
Onder hen lag het Heilige land. Weer was André op de plaats waar Christus had geleefd. Wat zou hij nu weer beleven? Nu ging Alcar op de aarde over en opnieuw wandelde hij omhoog, Golgotha tegemoet. Opnieuw voelde André dat hij werd verbonden, doch deze verbinding was anders dan toen zij den vorigen keer hier waren. Alcar was diep in gedachten. Langzaam ging hij opwaarts en André volgde zijn leider. Ook hij dacht weer aan deze verschrikking. Hoe rilde en beefde hij nog van hetgeen hij hier had mogen beleven. Opnieuw zag hij wezens. Hier waren steeds menschen, maar alleen geesten, zij leefden reeds lang aan deze zijde. Alcar ging verder. Spoedig hadden zij den top van Golgotha bereikt. Dan zeide Alcar tot hem: „Hier ga ik je met een groot wonder en met het verleden van een geestelijk wezen verbinden. Ook mij is dit getoond toen ik in de sferen, na mijn laatste leven op aarde, terugkeerde. Ik ga je duidelijk maken, André, wat een zending op aarde beteekent en wat er voor noodig is om die zending te kunnen volbrengen en haar geheel te doorvoelen. Wie dat niet kan is tevens in staat

zijn taak goed te volbrengen en dan komt van die zending niets terecht. Dat moeten wij van tevoren weten, of ons leven op aarde wordt een mislukking. Dan is die groote arbeid, al die moeite voor niets geweest en dat kan niet, want dan zouden wij meer afbreken dan opbouwen. Vooral voor geestelijk werk moeten wij dit weten en kunnen berekenen en dit is mogelijk, omdat wij het innerlijke leven van hen, die hiervoor geschikt zijn, kunnen peilen en voelen. Wij weten dan of zij dat aardsche leven goed zullen beleven, of dat zij zich daar zullen vergeten en zich op de één of andere wijze uitleven. Voor een geestelijke zending moet hij of zij voor die taak dus berekend zijn, of zij kunnen niet afdalen. Dit is alleen wanneer wij deze genade ontvangen en voor de meesters werk verrichten. Is de mensch daar voor zichzelf, dus voor eigen ontwikkeling en beleven zij het één of ander, dan moeten zij zelf weten wat zij van dat leven zullen maken. Doch voor een geestelijke taak, waardoor een kunstenaar of een medium voor onze wereld werk verricht, moeten wij weten of zij dat kunnen dragen, of dat zij onder hun werk zullen bezwijken. Hier aan deze zijde mediteerden allen om zich hun kunst eigen te maken en alles te doorvoelen en wanneer zij dan gereed waren, daalden zij in een sluier van licht gehuld in de wereld van het onbewuste af. Op aarde zullen zij ontwaken en naar den lichamelijken groei ontwaakt het innerlijke leven en voelen zij alleen datgene, waarvoor zij op aarde gekomen zijn. Voor dezen mensch was dit de muziek. Hij kwam alleen om aan de menschheid het leven en lijden van Christus te brengen en in muziek te vertolken. Ik heb zelf Christus geschilderd, anderen hebben hem in gedichten vertolkt, weer anderen in muziek, zooals wij hier in de sferen dit heilige feest beleven.
Nu ga ik je verbinden. Je zult waarnemen, André, hoe zich een wezen aan deze zijde gereed maakte om die groote zending op aarde te brengen. Zie, mijn zoon."
André ging opnieuw waarnemen. Weer zag hij het verlichte kruis dat hier steeds was. Onder dit verlichte kruis, dat voor aardsche menschen niet zichtbaar was, zag hij een wezen. Deze

mensch was in gebed verzonken. Diep was de stilte die hij nu voelde en het was een heilig oogenblik voor hem.
„Kom hier bij mij staan, André en geef mij je hand. Je zult hooren en zien wat in dien tijd geschiedde.”
Het wezen was nog steeds in gebed. André ging waarnemen en voelen. In de diepte van zijn ziel beleefde hij iets en André voelde duidelijk waaraan hij dacht en wat in dezen mensch geschiedde. Op Golgotha moest hij dit beleven, ergens anders was dat niet mogelijk. Hij voelde waaraan hij dacht. Deze mensch volgde het leven en lijden van Christus. Van de geboorte af had hij alles gevolgd. Nu was hij op deze plaats gekomen waar het verschrikkelijkste dat ooit zou gebeuren, was geschied. Nu volgde hij dat afschuwelijke en maakte zich dat gebeuren eigen. Maar André voelde en hoorde nog meer.
Hij hoorde prachtig gezang en toen hij dit hoorde keek hij omhoog, want dit kwam van gene zijde en wel uit de sferen van licht. Dit gezang hoorde deze mensch en hij beleefde dat in zijn diepe innerlijk. Daarna hoorde André plotseling prachtige muziek en dit groeide aan tot een machtig geheel. Hij voelde wat de beteekenis was en hij beefde van ontroering. In dit gezang en deze verheven muziek vertolkte men het leven en lijden van Christus.
Nu begreep hij de algeheele beteekenis en voelde waarvoor deze mensch hier was en zich verbond. Dit was een heilig oogenblik. Het was de liefde voor Christus, het was dankbaarheid voor den Volmaakten Mensch, die zich geheel voor de menschheid had gegeven. Diep doorvoelde deze mensch dit ontzaglijke gebeuren. Het ging door zijn ziel en in de diepte van zijn eigen leven beleefde hij dit groote wonder, dat in hem tot leven kwam. Deze mensch werd nu bezield. Dit was geestelijke bezieling, rein en machtig, dit was geestelijk geluk, een gebed in muziek en gezang vertolkt. De engelen zongen voor hem, in de sferen was alles reeds gereed en hij hoorde deze verheven muziek en nam alles in zich op.
Toen hij dit beleefd had, stond hij op en keek omhoog. Boven

hem zag hij het verlichte kruis en daarachter waren de engelen. Een licht straalde op dit oogenblik naar de aarde en omstraalde dezen mensch. Dan knielde hij opnieuw neer, boog zijn hoofd en verzonk opnieuw in gebed.

Dit duurde geruimen tijd. André hoorde nog steeds het geestelijke gezang. Een ontzaglijk geluk kwam nu in hem. O, hoe voelde hij alles, hoe machtig was dit gebeuren voor hem. Deze mensch werd opgenomen, men overstraalde hem en een dicht waas sloot hem geheel af. André voelde dat hij zich daarvan niet bewust was. Die geestelijke sluier verdichtte zich en nu was hij geheel afgesloten, zoodat hij als het ware in een geestelijk huis leefde. Hij zou zich daarvan niet kunnen bevrijden. Dit bleef, of de hoogere wezens zouden zich van hem vrij moeten maken, zich weer terugtrekken en dat was de bedoeling niet. Dit geestelijke wezen was nu geheel afgesloten. Voor niets was deze mensch nu te beïnvloeden en hij leefde in hetgeen hij zooeven had beleefd. Hij voelde dat deze geest zich reeds jaren en jaren had ingesteld, steeds opnieuw alles had beleefd en dat het einde nu was gekomen.

Wat zou er thans geschieden? André zag dat hij heenging. Nog eenmaal sloeg hij een blik op het lichtende kruis, toen zonk hij weer ineen en bad, bad vurig en zond zijn liefde naar hen, waardoor hij dit alles had ontvangen. Dan zag André een lichtende gestalte uit de ruimte te voorschijn treden.

Deze geest legde zijn handen op het hoofd van dezen mensch en bestraalde hem langen tijd. Dan zag de lichtende gestalte omhoog en een gouden glans overstraalde hem. Ook dit begreep André. Het was een leider, een engel, die zich met hem had verbonden. Deze wezens waren één. In hen waren dezelfde gevoelens en verlangens en beiden voelden wat zou geschieden. Zij waren hierin overgegaan en zouden straks beleven. Een wonderbaarlijk en heilig gebeuren was dit. Rein, heel rein waren de gedachten van dit geestelijke wezen. Zij stonden voor een groot werk, doch André wist nog niet wat zij zouden gaan doen. Hij voelde wel dat dit een zending zou beteekenen, maar was dit

voor de aarde? Werd deze mensch op aarde geboren? Het kon bijna niet anders. Nu zag hij dat de lichtende gestalte oploste. Daarna voelde André dat hij tot een besluit moest zijn gekomen, want hij sprong op en ging heen. „Wij zullen hem volgen, André. Een groot wonder gaat er geschieden."
André zag dat hij over de aarde zweefde en Alcar volgde hem. Nu keerde hij terug naar de sferen. Ook Alcar keerde terug, maar bleef hem volgen. Nu beleefde hij een ander wonder. André zag dat deze mensch waziger werd, het was alsof hij oploste. Nog was hij te zien, straks zou dit niet meer mogelijk zijn. André voelde dit groote en diepe wonder. Deze mensch zou op aarde worden geboren. Nog was hij zichtbaar, nog zag hij zijn gestalte, doch langzaam zag hij dezen mensch voor zijn oogen verdwijnen en loste hij geheel op. Alcar zag hem aan en zeide: „Deze mensch werd op aarde geboren en had daar een geestelijke taak te volbrengen. Dit, wat je hebt waargenomen, was het allerlaatste oogenblik, doch een halve eeuw duurde zijn voorbereiding. Vele jaren lang bereidde hij zich voor, evenals zijn geestelijke leider, dien je ook hebt waargenomen. Nu is hij gereed, hij is reeds in de wereld van het onbewuste en zal straks worden geboren. Deze mensch werd componist en had, zooals ik zeide, een geestelijke taak te volbrengen.
Heb je op aarde al eens de Matthäus Passion gehoord, André?"
„Ja, Alcar, nu weet ik ineens alles. Welk een wonder."
„Wat je daar hoorde kwam uit onze wereld. Daarvoor maakte deze mensch zich gereed, om dit aan de aarde te schenken. Daarin is het leven en lijden en sterven van Christus vertolkt. Wie dat hoort en wil hooren, beleeft dàt wat aan deze zijde is geschied, waar zooveel wezens en engelen aan mede geholpen hebben. Wanneer je dat beleeft, mijn zoon, daal je in het leven van Christus af.
Dan ga je beleven in gezang en muziek, wat je voordien, toen wij daar waren, hebt beleefd. Wie dat goed beleeft, doet geen zonden en fouten meer. Als dit de mensch op aarde goed begrijpt, dan voelen zij dat dit een geestelijke zending moet zijn en hij daar-

voor alleen op aarde is geboren. Wie dit voelt, voelt God en het leven en lijden van Zijn Volmaakt Kind, Jezus Christus.
Dit is een geestelijke zending. Dit geschiedde en was van tevoren berekend. Deze mensch werd op de plaats geboren waar hij zou worden geboren en voor deze taak geschikt was. Hij werd componist en kon niets anders worden, zijn ziel was met dat machtige gebeuren verbonden, hij voelde zich één, geheel één met onzen Meester Jezus Christus.
Dat bracht hij op aarde en daarvoor diende hij zijn leiders. Niet alleen dus dat hij zich dit eigen maakte, doch tevens werd van zijn jeugd af op hem ingewerkt en werd hij door hen geleid.
Is dit niet heilig, André? Kunnen menschen op aarde zich dit indenken? Voelen zij hoe machtig het is wanneer zij luisteren en wat er aan deze zijde geschiedt? Wat daarvoor noodig is geweest? Kunnen zij zich daar geheel verbinden zooals hij moest doen, wilde hij dat groote kunnen bereiken? Hij was één van de allergrootsten die in dien tijd, die eeuw van muziek, hebben geleefd. Hij kwam daarvoor naar de aarde.
Is dit geen bijzonderheid en is dit niet te aanvaarden? Hij was een meester in zijn kunst, zooals wij allen meesters waren in dien tijd. Je hebt beleefd dat zij dus allen hier waren en op aarde terugkeerden. Zouden zij die op aarde de kunst dienen, deze hoogte nogmaals kunnen bereiken? Neen, want dat is niet mogelijk, omdat dit een zending is en die zending van onze zijde kwam. Deze mensch beleefde onder het kruis, op de plaats waar Christus werd vernietigd, deze ontzaglijke gebeurtenis. Toen hij gereed was daalde hij af en werd op aarde geboren. Dit kan maar eenmaal geschieden, André en daarom is het een geestelijke zending. Dit was dus maar ééns mogelijk en kan geen tien of twintig maal geschieden. Deze kunst bezit de menschheid op aarde en zal daar blijven. Het is volmaakt en heilig en het heeft een diepe en reine beteekenis, wat ik je heb getoond.
Nu is dat op aarde en voor velen is dit wonder van scheppingskracht te onbegrijpelijk. Wij weten het en ook hij weet, dat dit vele en vele jaren te vroeg aan de menschheid is gegeven en toch

kwam dat grootsche geen seconde te vroeg of te laat. Het was daarvoor de tijd, want niets kan worden gegeven, of hier weet men dat het mogelijk is.
Nog is de menschheid in slaap en het zal nog jaren duren, voordat zij dit heilige, deze ontzaglijke boodschap begrijpen en doorvoelen, zooals het door hem en door anderen is doorvoeld en beleefd.
Dit was een meester in zijn kunst en daarvoor bracht hij zichzelf. O, laten de menschen toch begrijpen wat reeds op aarde is. Hoeveel is reeds aan de aarde gegeven, maar nog begrijpen zij niets van al dit heilige waarvoor wezens naar de aarde terugkeerden en de wedergeboorte beleefden. Hij bracht zichzelf evenals anderen zichzelf brachten, zooals Christus ons heeft geleerd, anders is het niet mogelijk en is een zending een mislukking.
Zij die dit saai vinden, voelen niet wat zij hebben ontvangen en behooren tot de levende dooden en begrijpen niet dat dit een rein en heilig gebed is. Als zij luisteren, dan bidden anderen voor hen en wel in muziek en gezang en voeren zij hen op, zoodat zij worden verbonden. De aarde is thans in het bezit van vele vindingen en zoo kunnen zij dit grootsche over de geheele aarde beluisteren. Om dit te kunnen beluisteren kwamen de geleerden naar de aarde en werden aan onze zijde gesteund, want ook zij waren instrumenten in den geest. Zoo komt alles en alles van deze zijde, mijn zoon, of er was niets, niets op aarde geweest.
Hier kwam die mensch tot rust en voelde hij de kunst en werden de gedachten geboren, die op aarde tot bewustzijn kwamen en vertolkt werden.
Op honderden wijzen zou ik je dit kunnen aantoonen, doch het zal je nu duidelijk zijn dat dit zoo is. Wat moet ik hieraan toevoegen? Al die andere meesters zijn op aarde bekend en hun namen zullen nimmer uitsterven, maar het gaat mij niet om hun namen, maar om hetgeen daar is gebracht, maar vooral, dat de wedergeboorte op aarde mogelijk is.
Er waren grooten en de allergrootsten op aarde. Er zullen echter

tijden zijn dat men hen vergeet en het lawaai uit de oerwouden boven alles uitkomt. Toch zal de mensch weer tot rust komen en opnieuw ontwaken. Dan grijpen zij naar deze muziek, worden de meesters weer geëerd en beleven zij hun scheppingen. Dit geschiedt telkens en telkens weer. Eens is de aarde en zijn de menschen zoo ver en weten zij wat zij daar bezitten. Wat zij van deze zijde brachten blijft, omdat het een geestelijke zending is, zooals alle dingen die van deze zijde gegeven zijn en voor de menschheid dient.
Als je weer luistert, André, dan zie je dit tafereel dat ik je toonde en ga je het leven van onzen Heer begrijpen. Dan bidden de geesten voor je en je hebt dat maar te volgen. Dan word je met de sferen verbonden en zullen je oogen vol tranen komen, die je dan rijkelijk kunt laten vloeien. Schaam je daarvoor echter niet, ook wij zijn diep ontroerd als wij hier naar dit gebeuren luisteren. Voordat het dus op aarde werd gegeven, was het reeds gereed. En dit is voor iedere geestelijke zending. Hier zijn wij één en beleven dàt, wat Christus heeft beleefd en gevoeld."
„Het is machtig Alcar, diep ben ik getroffen. Dit had ik alweer niet verwacht. Ik kan niets zeggen, maar ben heel dankbaar dit te hebben mogen beleven en alles wat u mij op deze reis hebt duidelijk gemaakt."
„Nu gaan wij weer terug naar de sferen, André, naar de plaats waar ik kwam, toen mijn leven in het Zuiden eindigde. Ik zeide je immers, dat ik daar zou terugkeeren en nu is dat oogenblik gekomen en ga ik over mijn eigen leven verder. Dan gaan wij naar de aarde en daarna keeren wij naar de sferen terug, omdat dit noodig is en ik je andere wonderen duidelijk heb te maken. Daarna, André, als ik je dat duidelijk heb gemaakt en als allerlaatste belevenis, gaan wij naar één plaats in de sferen en zal ik je, door je iets te laten beleven, op al je honderden vragen en gevoelens, die je op deze reis en op aarde den laatsten tijd hebt gevoeld, antwoorden.
Nu echter eerst naar het Schemerland, de sfeer waar ook Gerhard binnentrad, toen hij van de aarde hier aan kwam. Ook ik

trad daar binnen, zooals ik je reeds heb verteld. Spoedig zullen wij daar zijn en ga ik onmiddellijk in dien toestand over. Daar volg ik mijn eigen leven en zul je zien dat ook ik opnieuw werd geboren."

„Wat is alles toch wonderbaarlijk, Alcar. O, als de menschen op aarde dit toch konden aanvaarden, hoe zou dan hun leven zijn! Wat kunnen zij zich al niet eigen maken, hoeveel is er niet te leeren. Hoe machtig is alles en hoe groot God."

„Heb ik je niet gezegd dat je wonderen zou beleven? Die wonderen geschieden echter nog op aarde, nog worden van deze zijde af menschen geboren, die daar een taak hebben te volbrengen zooals al die anderen. De evolutie gaat door, steeds hebben zij andere dingen noodig, hetzij wetenschap, geestelijk voedsel, enz. enz. Hier maken zielen zich gereed, om een taak te volbrengen en hoe nietig ook die zendingen zijn, het is alles voor de aarde en dient de menschheid. Dit gaat, zooals ik zeide, reeds millioenen jaren door, van het oogenblik af dat de eerste menschen de sferen van licht hadden bereikt. Dit ontvangen wij van God en is een groote genade. Voor ons allen is dit weggelegd, ieder kan dit ontvangen, wanneer de gevoelens van dankbaarheid en liefde in hen komen en zij gaan begrijpen wat wij in al die levens van God hebben ontvangen. Dan willen wij allen iets doen en ons zelf geven en dat is mogelijk.

Zie, André, wij zijn in het Schemerland, hier leefde ik. Toen ik op aarde gestorven was, ontwaakte ik op deze plaats en was dit mijn afstemming. De meeste menschen komen van de aarde hier aan en zij allen zijn niet goed en niet kwaad, maar dragen geen geestelijk bezit. Ook ik werd van mijn eigen leven overtuigd, hier werd ik wakker geschud en ontwaakte mijn innerlijk. Ik was iets verder dan Gerhard en daarom kwam ik tot het besluit, hem van zijn geestelijke leven te laten vertellen, dan behoefde ik dit later niet te doen. Gerhard vertolkte als het ware mijn eigen leven, want ook ik daalde in de duisternis af om mij iets eigen te maken. Jaren bleef ik daar beneden. Duizenden wezens heb ik geholpen en zoo aanvaardde ik mijn hoogeren toestand.

Zooals Gerhard leefde en voelde, voelde ik, alleen in mij lag kunst. Je begrijpt nu dat, toen ik wist dat hij zou overkomen, ik mij met hem zou verbinden en hem van zijn eigen leven liet vertellen en omdat jij Gerhard op aarde kende.
Ik stuurde tot hem een mijner helpers en je weet nu tevens dat dit van te voren is geregeld. Gerhard werd overtuigd, hij daalde in de hel af, beleefde daar duizenden wonderen, al waren het duivelsche krachten en machten en bereikte daardoor de eerste sfeer. Ook ik, André, heb dat beleefd. Als je zijn leven volgt en hebt begrepen, dan weet je hoe mijn leven in dien tijd is geweest en kun je dat leven voelen. Ik was dus zooals Gerhard, ik was mij bewust dat hierin mijn bezit lag en toen ik eenmaal begreep, zette ik alles op alles en wilde ten koste van mijzelf de eerste sfeer bereiken. Ik zeide, er zijn veel menschen der aarde die hier binnentreden, die hier zichzelf geven, maar dat op aarde nooit hebben gekund. Ook dat is weer een groot raadsel. Die wezens waren op aarde om iets goed te maken en hebben dat gedaan, doch zouden daar jong sterven. Gerhard was één dier wezens, in hem waren die krachten, waardoor hij in dien korten tijd de eerste sfeer kon bereiken. Voor vele andere menschen is dat niet zoo eenvoudig, omdat die diepte niet in hen is.
Voor Gerhard was deze diepte zijn groote wilskracht die hij bezat. Ook anderen komen dus in deze sfeer aan, maar toch zijn zij niet zoo krachtig als Gerhard. Dit bewijst dus dat allen anders voelen, dat wij wel één liefde bezitten, maar toch in ons verschillende eigenschappen zijn. In liefde zijn wij één, in kunst en gevoelens niet en wat de één kan, kan de ander nog niet, al leeft hij in denzelfden toestand, in één sfeer. De één voelt voor kunst, de ander voor wetenschap en weer een ander heeft andere gevoelens en dat is niet alleen op aarde, maar ook aan deze zijde. Zijn leven was dus als het mijne, toen ik hier binnentrad.
Wij gaan dan ook nu naar de eerste sfeer en daar ga ik verder. Toen ik daar binnentrad ontwaakten mijn gevoelens voor kunst. In het begin ging ik op reis, nam mijn eigen sfeer in bezit en toen dit was geschied, ging ik tot de kunst over. Maar ik bleef

daar niet. De anderen gingen verder en leefden zich in de geestelijke kunst uit, doch ik daalde soms voor langen tijd naar de aarde en de duisternis af, om anderen te helpen. Mijn meester steunde mij in alles en hij begreep mij volkomen. Ga op deze wijze verder, zoo zeide hij, er komt later een groote verrassing. Ik daalde weer in de hel af, hielp daar vele ongelukkigen, keerde dan weer naar de sferen van licht terug om mij geheel aan de kunst te wijden. Op aarde had ik reeds een groote hoogte bereikt, doch nog steeds die hoogte niet, die ik als meester kon bereiken. Hier ontwaakte dus mijn gevoel voor kunst. Ik leerde tevens het leven in de duisternis kennen, maar begreep niet dat men ook mij vanuit de hoogere sferen in alles volgde. Toen reeds André, stond ik onder leiding van mijn meester Cesarino. Deze meester zou aan de aarde een zending volbrengen en daarvoor waren vele helpers noodig. Ik werd één van zijn duizenden helpers. Zoo gingen de eerste jaren voorbij. Langzaam maar zeker naderde de vijftiende eeuw. Ik bleef voortgaan met het leven dat God geschapen heeft te voelen en zoo groeide mijn kunst. Dan, toen ik dacht dat dit voor mij goed zou zijn, vroeg ik aan mijn meester een groote reis te mogen maken. Ik ga met u, zeide hij.

Wij gingen naar de aarde en ik maakte daar studie van al mijn kunst die ik toen reeds in het Zuiden had achtergelaten. Doch in dien tijd was ik nog niet zoo ver. In mij kwam nu het verlangen, dit, wat ik nu bezat, aan de aarde te mogen geven en ik vroeg aan mijn meester of dat mogelijk was. Hij zeide tot mij:

„Voor onzen Vader in den Hemel is alles mogelijk."

„Weet u dat dan niet met zekerheid te zeggen?"

„Wij weten zooveel, broeder, doch dit is een genade, wanneer het geschiedt."

„Kan ik die genade mij dan niet eigen maken? Kan ik mijn Vader in den Hemel daar niet om vragen?"

„Zijt gij bereid alles te aanvaarden wat gij op aarde zoudt kunnen beleven?" antwoordde hij.

„Is dat dan zoo verschrikkelijk?"

„Vergeet niet, gij bezit hier licht, voelt u gelukkig, zijt vrij van koude en gebrek, van iederen hartstocht en wanneer gij een stoffelijk lichaam aanvaardt, dan behoort dat lichaam bij de stoffelijke wereld. Als gij daar zoudt willen leven en geboren worden, dan moet gij alles wat de aarde u geven kan aanvaarden. Ook ziekte, want gij zult daarmede te kampen hebben, geen van de aarde kan zich hiervan vrij maken. Ik behoef u dat echter niet te zeggen, want gij kent dit leven, wij zijn in de sfeer der aarde geweest en u heeft er een studie van gemaakt. Dat zult gij opnieuw beleven, al zult gij een ander leven krijgen dan zij, die daar voor de één of andere daad zijn. Tevens hebt gij goed te maken en dit leven kan dan als gelukkig te beschouwen zijn. Maar nogmaals, alleen God kan u dat geven, wij kunnen niets met zekerheid zeggen, want dit zijn Gods heilige wetten en daar is niets aan te veranderen."
Ik maakte daarna in de sferen lange wandelingen en toen kwam ik tot een besluit. Je hebt mij en mijn kunstbroeders gezien, ook dat kan ik dus nu overslaan. Ik maakte mij gereed, André, maar ik begreep nog niet dat dit reeds lang van tevoren een aanvang had genomen.
Toen ik met mijn eigen leermeester aan die reis op aarde was begonnen, behoorde dat reeds tot dit gebeuren. De jaren gingen voorbij en toen gingen velen van hen dit voelen. Allen waren overtuigd waarheen zij wilden gaan en wat zij aanvaardden.
Hier in de sferen hadden wij bezit, waren wij van koude en ziekte bevrijd, waren wij gelukkig en op aarde zouden wij veel ellende kunnen beleven, maar om hier te blijven zouden wij niet hebben gekund. Ik daalde weer in de duisternis af, ook daar hebben de broeders te lijden, doch men bereikt daarmede een andere sfeer en men dient, al is dat dienen niet zoo eenvoudig, want je kent de hel. Dan kwam de tijd dat ik dit ging voelen.
Vele jaren waren er voorbij gegaan, waarin ik mij geheel voor de kunst gegeven had. Dan volgden de jaren van meditatie en voelde ik dat wonder in mij komen. Geen van allen sprak hier over, dit was te diep en te wonderlijk voor het leven zelf en niet

in woorden te beschrijven. Je voelt je heel stil worden en je wilt steeds alleen zijn. Het is alsof de geheele schepping in je ligt. Vaak wandelde ik in de natuur en soms daalde ik weer in de duisternis af om anderen te helpen. Plotseling voelde ik die ontzaglijke werking in mij komen en keerde ik terug naar de sferen. Toen geschiedde het wonder, mijn zoon dat je zoo straks heb beleefd.
Ik loste op, ik voelde dat ik in een andere wereld, een anderen toestand werd opgetrokken. Ik zag dat ik verwaasde. Een ongeloofelijk wonder speelde zich in mijzelf af. Hoewel ik dacht alleen te zijn, hoorde ik mijn meester nog zeggen: „Vaarwel, mijn broeder, op aarde zien wij elkaar terug. Daar zult ge naar de diepe beteekenis van dit gebeuren zoeken, maar toch zult gij dit geestelijke raadsel niet oplossen, want gij weet van dit leven niet meer." Daarna voelde ik dat ik diep wegzonk en hoorde niets meer.
Toen ik op aarde ontwaakte, voelde ik reeds in mijn jeugd voor kunst. Ik leerde mijn meester kennen en hoe vreemd of het ook is, 't was alsof ik hem meer had ontmoet. Ik voelde een groote liefde voor hem, toch kwam ik niet achter dit geheim. Er waren op aarde meer kunstenaars zooals wij, die zich geheel gaven. In Italië en in Holland en vele andere landen leefden deze wezens. Eén van hen heeft in je eigen land zijn meesterschap getoond, hij was ook aan deze zijde en beleefde wat ik had beleefd, evenals al die anderen. Zijn naam behoef ik niet te noemen, over de geheele aarde zijn wij allen bekend.
Wij kwamen voor één taak, André, en dienden de kunst, de aarde en de geheele menschheid zouden dit wonder ontvangen. Allen brachten wij onze geheele persoonlijkheid. Dit was onze genade, voor mij en mijn broeders en men houdt onze kunst, die wij achtergelaten hebben, in eere. Ga naar de musea, zie onze schilderijen en voel aan wat dat zeggen wil. Tracht je met onze kunst te verbinden, dan is het alsof je dat wonder voelt, vooral nu je alles weet.
Ook dit was een zending en wij brachten ons zelf, door de mees-

ters daartoe aangespoord. Vele menschen bewonderen nu onze kunst, maar ik zou hun gaarne dit willen zeggen: Als gij onze kunst ziet, voel dan wat daar achter ligt en vertoeft een tijd aan onze zijde. Dat wat gij bewondert, is u gegeven opdat gij zoudt ontwaken. Dat is door bezieling geschied en die bezieling kwam van gene zijde. Wij hadden die diepte niet kunnen bereiken, wanneer ook wij niet waren verbonden.
Denkt hieraan, maar vooral dat dit geschiedde, omdat de wedergeboorte op aarde mogelijk is. Op aarde kan men dat niet bereiken, ik bedoel diegenen die de diepte van dit machtige gebeuren niet hebben gevoeld, de meditatie van vele jaren niet hebben beleefd en die geestelijke hoogte in kunst niet hebben bereikt. Ook dit komt maar éénmaal voor. Er zullen op aarde geen wezens meer worden geboren, die dat kunnen bereiken. Dat is geschied, is voorbij en dit is de beteekenis. Als ik één uwer kan bereiken nu gij dit weet en u van uw eigen voortleven mag overtuigen, dan is dit werk en tevens mijn kunst niet voor niets geweest, is al mijn moeite beloond.
Ik was daar Anthonie van Dijck en mocht mijn kunst, die ik mij aan deze zijde eigen maakte, daar brengen. Dit kon ik doen en allen met mij, omdat de wedergeboorte mogelijk is en een genade van God beteekent. Voelt deze diepte, mijne zusters en broeders, ook gij kunt het wellicht beleven. Eens treedt gij dit leven binnen en zullen wij u daarvan overtuigen.
En nu gaan wij naar de aarde, André. Spoedig zullen wij daar zijn en ook daar heb ik je nog iets te zeggen.”
Zwevende keerde Alcar naar de aarde terug. André dacht aan alles. Hoeveel wonderen had hij mogen beleven. Hoe grootsch was alles, hij zou dit duizenden malen kunnen herhalen. Hij kwam niet uitgedacht en hoe had het één met het andere verbinding! Alles lag vast en dat was voor ieder mensch. Een ieder beleefde zijn eigen carma, oorzaak en gevolg en niemand die op aarde was, of hij had daar goed te maken. Allen waren voor een vast doel op aarde, want een ieder had goede en verkeerde dingen gedaan. Allemaal waren zij daar geboren en opnieuw geboren.

O, welk een bezit, hoe diep en machtig was hetgeen hij had beleefd. Als men dit maar kon aanvaarden, hoe anders werd dan hun leven. Zij zouden dan den dood leeren kennen en dan verdween hun angst voor dat, wat hun onbekend was.
Ach, hoe duidelijk was het. Wat zou Alcar hier nog aan toe moeten voegen? Hij begreep alles en hoe diep en wonderbaarlijk het ook was, het was toch zoo natuurlijk. Grootsch was dit leven, diep waren Gods wetten en heilig, als de mensch, de ziel weer opnieuw die genade ontving, om zijn verkeerde dingen over te doen. Hij kon nu niet goed denken, want hij voelde dat hij zich thans op Alcar moest instellen, wilde hij al die wonderen kunnen beleven. Hij mocht ook niet denken, er was teveel in hem, hij liep over van geestelijke wijsheid.
„Kijk, André, wij zijn alweer waar ik wilde zijn. Jij dacht en mediteerde, ik volgde op snelle wijze mijn weg en nu treden wij mijn woning op aarde binnen. Weet je nog dat wij hier zijn geweest?"
„Ja, Alcar."
„Toen wij aan deze groote reizen zouden beginnen, beloofde ik je dat ik hier zou terugkeeren. Denk nu eens aan alles wat ik je heb duidelijk gemaakt en wat je hebt beleefd en waar wij in dien tijd zijn geweest. Ik volgde slechts het verleden en kon dat alles onderscheiden, omdat ik een zilveren draad volgde, die de gebeurtenissen uit mijn en andere levens verbond. Ik behoefde mij maar te concentreeren, of alles openbaarde zich voor mij en zag ik in dàt wat ik reeds vele duizenden jaren had beleefd.
Dit is niet moeilijk, André, al is dat voor jou onbegrijpelijk. Grootsch is alles omdat het met onze levens en met God en de schepping te maken heeft en omdat alles liefde is. Dankbaar ben ik en velen met mij, die ons hebben gevolgd, waar wij ook zijn geweest en wat je straks duidelijk zal worden, dat wij zoo ver zijn en dit nu is geschied. Zoo dadelijk gaan wij verder, want hier zullen wij niet lang blijven en weer naar de sferen terugkeeren, waar ik je andere wonderen duidelijk moet maken. Je voelt zeker het einde van deze reis naderen? Dan is ook dit

grootsche voorbij en heb jij de schepping en vele, vele wonderen beleefd en is mijn grootste en moeilijkste werk voorbij, waar ik God dankbaar voor ben. Hier leefde ik. Hier heb je mij en mijn vriend gezien en je hebt ons hooren spreken, ik heb je in dien tijd met mijn eigen verleden verbonden. In Jeruzalem heb ik je getoond dat hij mijn eigen kind was en dat ik hem daarna niet meer heb gezien. Toen ik hem hier leerde kennen begreep ik niet waarom ik zooveel van hem hield. Maar, en luister nu goed, ik had niet zooveel van hem gehouden, wanneer niet door mij een ander wezen had lief gehad. Dus door mij had men lief en die liefde die ik voelde, werd uit de onzichtbare wereld in mij gelegd met een vast doel.
Toen was dit echter voor mij een raadsel, doch nu weet en ken ik dit raadsel. Nu weet ik tevens wie dat deed en waarom ook dat geschiedde.
Voel nu eens dit diepe wonder aan, mijn zoon. Reeds duizenden jaren daarvoor wist men reeds wat ik zou beleven en dat dit zou geschieden. Ik was mij in dit leven van mijn wedergeboorte niet bewust, doch daar waren wezens die mij hadden gevolgd en wisten dat ik zou worden geboren. Ook dat geschiedde met een bedoeling, wat je straks duidelijk zal worden als wij zoo ver zijn. Hier leefde ik en leerde ik hem kennen. Ik zeide je tevens dat hij een groote fout had begaan. Die fout was, dat hij zich aan een wezen gaf en daaruit een kind werd geboren, dat hij niet aanvaardde. Dat wezen verongelukte, want het leed trof haar diep. Zij maakte geen einde aan haar leven, doch zij ging aan dezen toestand ten onder. Zij bleef alleen achter met haar kind en hij aanvaardde niet en later moest hij aanvaarden, maar toen was het te laat.
Wij zien niet achter dit alles, doch als alles voorbij is en wij aan deze zijde binnentreden, dan zien menschen oorzaak en gevolg en beleven zij al die geestelijke wetten en raadsels.
Op onze eerste reis zeide ik reeds, dat hij op lateren leeftijd alles trachtte goed te maken, doch daarmede was die wet niet opgelost. Dat zou eens geschieden en op een geheel andere wijze. Hij

echter, je weet hij was eens een geleerde, wilde ook in zijn laatste leven zich een eigen toestand scheppen. In Frankrijk behaalde hij die hoogte, maar trad in een ontevreden toestand in de wereld van het onbewuste binnen en zou opnieuw worden geboren. Toen hij weer op aarde werd geboren diende hij in het leger om opnieuw weer in dit leven over te gaan. In het leven dat hier op volgde, leerde ik hem kennen.
Ik ging veel voor hem voelen en had hem lief als mijn eigen kind. Ik zeide je reeds, die liefde werd in mij gelegd, door anderen had ik hem lief, of ik zou dit niet hebben gevoeld. Denk je dit nu eens in. Men wilde dat ik hem zou liefhebben, want eens zou ik hem weer ontmoeten en zouden wij worden verbonden. Eens, doch hoevele jaren van tevoren voelde en wist men reeds dat dit zou geschieden?
In Jeruzalem reeds wist men daar van en werden mijn wegen geleid. Ik had hem dus in al dien tijd niet meer gezien. In mijn laatste leven werd mijn liefde steeds inniger voor hem. Je weet reeds dat hij tot niets kwam. In dat leven had hij, zooals in dat andere, veel kunnen bereiken, doch hij verknoeide zijn tijd en had voor niets interesse. Ook dit had een diepe beteekenis.
De ziel, die in het menschelijke lichaam leeft, moet en wil trachten zich op aarde een maatschappelijke hoogte te scheppen. Wij allen komen zoo ver, iedereen zal dat bereiken daarvoor is alleen energie, wilskracht, doorzettingsvermogen, eerzucht en wat geweld noodig, dan reeds kunnen wij ons een eigen toestand scheppen. Is de ziel eenmaal in een dergelijke gevoelswereld en toestand gekomen, dan gaat het vanzelf. Dat wat wij willen bereiken, zullen wij bereiken, want de eigenschappen die wij daarvoor noodig hebben liggen in ons en zijn onze karaktereigenschappen, die ik zooeven noemde.
In al die vele, ja honderden levens hebben wij ons die eigenschappen eigen gemaakt en is dan dit leven in staat, bezitten de ouders bijvoorbeeld de middelen daarvoor, dan voel je wel, dat datgene reeds in ons bereik is wat wij ons voor oogen hebben gesteld. Nu was hij in een andere wereld van gevoel en van aard-

sche eerzucht en vele andere aardsche eigenschappen reeds verlost. Dit komt eens voor iedereen, omdat wij dan naar het geestelijke leven overgaan. Dan zegt ons al die aardsche eer niets en hebben wij daar geen moeite voor over, zelfs niet wanneer men ons alles voor niets wil schenken. Die menschen leven op aarde en dat is toch niet zoo vreemd. Er zijn menschen die hun leven zouden willen geven voor een aardschen titel. Anderen echter willen zoo'n titel nog niet voor niets hebben, omdat zij er niet om geven. Maar dat is een wet, dat heeft een beteekenis, want wanneer men die krachten niet bezit wil men dat wel, omdat het voor de aarde beteekenis heeft. Doch wanneer men daar niet meer om geeft, moet men dus innerlijk die krachten daarvoor bezitten.

Dat zegt tevens, dat zij die titels, of wat het ook is, eens moeten hebben gekend, anders zorgen zij er wel voor veel ervan te bezitten, want daarmede ligt de aarde en de menschheid aan hun voeten.

En hier gaat het mij nu om, dit wilde ik je duidelijk maken. Dit nu beleefde hij, hij gaf om niets, om geen titel en wist daarvan de beteekenis niet. Wij echter weten thans, dat hij een geleerde is geweest. Ik heb je zijn einde verteld en getoond, dus behoef ik daar niet meer op door te gaan. In dit leven, waarin ik kunstenaar was, leerde ik hem dus kennen en waren wij goede vrienden. Maar eens was hij mijn kind en ook ontnam ik eens zijn leven, dan gaf ik mijn leven terug en leerde hem later weer kennen en was hij nogmaals mijn eigen kind. Weet je dat nog, André?"

„Ja, Alcar, ik weet alles."

„Dan ga ik verder. Toen kwam mijn einde op aarde en trad ik de geestelijke wereld binnen. Dat zullen wij nu volgen. Hier heb ik nu verder niets meer te zoeken en dus sluit ik dit verleden en keer hier niet meer terug. Wij gaan thans naar de tweede sfeer, André.

Weer verlaten wij de aarde en als wij terugkeeren dan is deze reis ten einde. In de tweede sfeer ontwaakte ik, tusschen de

tweede en de derde sfeer. Ik had dus met mijn leven als kunstenaar dien verhoogden toestand weten te bereiken, want je weet dat ik uit de eerste sfeer naar de aarde afdaalde. Wij gaan nu door tot daar, dan zie je mij ontwaken en zul je tevens zien hoe ik veranderd ben, wat ik je nu kan toonen."

„Wat voor wonderen hebt u toch beleefd, Alcar."

„Wij allen, André, beleven duizenden wonderen en al die wonderen zullen alle menschen beleven als zij hier binnentreden. Dat moeten zij beleven, omdat zij in hun verleden zullen afdalen en zij dus hun kringloop der aarde hebben bereikt. Je voelt zeker hoe diep alles is en dit moet geweldig zijn, omdat wij wezens reeds millioenen jaren op weg zijn. Wij hebben duizenden levens afgelegd en aanvaard. Wij gingen van het eene leven in het andere over en al die levens dienden om ons geestelijke liefde eigen te maken en om onze dankbaarheid te toonen. Steeds weer ontvangen wij opnieuw, maar het dient tevens om goed te maken.

In dat goed maken beleven wij ook vele aardsche genoegens.

Ik werd overal ontvangen, verkeerde aan het Engelsche hof, maakte daar vele vrienden en kennissen en toch, ook ik maakte goed en beleefde dàt wat voor mij weggelegd was. Dat is een groote genade en om onze dankbaarheid te toonen.

Zie, André, de tweede sfeer, hier werd ik wakker. Op een hoogen berg ontwaakte ik en bezat mijn eigen geestelijke woning. Voordat ik naar de aarde ging gaf ik mij geheel, daarvan heb ik je verteld. Ik ga mij nu met dien tijd verbinden en ga dus op de tweede sfeer over, zoodat je kunt zien wat in en om mij veranderd is."

André nam ook dit wonder waar.

„Ik ben nu zooals ik hier binnentrad. Hoe hooger ik nu ga en mij met andere sferen verbind, want dat kan ik, zal mijn uiterlijk veranderen en is dat op mijn gelaat te zien. Je kent mijn gelaat en mijn bezit dat de vijfde sfeer is, waar ik nu leef. Ook dit is je duidelijk, nietwaar."

„Ja, Alcar."

„Hier werd ik dus wakker, André. Wie mij van mijn aardsche leven overtuigde was diegene, die mijn liefde voor mijn vriend in mij wakker maakte. Ik wist dat ik was gestorven. Toen ik eenmaal gereed was en mijn sfeer in bezit had genomen, werden mij andere wonderen getoond. Toen ik die wonderen begreep, daalde ik opnieuw in de duisternis af en bleef daar vele jaren. Ik ging daarna naar de aarde om hem te bezoeken en hielp hem daar in enkele dingen, waarmede hij rond liep en geen raad wist. Dan keerde ik weer naar de duisternis terug en wilde trachten in tien of twintig jaren de sferen, voor mij de derde sfeer, te bereiken. Ik werkte aan mijzelf en niets was voor mij teveel. Ik behield echter mijn leermeester. Van mijn vorige leven in het Zuiden wist ik niets en ook werd mij dat niet duidelijk gemaakt, maar dat zou eerst later geschieden.
Onderwijl gingen de jaren voorbij. Ik maakte mij veel geestelijke wetten eigen en leerde in dien tijd alle geestelijke graden der hel kennen. Dan brak de tijd aan dat mijn vriend zou sterven en dat beeld heb ik je bij de eerste uittreding getoond, ik heb je met zijn overkomst verbonden. Weet je ook dat nog, André?"
„Ja, Alcar, duidelijk ben ik mij van alles bewust."
„Welnu, toen hij hier was binnengetreden, had ik in dien tijd de derde sfeer bereikt. Dag en nacht, als ik aardsch wil spreken, was ik hier beneden en je kent dat moeilijke werk. Wie wil, kan snelle vorderingen maken en ik behaalde die sfeer in korten tijd en toch waren er nog vijf en twintig jaren voorbij gegaan. Maar in mij was er een krachtige wil en ik rustte niet voordat ik zoo ver was. Nu zeg ik wel, ik rustte niet en ik wilde, maar ook dat werd mij gegeven en in mij gelegd door mijn meester, die andere en grootere dingen met mij voor had waarvan ik niets wist, noch had kunnen begrijpen. Dan werd ik bij mijn vriend geroepen en heb ik hem van zijn eeuwig voortgaan overtuigd. Ook dat weet je.
Daarna maakten wij lange wandelingen. Wij bezochten opnieuw de aarde en de duisternis en ik leerde hem wat ik mij

reeds had eigen gemaakt. Nu waren wij beiden aan gene zijde. Van tijd tot tijd waren wij alleen, want ik werd voor andere dingen voorbereid.
Toen kwam mijn meester mij bezoeken.
Hij vertelde mij dat er een andere tijd op aarde zou komen en dat van hieruit geestelijk voedsel aan de aarde zou worden gegeven. Vele zouden er voor de hoogere meesters werk verrichten en hun helpers worden. Ook voor mij had men een taak en daar was ik zeer gelukkig mee. Hij zeide tot mij: „Broeder, er wacht ons groot werk. Gij zijt nu zoo ver om een andere taak te volbrengen. In twee eeuwen kunt gij u veel eigen maken. Gij hebt de aarde en de sferen leeren kennen, hoe wij door God zijn geschapen en wat ons leven op aarde en aan deze zijde beteekent. Zoudt gij een taak op aarde willen volbrengen?"
„Gaarne," zeide ik onmiddellijk, „zeg mij wat ik moet doen."
En de meester zeide: „Gij leert aan deze zijde het stoffelijke organisme kennen en alles wat noodig is, om de menschheid op aarde te kunnen helpen. Doch dat is niet de hoofdzaak, dàt, wat gij van ons leven weet moet gij u eigen maken, nogmaals beleven en u op die taak instellen. Later kom ik tot u terug."
Mijn meester ging heen en ik dacht over alles na. Weer daalde ik tot mijn vriend af en maakte opnieuw met hem lange wandelingen. Wij gingen opnieuw naar de aarde, leerden daar al de stoffelijke wetten kennen en keerden naar de duisternis terug. Toen ontwaakte mijn vriend, ook dat heb ik je verteld, André. Nu eerst kom ik daar op terug.
„Weet je," zoo zeide hij, „wat de aarde noodig heeft en ik daar reeds voelde? Weet je, mijn beste, waarom ik tot niets kwam? Dat alles is mij thans duidelijk. Ik zal het je zeggen. Geestelijk voedsel, mijn broeder, alleen liefde en geluk, dat heeft de aarde en de menschheid noodig. Maar er is nog iets, mijn broeder, wat ik je wilde vragen en wat mij bezig houdt. Waar is zij die ik ongelukkig maakte? Weet je dat? Kun je mij met haar verbinden?"
„Neen," zeide ik, „dat is niet mogelijk. Ik raad je aan eerst alles

te doen om de eerste sfeer te bereiken, dan eerst kun je haar zoeken."

Hij daalde af en deed in de duisternis goed werk. Tien jaren deed hij er over om de eerste sfeer te kunnen binnengaan. Toen hij de eerste sfeer binnentrad, was ik de eerste die hem verwelkomde. Hoe gelukkig was hij. Dan maakten wij groote reizen en waren overal. Daarna beleefde hij die goddelijke gevoelens die ik reeds had gevoeld en beleefd en de wedergeboorte op aarde is.

„Is dat mogelijk?" vroeg hij mij.

„Alles is voor God mogelijk," zeide ik.

„Het is een wonder, want ik voel wat ik zou willen. Geloof mij, ik wil goed maken, alles goed maken, want dit houdt mij tegen. Waar leeft zij? Is zij nog op aarde? Dat kan immers niet? Waar zou zij zijn?"

Ik zeide tot hem: „Heb nog wat geduld. Ik zal dat voor je onderzoeken en mijn meester vragen of ik haar mag zien, dan zal ik tot je terugkeeren."

Ik keerde naar mijn eigen sfeer terug en zocht mijn meester op. Deze kon ik, waar ik ook was, vinden, wat ik eerst later begreep. Toen reeds was deze meester in de zevende sfeer en de Mentor over alle sferen. Mijn vriend toog intusschen naar de duisternis en hielp de ongelukkigen. In den tempel der ziel werd ik met mijn leven en dat van hem en ook met haar, die hij zocht en waaraan hij goed te maken had, verbonden. Thans wist ik wat ik wilde weten. Ik mocht voor hem en voor mijn taak, wat ik ook eerst later begreep, dit alles beleven en ontvangen.

Na langen tijd keerde ik tot hem in de duisternis terug en vond hem onder zijn werk. Ik zeide hem wat ik wist en gaf hem den raad rustig voort te gaan en af te wachten. Ik zou tot hem komen als hij mij dit liet voelen. Daarna keerde ik naar mijn sfeer terug, want ik was reeds aan die studie begonnen. Jarenlang hoorde ik niets meer van hem. Hij bleef daar beneden en ik maakte mij gereed voor die andere taak die mij eerst later zou worden gegeven. Ik wist nog niet waarvoor dit diende en toch

had ik reeds eenig vermoeden. Dan voelde ik dat hij mij riep en ik keerde aanstonds tot hem terug. Opnieuw maakten wij groote wandelingen en toen zeide hij mij dat hem alles duidelijk was. „Weet je," vroeg ik hem, „wat je wacht?"
„Ik ben mij van alles bewust," zeide hij. „Ik wil dienen, als dat mogelijk is. Maar ik zal er voor bidden en het aan God vragen. Zal ik haar terugzien en weet je ook of zij wordt geboren? Hoe gelukkig zou mij dat maken, als God dat goed zou vinden. Wie zal mij helpen?"
„Dat moet je afwachten, wellicht wordt je dat gegeven."
Weer gingen wij op weg en bezochten de aarde. In dien tijd ging hij dat wonder voelen en ook dat heb ik je verteld. Weet je dat nog, André?"
„Ja, Alcar, u hebt mij dat verteld." André voelde zich echter in zijn eigen leven terugzinken. Het was of hij nu een groot raadsel, een geweldig probleem ging voelen en of dit raadsel voor hem zou oplossen. Toch wachtte hij af om te hooren wat zijn leider te zeggen zou hebben.
„Zijn gevoel, mijn zoon, werd steeds inniger en nu beleefde hij wat wij allen hadden beleefd en ik je duidelijk maakte. Ik heb je verteld, dat ik hem uit het oog verloor en dat ik dacht te weten waar hij zich bevond. Ik wist dit echter, André, doch kon je dat in het begin van onze eeerste reis nog niet vertellen. Thans is ook die tijd gekomen en kan ik je dit duidelijk maken.
Hij voelde zich gereed en zou terugkeeren. In hem was dit gevoel gekomen. Wij waren tezamen in de natuur en wachtten af wat zou geschieden. Wij bespraken alle mogelijkheden die wij voelden en begrepen. Dan loste hij voor mij op en riep ik hem toe: „Tot weerziens op aarde en aan deze zijde."
In de wereld van het onbewuste daalde hij af en werd op aarde geboren. Ook om hem lag een dicht waas en die sluier zou op aarde worden weggenomen. Nu wachtte mij groot werk, want ik moest mij veel eigen maken. Om mijn vriend lag, zooals ik reeds zeide, een dicht waas en in dat waas lag mijn eigen verbinding met hem op aarde.

Ook zou hij haar terugzien en daarvoor moest ik zorg dragen. Van mijn meester kreeg ik mijn aanwijzingen en daaraan moest ik mij wijden. Ik had nu den tijd om mij greed te maken. Ik volgde mijn weg door de sferen en bezocht met mijn meester, wat je nu op je uittredingen hebt beleefd. Dat alles maakte ik mij eigen. Zoo verstreek ook die tijd. Dan werd hij op aarde geboren, André. Mijn meester zocht op aarde contact en die verbinding werd gevonden. Hij werd in een klein stadje geboren, bij eenvoudige menschen en ook dat lag vast, want aan zijn moeder had hij goed te maken.
In zijn jeugd werd hij beschermd en eindelijk brak de tijd aan dat ik hem met haar kon verbinden, want ook zij was op aarde. Hoe het mogelijk is om aardsche menschen te kunnen verbinden die duizenden mijlen van elkander verwijderd zijn, lijkt voor de menschen onmogelijk, doch aan deze zijde is dat zeer eenvoudig. Daarna werd hij met een seancekring verbonden. Mijn meester had dit contact verkregen en hij zou in dien kring worden opgenomen, omdat hij zou ontwaken. Maar in hem lag dat gevoel, wij hadden niets anders te doen dan hem wakker en open te maken. Aan deze zijde hielden wij deze verbinding tot stand.
En thans, mijn jongen, is de tijd aangebroken, om je op al je gedachten, je vragen „waarom en waarvoor", waar mijn vriend leeft, je mediumschap en vele andere dingen meer, die je mij op de reizen die wij nu hebben gemaakt hebt gesteld, te antwoorden. Nu, André, is het zoo ver.
Je voelt zeker veel, want de gedachten die in je zijn heb ik opgevangen. Ik vraag je, je nog even te beheerschen. Ik zal je daarbij helpen, mijn jongen. Ik zal je door je iets te laten beleven, antwoord geven op je vele vragen en gedachten en ook dat heb ik je verteld. Doordat je dit beleeft, ga je in al die vragen over, lost ook voor jou dit diepe maar natuurlijke raadsel op. Ik zal je nu al je levens toonen, André, wij moeten daarvoor naar de eerste sfeer terugkeeren. Kom, volg mij, André."
In André werd het heel stil. Ja, hij voelde alles, hij begreep nu

zichzelf. Mijn God, dacht hij, hoe is het mogelijk. Een groot en heilig wonder was het voor hem. Nu begreep hij alles, hij voelde het begin der schepping en ook zijn mediumschap. In hem kwam een geweldige spanning. Hij had het liefst Alcar opgenomen, of was op zijn knieën neergevallen, om hem voor alles te danken. Met geweldige inspanning dwong hij zichzelf tot rust. Nog moest hij zich kunnen beheerschen, maar o, hoe moeilijk was dit voor hem.

André zweefde voort en was diep in gedachten. Hij durfde Alcar niet aan te kijken. Geen woord werd er gesproken. In één toestand zou Alcar hem alles openbaren. Hij voelde nu reeds welk wonder dit zou zijn. Hij bad in stilte om kracht, hij vroeg aan zijn Vader in den Hemel hem te helpen. Hij bereidde zich daarop voor. Stil was het in hem, rustig, ja heel rustig voelde hij zich. Een ontzaglijk geluk kwam er nu in hem. Hij voelde dat men hem hielp en ook thans wist en begreep hij waarvan al die krachten kwamen. Ach, mijn God, wat een wonderen, welk een macht, hoe geweldig waren al deze natuurwetten. Zijn leider zou in een flits daar heen kunnen gaan en toch duurde het thans zoo lang en ook dit begreep hij. Hij voelde en begreep nu alles. Een andere persoonlijkheid drong zich thans aan hem op. Het was die mensch, dien hij op aarde had gevoeld, uit zijn diepe innerlijk kwam dit voort. Dit was zijn eigen vorige leven, het kon niet anders.

Ik ben Alcars zoon geweest, ik ben zijn vriend en ik ben in al die levens bij hem geweest. Nu voelde hij Jeruzalem. Ach, mijn God, hoe natuurlijk is alles. Reeds duizenden eeuwen kennen wij elkander. Mijn Vader, wat een probleem en dit diepe probleem had hij mogen beleven.

Hij voelde zich nu op aarde en tevens in de sferen. Voor hem waren er thans geen geestelijke geheimen meer. Het was allemaal zoo ongeloofelijk, maar hij moest alles, alles, van het begin tot het einde wat Alcar hem duidelijk had gemaakt, aanvaarden. De eeuwigheid was in hem wakker. Hoe voelde hij het leven aan gene zijde. Dit kon immers niet anders? Al die reizen

had hij vroeger, heel vroeger met Alcar tezamen reeds gemaakt. Nu begreep hij ook zijn mediumschap, men behoefde hem niets meer te zeggen en duidelijk te maken. In één toestand lag alles, lagen al die geheimen vast. Hij bleef echter denken, want er waren duizenden gedachten in hem en hij moest dat alles trachten te verwerken.
Nu begreep hij zichzelf en zijn leven op aarde en lag ook dat voor hem open. Mijn God wat moet ik u toch dankbaar zijn! Zijn geheele jeugd ging aan hem voorbij. Nu kwamen echter andere gedachten in hem en hij wist waarheen Alcar ging. Hij voelde en wist het, omdat hij zich als „toen" voelde, voordat hij naar de aarde zou terugkeeren. Wat een wonder! Hoe verheugd was hij dat hij zijn gaven had begrepen. Nu begreep hij dat Alcar al die gaven in eigen handen had gehouden, hij zelf had er geen raad mee geweten en ook nooit kunnen verwerken. Al die gaven waren voor een aardsch mensch te machtig. Maar langzaamaan had Alcar hem geheel geopend. Hij voelde zich nu bewust en niets was er meer in hem dat hij niet begreep. Eindelijk zeide Alcar tot hem: „Kijk, André, daar treden wij binnen." Alcar keek hem aan en glimlachte.
„Wonderlijk, André en toch zijn wij zelf dat wonder. Weet je thans wat je zult beleven?"
„Ja, Alcar, ik weet het. Ik zie Cesarino. Hij is, wat u mij op onze eerste reis hebt verteld, uw meester. Ik weet het en ben zoo dankbaar, Alcar."
„Dank niet mij, mijn jongen, maar God. Ook ik ben dankbaar. Kijk, daar zijn wij reeds waar ik moet zijn. Is je ook dit bekend? Is het niet wonderbaarlijk, André?"
„Het is alles zoo natuurlijk, zoo grootsch en verheven, Alcar. Mijn vader, mijn moeder, mijn zuster en broeder, alles, alles bent u van mij en nu is alles werkelijkheid. U bent het, u was het steeds, nu ligt alles voor mij open."
Alcar trad het gebouw binnen. Aan den ingang werd hij begroet door zijn meester. André volgde. Toen trad de meester op Alcar toe, vatte diens beide handen in de zijne en zeide: „Mijn broe-

ders, God zij met u." Vervolgens zeide hij tegen André: „Mijn broeder André."
André zag naar Alcars meester. „Veel heb ik niet te zeggen, André, maar eens waren wij hier en aan den ingang zeide ik eenige eeuwen geleden tot u, zie links, zie rechts, omhoog en omlaag en leert dat kennen. Gij hebt dat leeren kennen, het is nu uw bezit en dat zullen wij aan de menschheid bekend maken, want bijna is ons aller werk voltooid en wordt dit aan de aarde doorgegeven. Ik ben u zeer dankbaar, evenals uw broeder Alcar en vraag aan onzen Vader om ons werk te zegenen. Gij weet nu alles, ik behoef u niets duidelijk te maken. Ik wilde u echter alleen dit nog zeggen. Wanneer gij weer op aarde bent en in uw stoffelijk organisme teruggekeerd zijt en haar, mijn zuster op aarde ontmoet waarmede ik u heb verbonden, zeg dan aan haar, u weet wie ik bedoel, dat ik haar voor alles, alles dank. Wij allen die met haar en al mijn andere zusters en broeders op aarde zijn verbonden geweest, dank ik.
Zeg echter, dat ik haar aan deze zijde zal opwachten en zij onze bloemen zal herkennen. Van deze zijde groet ik haar.
Deze boodschap, mijn broeder André, brengt u van mij aan haar, die mij in alles heeft gevolgd. Ook u dank ik en zegen u voor uw werk, want gij deed ons werk en dat van duizend anderen. Tot later, André, in de sferen zien wij elkander terug. Vaarwel, tot aan deze zijde, Uw Cesarino."
Dan loste de meester voor zijn oogen op en ook dit had André reeds beleefd. Nog hoorde hij zeggen „Aan deze zijde zien wij elkander terug, André. Nog heeft men u op aarde noodig, doch als uw taak voorbij is, dan komen wij u halen. God zegene onzen arbeid."
André zonk ineen. Toen hij wakker werd bevond hij zich met zijn leider in de natuur. Rondom hem waren bloemen en vogels en de tranen rolden over zijn wangen, zoo diep had hem alles ontroerd. Hoe gelukkig was hij. Dan vatte hij Alcars handen in de zijne en zeide: „Heb ik het voor u op aarde heel erg moeilijk gemaakt, Alcar?"

„Je deed je best, André."
„Waarom gaf u mij dezen naam, Alcar?"
„Omdat je dien eens gedragen hebt."
„Was dat in Frankrijk?"
„Ja."
„Hoe is het toch mogelijk, Alcar. Het is alles zoo waar, help mij om dit te kunnen verwerken. Ik zal sterk zijn, maar o, het is zoo machtig. Maar hoe zal men op aarde hierover denken? Zullen zij dit kunnen aanvaarden?"
„Ja, André, er zijn er die dit alles in dankbaarheid aanvaarden. Al onze zusters en broeders zullen ons helpen en dit werk verspreiden. Maar er zijn er ook die ons voor krankzinnig verklaren. Laat hen begaan, André, eens zullen zij dit alles zien en aanvaarden."
„Hoe heeft u mij op aarde verbonden, Alcar en nu begrijp ik tevens, waarom wij ons kindje niet mochten bezitten."
„Alles ligt vast, mijn zoon, of is oorzaak en gevolg."
„Hoeveel boekdeelen kunt u hierover vullen?"
„Tientallen, André, wanneer ik alles had willen behandelen, kwamen wij niet uitgeschreven. Ik gaf slechts flitsen van voor en na de schepping, van wat ons allen wacht en wij samen hebben beleefd. In korten tijd zul je dit alles in drie boekdeelen ontvangen."
„En wat geschiedt er daarna, Alcar?"
„Daarna zul je opnieuw uittreden en ga ik je nog meer van je laatste drie levens vertellen en duidelijk maken."
„Wordt ook dat vastgelegd?"
„Neen, André, dat heeft alleen voor jezelf beteekenis. Wacht dus af, mijn jongen. Je bent nu geheel bewust, niets is er meer dat aan deze zijde leeft, wat voor jou verborgen is. Nu ben je geestelijk en cosmisch bewust. Weet je wat dat op aarde zeggen wil?"
„Ik weet het, Alcar. Hoe moet ik echter door alles heen komen, hoe zal ik dit op aarde kunnen verwerken?"
„Daarbij zal ik je helpen. Dit jaar is moeilijk voor je en toch zul je ook dit bereiken."

„Hoe hebt u alles van tevoren berekend, Alcar, niets kan men er tusschen krijgen, alles sluit ineen. Van het begin af, in mijn jeugd reeds was u bij mij en toen ik ouder werd en naar de stad ging. Hoe is het mogelijk! Daarna het contact met haar. Niets zal ik vergeten en ik ben bereid alles te doen en haar gelukkig te maken. Hoe dankbaar moeten wij zijn. Hoe groot is Gods Liefde! Maar hoe heeft u dit toch kunnen verbergen, als wij tezamen waren?"

„Je wist immers niets van je levens af. Toen je dit mocht beleven, eerst toen werd je bewust. Geleidelijk gaf ik je geestelijk voedsel en steeds dieper daalde ik in deze wereld af, die diep in je lag. Hoe dichter ik de wedergeboorte naderde, des te duidelijker werd het voor jou. Ik vraag je, André, waarom zouden de menschen dit niet kunnen aanvaarden? Is het nu zoo vreemd, zoo onnatuurlijk? Hier, aan deze zijde zullen zij dit beleven, want eens komen ook zij naar deze zijde. Hier zal men hen overtuigen en zal men hen allen opwachten. God weet dat ik de waarheid spreek, dit zal geschieden.

Dit is nu mediumschap, mijn zoon, dat wij geesten zelf in handen houden. Maar wie zich kan overgeven, wie op aarde kan luisteren, ons blindelings wil volgen, die kan geestelijk voedsel ontvangen en voor de menschheid iets doen.

André, ik ben je dankbaar, heel innig dankbaar, je hebt mij in alles begrepen en mij gevolgd. Ik zou de menschheid op aarde nog dit willen zeggen: „Mijn zusters en broeders. Dit is mediumschap. Wie zich kan overgeven ontvangt geestelijke wijsheid. Volgt alles wat ik in die tien jaren heb gezegd en ziet dan eens naar dit einde. Wanneer ik dit einde niet kende en niet had kunnen overzien, wat mijn taak en werk was, dan zou ik mijzelf in al deze geestelijke en natuurwetten hebben verloren. Geen mensch der aarde zou dit kunnen. Maar ik was gereed en ook André was gereed, ik behoefde mij slechts met hem te verbinden en toen kon ons werk een aanvang nemen.

Ik putte uit zijn onderbewustzijn en toch had ik alles, al die gaven in eigen handen. Wij kennen dit onderbewustzijn, want

eens leefden wij in die werkelijkheid, het zijn al onze levens die wij hebben beleefd. Wat is onderbewustzijn? Moet ik u dit thans nog duidelijk maken? Voel uw eigen diepte, uw innerlijk leven, uw gevoelens, die in u zijn.
Duizenden zijn er thans op aarde die voor gene zijde werk verrichten. De aarde heeft geestelijk voedsel noodig en daarom geschieden nu deze dingen.
God is immers Liefde! Moet ik u nogmaals aantoonen dat God Liefde is? Voel toch, mijn zusters en broeders, in uw eigen leven is dit alles aanwezig, doch gij moet het kunnen voelen, geleerdheid kan u niet helpen.
Ik was eens op uw aarde en ik heb u mijn laatsten naam genoemd, maar daar ga ik niet diep op in, want aardsche namen hebben aan deze zijde geen beteekenis. Ik schreef reeds in één van André's boeken: „Wie zich meester noemt op aarde, is de leerling aan gene zijde." Is het u thans duidelijk dat ik dit kon zeggen? Ben ik dan geen leerling? Ik ben dankbaar, heel dankbaar en als een kind zoo gelukkig, dat ik iets voor de aarde, waaruit ik geboren ben en voor u mocht doen. Nu doe en bereik ik veel meer, dan toen ik in dat leven een meester in de kunst was.
Grijpt dit alles met uw beide handen aan, en laat dit niet meer los. Straks komt gij naar deze zijde en ziet gij de waarheid van dit alles. Ik vraag u, zou André dit hebben gekund?
Zou hij dit alles hebben kunnen fantaseeren? Neen, want waarom werd hij in dat kleine stadje geboren? Omdat hij zich niets, niets van de aarde eigen zou maken, daar hij mij anders niet ten volle kon aanvaarden. Nu was hij geheel leeg en dankbaar, heel dankbaar dat ik tot hem kwam.
Want wie wil ons aanvaarden die op aarde alles bezit? Dan hebt u ons niet noodig, want wat gij bezit, al die rijkdom, dat houdt u tegen.
André zou daar worden geboren en niets bezitten, eerst dan kon ik hem bereiken. En dit geschiedde. Voelt u dit wonder? Heb ik u dat niet in alles aangetoond? Dit Godswonder geschiedde en wij wachtten hier af, totdat wij konden beginnen. En al zullen

er zijn die zeggen, het is te mooi om waar te zijn, toch is het de heilige waarheid. Wij gaan verder, steeds verder en daar is geen leed meer voor u, wanneer u voor anderen liefde bezit. Straks zal de wereld er naar verlangen en naar dorsten. Nu echter worden wij niet begrepen, net zoomin als hij die den Christus vertolkte en daarvoor naar de aarde kwam. Eens echter komt ook uw tijd en dan zien wij elkander aan deze zijde terug.
Ik ben mijn Vader in den Hemel zoo dankbaar, dat ik hier naast mijn broeder André neder zit en aan u denken mag en dat ik dit straks zal mogen zeggen. God weet dat ik de heilige waarheid sprak.
Maar als er geesten tot u komen en zeggen dat dit niet mogelijk is, weet dan, broeders en zusters, dat zij zich voor hoogere wezens uitgeven, maar die het licht niet kennen. Zij komen met mooie woorden en daarin leggen zij hun liefde en toch, weest op uw hoede.
Nu ga ik heen en allen die mij hebben geholpen en gesteund, dank ik heel innig. Deze boeken zullen worden gelezen, zij behooren bij uw eigen eeuw. Het is Gods wil, want nu is het zoo ver, dat de menschheid alles van onze zijde kan ontvangen. Ik groet u, mijn zusters en broeders, aan deze zijde zien wij elkander terug."
Heb je mij nog vragen te stellen, André?"
„Is dit hetgeen u door de meesters is opgedragen, Alcar?"
„Ja, André, en hiermede heb ik mijn eigenlijke taak volbracht. Ik dank God voor deze genade."
„Dan heb ik niets meer te vragen, Alcar."
„Hier waren wij voordat je naar de aarde terugkeerde. Hier hebben wij tezamen alles van tevoren beleefd, dan geschiedde het machtigste wonder dat wij kennen en dat de wedergeboorte op aarde is. Wonderen van den geest, heb je mogen beleven en dat is voor ieder mensch die op aarde leeft.
Deze drie boeken, André, draag ik aan je vrouw en aan de menschheid op. Groet haar van mij. En thans met spoed naar je stofkleed."

In de sferen ontving André Alcars zegen. Dan keerden zij naar de aarde terug en trad hij zijn woning binnen. Geen woord kon hij spreken, maar hij knielde voor zijn leider neder en dankte hem innerlijk voor alles. Toen zeide Alcar tot hem: „Zul je mij zooals vroeger blijven voelen, nu je alles van mij en jezelf weet, André?"

„Ja, Alcar, ik zou niet anders kunnen."

„Vaarwel, mijn jongen, spoedig zul je bij mij zijn en vergeet niet dat ik blijf waken en je in alles zal helpen."

Daarna daalde André in zijn stofkleed af en was deze reis ten einde. Vele wonderen en problemen had hij weer mogen beleven en daar was hij innig dankbaar voor.

Moge Gods zegen op dit werk rusten.

EINDE.